

Richard Wurmbrand

A close-up portrait of Richard Wurmbrand, a man with short dark hair and a slight stubble, looking directly at the camera with a serious expression. He is wearing a dark, collared shirt. The background is a window with dark metal bars, through which green foliage and a blue sky are visible. The lighting is dramatic, highlighting the contours of his face.

**TORTERAD
för Kristi skull**

Vår tids martyrkyrka

TORTERAD
FÖR KRISTI SKULL

*Ett vittnesbörd om den underjordiska kyrkan
bakom Järnridån och dess lidanden.*

Av

RICHARD WURMBRAND

Andra upplagan

EVANGELIIPRESS · ÖREBRO

Originalens titel
Today's Martyr Church:
"TORTURED FOR CHRIST".

Hodder and Stoughton Ltd., London 1967.

Svensk översättning
Ann-Mari Behrman

Tryckt hos Tryckcentralen, Örebro, 1968
281434

Om författaren

Rev. Richard Wurmbrand är en luthersk pastor, som tillbringat fjorton år i kommunistiskt fängelse och därvid utsatts för tortyr. Detta hände i hans hemland Rumänien. Han är en av Rumäniens bäst kända kristna ledare, författare och pedagoger.

År 1945, då kommunisterna grep makten i Rumänien och utövade kontroll över de olika kyrkosamfundet för sina egna syften, började Richard Wurmbrand omedelbart ett effektivt underjordiskt missionsarbete bland sina förslavade landsmän samt bland de invaderande ryska soldaterna. Slutligen arresterades han år 1948 tillsammans med sin hustru Sabina. Hans hustru tvingades till slavarbete under tre års tid. Richard Wurmbrand tillbringade tre år i ensamcell — utan att se några andra än sina kommunistiska plågoandar. Efter dessa tre år överflyttades han till en masscell under fem års tid, och där fortsatte tortyren.

Eftersom han var en internationellt känd kristen ledare, förhörde sig utländska ambassader hos den kommunistiska regimen om hans välbefinnande, men de fick till svar, att han flytt från Rumänien. Hemliga polisen kom under sken av att vara kamrater till honom, vilka befriats ur fängelset, och omtalade för hans hustru, att de bevistat hans begravning på fängelsets begravningsplats. Hans familj i Rumänien och hans vänner utomlands ombads att nu upphöra att tänka på honom, eftersom han var död.

Efter åtta år frigavs han och återupptog omedelbart sitt arbete i den underjordiska kyrkan. Två år senare, år 1959, blev han på nytt arresterad och dömd till tjugofem års fängelse.

Han befriades under en allmän amnesti 1964 och fortsatte genast med att verka som pastor i den underjordiska kyrkan. Då vänner i Norge insåg, att han sannolikt snart skulle fängslas för tredje gången, underhandlade dessa med de kommunistiska myndigheterna i Rumänien för att få honom ut ur landet.

Den kommunistiska regimen hade börjat "sälja" sina politiska fångar. "Dagspriset" för en fånge var över 10.000 kronor. Priset för honom var 35.000 kronor.

I maj månad 1966 avlade han sitt vittnesbörd inför den Amerikanska Senatens Underavdelning för Interna Säkerhetstjänsten och klädde därvid av sig på överkroppen för att visa 18 djupa ärr efter tortyr. Berättelsen om honom spreds över världen genom tidningar i USA, Europa och Asien. I september 1966 fick han en varning om att ett beslut hade fattats av den kommunistiska regimen i Rumänien, att man skulle mörda honom. Men trots dödshotet upphör han inte att tala. Man har kallat honom "den underjordiska kyrkans röst". Det finns ledande kristna som kallat honom "en levande martyr" och "en Paulus från bakom Järnridån".

Förord

Det var i december 1964, som jag först kom till Rumänien. Med undantag av Albanien var Rumänien det enda land i Europa, som jag aldrig tidigare besökt. Flera månader i förväg kände jag en stark maning från Gud, att jag borde resa dit. Så kom det sig, att jag i sällskap med Rev. John Moseley över-skred gränsen från Ungern till Rumänien.

Mycket snart lade vi märke till att vi befann oss i ett kommunistiskt land, där vi omsorgsfullt bevakades av myndigheterna. Men av våra troende vänner blev vi varmt mottagna, och en söndagkväll, den första söndagen i advent, besökte vi den tyska baptistkyrkan i Bukarest. Här ombads vi båda att framföra våra hälsningar hemifrån samt avlägga våra vittnesbörd. Då mötet var slut, fanns det åtskilliga, som önskade samtala med oss, däribland en högre man med ett ivrigt uttryck i sitt bleka ansikte. Han bad att få tala med oss och sade, att han själv skulle ta riskerna, om vi ville följa med honom till hans hem. Så kom det sig, att vi ungefär vid tiotiden den kvällen begav oss till det hus, i vilket Richard Wurmbrand med sin hustru och sin son Mihai bodde längst upp i ett litet vindsrum.

Tyst och stilla gick vi in i huset, och där omtalade denne pastor, om vilken jag hört så mycket i den västliga världen, sina häpnadsväckande erfarenheter och sin underbara räddning vid upprepade tillfällen under fjorton år i fängelse. Först gick hans son och sedan Sabina, hans hustru, ut för att se vad som hände på gatan utanför huset, och de kom bägge tillbaka och sade, att huset var omringat av polis och att en bil stod och väntade på andra sidan gatan. Hur länge skulle man bevaka huset? Vad skulle komma att inträffa? Richard Wurmbrand avslutade sin berättelse, och sedan bad vi till Gud. Detta var ett bönemöte att minnas, när vi bad till Herren om beskydd för Hans tjänare. Vi hade sett märkena efter tortyren på Richard Wurmbrands kropp, och mer än någonsin kunde

vi nu inse fasorna under den gångna tiden. Och ändå — genom den mörka historien om fängelse och lidanden lyste en stråle av Guds kärlek och makt. Gud hörde våra böner, och när vi slutligen begav oss iväg, fanns det inte längre någon polis på gatan!

Detta var första gången, som vi hade mött denna gudfruktiga familj, dessa hjältemodiga vittnen för Jesus Kristus, och bägge kände vi, att vi aldrig mer skulle bli desamma som tidigare. Det är därför en ära för mig att bli ombedd skriva förordet till denna bok, och jag gör det med den brinnande bönen, att Gud måtte röra mångas hjärtan att så älska Östeuropas folk, att riklig hjälp kan bringas dem under de lidanden, som de måste uthärda för Kristi Kropp, det vill säga Kyrkan.

*Rev. W. Stuart Harris,
Direktor för European Christian Mission.*

Till

Rev. W. Stuart Harris, Direktor för European Christian Mission, London, som — då jag frigavs ur fängelse år 1964 — kom till Rumänien som den förste budbäraren från de kristna i den västliga världen. Då han kom på besök hos oss mycket sent en kväll efter alla möjliga försiktighetsåtgärder, gav han oss de första orden av kärlek och tröst tillika med den första hjälpsändningen åt kristna martyrs familjer. Det är i dessa senares namn, som jag härmed uttrycker vår tacksamhet.

Richard Wurmbrand

Inledning

VARFÖR JAG SKRIVER DENNA BOK

Jag vill till varje fri kristen frambära ett budskap från den underjordiska kyrkan bakom Järnridån.

Den underjordiska församling, som jag ledde i många år, beslöt, att jag på allt sätt skulle försöka komma ut till den fria världen för att till Er frambära den underjordiska kyrkans viktiga budskap. Genom ett under, vars storlek Ni kommer att fatta under läsningen av denna bok, har jag överlevt och lyckats nå den fria världen. I denna bok överlämnar jag det budskap, jag blivit betrodd med av den ståndaktiga, lidande underjordiska kyrkan i kommunistländerna.

För att detta budskap verkligen skall vinna Er uppmärksamhet, frambär jag både mitt personliga vittnesbörd och berättar även om hur den underjordiska kyrkan arbetar.

Förf.

EN ATEIST FINNER KRISTUS

Jag växte upp i en familj, där ingen religion utövades. Under min barndom fick jag ingen religiös uppfostran, och vid 14 års ålder var jag redan en övertygad, förhärdad ateist. Detta var resultatet av en svår barndom. Jag hade varit föräldralös från de tidigaste åren av mitt liv och hade fått pröva på fattigdomen under det första världskrigets svåra år. Under mitt fjortonde år var jag en lika övertygad ateist, som kommunisterna är idag. Vid denna tid läste jag ateistisk litteratur, och det förhöll sig inte bara så, att jag inte trodde på Gud eller Kristus . . . jag hatade dessa begrepp, därför att jag ansåg dem vara skadliga för det mänskliga intellektet. På detta sätt växte jag upp i bitterhet mot religionen.

Men som jag senare förstätt, hade jag den stora nåden att vara utvald av Gud. Orsaken därtill begriper jag ej. Det kunde inte bero på min karaktär, ty min karaktär var mycket dålig.

Fastän jag var ateist, var det något som för mig obegripligt alltid drog mig till kyrkorna. Jag fann det svårt att gå förbi någon närbelägen kyrka utan att gå in i den. Men jag förstod aldrig riktigt, vad som tilldrog sig i dessa kyrkor. Jag lyssnade till predikningarna, men de nådde inte mitt hjärta. Jag var alldeles säker på att det inte fanns någon Gud. Jag hatade föreställningen om att Gud var en herre, som jag måste lyda. Jag hatade den felaktiga föreställning om Gud, vilken jag bar inom mig. Men hur glad skulle jag inte ha varit, om det hade existerat ett kärleksfullt hjärta någonstans i detta universum! Jag vet knappast om några glädjeämnen från barndomen eller ungdomen. Jag längtade efter att det skulle finnas ett kärleksfullt hjärta någonstans, som klappade också för mig.

Jag visste, att det inte fanns någon Gud, men jag var ledsen

över att en kärlekens Gud inte existerade. En gång hade jag i min inre konflikt gått in i en katolsk kyrka. Där såg jag folk, som knäböjde och sade någonting. Jag beslöt mig för att själv böja knä så nära dem, att jag kunde uppfånga vad de sade. Sedan skulle jag upprepa bönerna för att se, om något skulle hända. De bad till den heliga Jungfrun: "Var hälsad, Maria, full av nåd!" Jag upprepade orden efter dem, gång efter gång. Jag tittade på Jungfru Marias staty i kyrkan, men ingenting hände, och det var jag mycket ledsen för.

En gång, medan jag ännu var övertygad ateist, bad jag till Gud. Min bön lät ungefär så här: "Gud, jag vet alldeles säkert, att Du inte finns. Men om Du händelsevis skulle existera, vilket jag bestrider, så är det inte min plikt att tro på Dig. Det är Din plikt att uppenbara Dig för mig!" — Jag var ateist, men ateismen gav inte mitt hjärta någon frid.

Under denna tid av själskamp — vilket jag först senare förstod att det var — hände det sig, att det långt uppe bland de rumänska bergen fanns en snickare, som bad till Gud: "Min Gud, jag har tjänat Dig på jorden, och jag önskar få min lön på jorden lika väl som i himlen. Det skulle vara lön för mig, om jag finge föra en jude till Kristus, då ju Jesus kom från det judiska folket. Jag är fattig, gammal och sjuk. Jag kan inte resa omkring och söka efter en jude, och här i min by finns det inga. För därför, Du, en jude till min by, så skall jag göra mitt bästa för att föra honom till Kristus!"

Det var något, som oemotståndligt drog mig till just den byn. Jag hade ingenting där att göra, och Rumänien har 12.000 byar. Men jag reste i alla fall till just den byn. När snickaren upptäckte mig och att jag var jude, började han uppvakta mig så, som någon vacker flicka väl aldrig blivit uppvaktad. Han såg i mig svaret på sin bön, och han gav mig Bibeln att läsa. Jag hade läst Bibeln många gånger förut av kulturhistoriskt intresse, men den Bibel, han gav mig, var av helt annat slag. Som han efteråt berättade för mig, brukade han tillsammans med sin hustru bedja i *timmar* om min och min hustrus omvändelse. Och den Bibel han gav mig var inte skriven så mycket med bokstäver som med eldskrift, laddad som den var med hans böner. Jag kunde knappast läsa i den!

Jag kunde bara gråta över den, när jag jämförde mitt dåliga liv med Jesu liv, min orenhet med Hans renhet, mitt hat med Hans kärlek — och Han tog emot mig såsom sin!

Kort efteråt blev även min hustru omvänd. Hon förde andra själar till Kristus, vilka i sin tur vann ännu andra. Och så uppstod en ny luthersk församling i Rumänien.

Nu bröt nazismen ut, och vi fick lida mycket. I Rumänien tog nazismen formen av en diktatur, som utgjordes av extremt ortodoxa element, vilka förföljde såväl protestantiska grupper som judar.

Även före min formella ordinerings och innan jag börjat förbereda mig för att bli präst, blev jag i verkligheten ledare för den församling, som jag sålunda grundat. Jag hade ansvaret för densamma. Under nazisttiden blev jag och min hustru arresterade flera gånger, man slog oss och släpade oss inför de nazistiska domarna. Naziterrorn var svår men ändå bara en försmak av vad som skulle komma under kommunismen. Min son Mihai måste ta ett icke-judiskt namn för att han inte skulle bli dödad.

Men den nazistiska tiden gav oss en stor fördel. Den lärde oss, att fysiska plågor *kan uthärdas*, att människoanden med Guds hjälp kan överleva den svåraste tortyr. Vi lärde oss nu en teknik att bedriva hemligt kristligt arbete, vilket var en förberedelse till de mycket svårare prov, som låg strax framför oss.

MITT MISSIONSARBETE BLAND RYSSARNA

Mina självförebåelser över att ha varit ateist gjorde, att jag från första dagen efter min omvändelse längtade efter att få vittna för ryssarna. De är ett folk, som från barndomen vuxit upp under ateistiskt inflytande. Min önskan att nå ryssarna med evangelium har blivit uppfylld. Denna uppfyllelse började under den nazistiska tiden, emedan vi då hade många tusen ryska krigsfångar i Rumänien, och bland dem kunde vi bedriva kristlig verksamhet.

Detta var ett dramatiskt, gripande arbete. Jag skall aldrig glömma mitt första möte med en rysk fånge. Han omtalade för

mig, att han var ingenjör. Jag frågade honom, om han trodde på Gud. Om han hade svarat nej, skulle detta inte ha förvånat mig. Det är varje människas rätt att tro eller inte tro. Men när jag frågade honom, om han trodde på Gud, såg han på mig utan att förstå vad jag menade. Sedan svarade han: "Jag har inte fått någon militär order om att tro. Om jag får order, skall jag tro."

Tårarna rann nedför mina kinder. Jag tyckte mitt hjärta ville brista.

Här stod en människa framför mig, vilkens själ var död, en man berövad den största gåva Gud givit oss — gåvan att få vara individer! Han var ett hjärntvättat redskap i händerna på kommunisterna, beredd att tro eller inte tro en order. Han kunde inte längre tänka själv. Detta var en typisk ryss efter alla dessa år av kommunistisk regim! Efter den chock jag fick av att se, vad kommunismen gjort med mänskliga varelser, lovade jag Gud, att jag skulle ägna mitt liv åt att försöka återge dem deras personlighet och ge dem tron på Gud och Kristus.

Jag behövde inte resa till Ryssland för att nå ryssarna.

Den 23 augusti 1944 invaderade 1 miljon ryssar Rumänien, och inte långt därefter kom kommunismen till makten i vårt land. Nu började en nattmara, som kom lidandena under den nazistiska tiden att synas lätta.

Rumänien hade på den tiden en befolkning av 18 milj. och dess kommunistiska parti endast 1.000 medlemmar. Men Vys-hinski, Sovjets utrikesminister, rusade in till vår högt älskade konung Mikael I, slog näven i bordet och sade: "Ni måste utse kommunister i regeringen!" Vår armé och polis avväpnades, och så kom kommunisterna till makten med våld, fastän de var hatade av nästan alla.

Detta skedde inte utan medverkan av de på den tiden ansvariga i Amerika och England. Människorna är ansvariga inför Gud, inte bara för sina personliga synder utan även för sina nationella synder. Ansvaret för den tragedi, som drabbat så många ockuperade nationer, vilar på de amerikanska och brittiska kristnas hjärtan. Amerikanerna måste veta, att de tidvis på ett oklokt sätt hjälpt ryssarna att underkasta oss en mördare- och terrorregim. Amerikanerna måste sona detta genom att

hjälpa de undertryckta folken att bli delaktiga av kunskapen om Kristus.

FÖRFÖRELSEN ANVÄNDER SAMMA SPRÅK SOM KÄRLEKEN

Så snart kommunisterna kommit till makten, gjorde de skickligt bruk av sin makt till att förföra kyrkan. Förföraren använder samma språk som kärleken. Både den, som vill ha en flicka till sin hustru, och den, som bara vill ha henne för en natt för sitt nöjes skull för att sedan avvisa henne, säger: "Jag älskar dig!" Jesus har bjudit oss att skilja mellan dessa båda språk: förförelsens och kärlekens, samt att avslöja vargarna i fårakläder.

När kommunisterna kom till makten, fanns det tusentals präster, pastorer och predikanter, som inte kunde skilja mellan dessa båda röster.

Kommunisterna hade inbjudit till en konferens för alla religiösa samfund i vårt riksdagshus. Dit infann sig 4.000 präster, pastorer och predikanter. De fyratusen valde Josef Stalin till hedersordförande för kongressen. Denne man var vid samma tid ordförande i "De gudlösas världsförbund" och hade mördat massor av kristna. Den ene efter den andre av biskoparna och prästerna stod upp i vårt riksdagshus och förklarade, att kristendomen och kommunismen i grunden utgör samma sak, och därför kan de också existera tillsammans. Den ene predikanten efter den andre talade berömmande ord om kommunismen och tillförsäkrade den nya regimen kyrkans lojalitet.

Min hustru och jag var närvarande vid kongressen. Min hustru sade till mig: "Richard, stig upp och avtvå denna skam från Kristi anlete! Hör, hur de bespottar Honom!" Jag sade till min hustru: "Om jag gör det, mister du din make." Hon sade: "Jag vill inte ha en feg man till make!"

Då stod jag upp och talade till kongressen, men jag berömde inte mördarna utan de kristna, Gud och Kristus, och sade, att vår lojalitet först och främst gällde Gud. Tålen vid denna kongress utsändes i radio, och hela landet kunde därför höra

budskapet om Kristus förkunnas från podiet i riksdagshuset. Efteråt fick jag "betala" för detta, men det var värt priset!

Ortodoxa och protestantiska kyrkoledare tävlade med varandra i en lovprisning av kommunismen. En ortodox biskop fäste hammaren och skäran på sina kläder och bjöd sina präster, att de inte längre skulle kalla honom "Ers nåd" utan i stället "Kamrat biskop".

Jag deltog också i baptisternas kongress i staden Resita — en konferens under röd flagg, där Sovjetunionens nationalsång sjöngs med publiken stående. Baptisternas föreståndare proklamerade, att Stalin inte gjorde något annat än uppfyllde Guds bud! Han prisade Stalin som en stor bibellärare! Präster sådana som Patrascoiu och Riosheanu gick ännu mera rakt på sak. De blev tjänstemän inom hemliga polisen. Rapp, biskopsdelegat för Lutherska kyrkan i Rumänien, började undervisa i det teologiska seminariet om att Gud givit oss tre uppenbarelser: en genom Moses, en genom Jesus, och den tredje genom Stalin; den sista överträffade de båda föregående, sade han.

Man måste förstå, att de verkliga baptisterna, som jag mycket älskar, inte höll med om sådant utan visade stor trohet mot Kristus och fick lida mycket. Men det var kommunisterna, som "valde" deras ledare, och själva hade de intet annat val än att acceptera dessa. Samma förhållande är ett faktum än idag, när det gäller topparna av det religiösa ledarskapet.

De, som blev kommunismens tjänare i stället för att förbliva Kristi, började fördöma de bröder, som inte ville göra gemensam sak med dem.

Liksom de ryska kristna hade skapat en underjordisk församling efter den ryska revolutionen, så har kommunismens maktövertagande hos oss jämte många kyrkoledares förräderi också i Rumänien tvingat fram en sådan församling, som troget förkunnar evangelium och försöker nå barnen och föra dem till Kristus. Kommunisterna förbjöd allt detta, och den officiella kyrkan böjde sig för dem.

Tillsammans med andra började jag arbeta "under jorden". Utåt sett hade jag en mycket respektabel social ställning, som inte hade något med mitt "underjordiska" arbete att göra utan endast tjänade som täckmantel. Jag var pastor i den norska

lutherska missionen, och på samma gång arbetade jag som representant för Kyrkornas Världsråd i Rumänien. (Där hade vi då inte en aning om att denna organisation någonsin skulle komma att samarbeta med kommunismen. På den tiden utträttade den i vårt land ingenting annat än hjälpverksamhet bland efterkrigstidens nödlidande människor.) Men dessa mina båda titlar gav mig en mycket god ställning inför myndigheterna, som då inte kände till mitt underjordiska arbete.

Detta sistnämnda arbete hade två grenar.

Den första var vårt hemliga arbete bland en miljon ryska soldater i landet.

Den andra var att "under jorden" predika för Rumäniens förslavade folk.

RYSSARNA — ETT FOLK MED TÖRSTANDE SJÄLAR

För mig var det himmelriket på jorden att predika evangelium för ryssar. Jag har predikat för människor av många nationer, men jag har aldrig sett människor dricka in evangelium så, som ryssarna gör. Så stor törst har de i sina själar!

En ortodox präst, som jag var god vän med, telefonerade till mig och sade, att en rysk officer kommit till honom för bikt. Min vän kunde inte ryska, men då han visste, att jag talar ryska, hade han givit ryssen min adress. Dagen därpå kom mannen till mig. Han älskade Gud och längtade efter att lära känna Honom bättre, men han hade aldrig sett en Bibel och aldrig varit med om några gudstjänster. Kyrkorna i Ryssland är mycket sällsynta. Han hade inte fått någon religiös uppfostran, men utan att ha någon verklig kunskap om Gud, älskade han Honom!

Jag började med att läsa Bergspredikan för honom och sedan Jesu liknelser. När han hört detta, dansade han runt i rummet, hänryckt av glädje, och utropade: "Vilken skönhet! Hur har jag kunnat leva utan att känna denne Kristus!" Det var första gången jag sett någon, som var fylld av en sådan hänförd glädje över Kristus.

Då begick jag ett misstag. Jag läste för honom om Kristi korsfästelse och hela passionshistorien utan att ha förberett

honom på detta. Han hade inte väntat sig detta, och när han hörde, hur Kristus hade blivit slagen och sedan korsfäst, och att Han slutligen dött, föll han ned i en fåtölj och började bittert gråta. Han hade ju trott på en Frälsare, och nu var hans Frälsare död!

Jag såg på honom och skämdes över att jag kallat mig kristen och varit pastor och lärare för andra. Jag hade aldrig själv deltagit i Kristi lidanden så, som denne ryske officer nu kände och deltog i dem. När jag såg på honom, var det som om jag såg Maria Magdalena gråtande vid korsets fot, trofast ännu när Jesus låg död i sin grav.

Sedan läste jag för honom berättelsen om uppståndelsen. Han hade inte vetat, att hans Frälsare hade uppstått ur graven. När han fick höra denna underbara nyhet, slog han sig på knäna och svor en mycket ful men — som jag tror — ändå "helig" ed. Han var ju van att uttrycka sig på det där grovkorniga sättet. Han glädde sig åter, ja, ropade av glädje: "*Han lever! Han lever!*" Och åter dansade han runt i rummet, överväldigad av lycka!

Jag sade till honom: "Låt oss bedja!" Han kunde inga böner. Han kände inte till våra fromma, helgade fraser. Han föll på knä tillsammans med mig och bad: "O, Gud! Vilken hygglig kille Du är! Om jag vore Du, och Du varit jag, skulle jag *aldrig* ha förlåtit Dig Dina synder! Men Du är verkligen en hygglig kille! Jag älskar Dig av hela mitt hjärta!"

Jag tror, att himmelens änglar upphörde med vad de kunde haft för händer för att lyssna till denna sublimes bön från en rysk officer, som hade blivit vunnen för Kristus.

I en butik träffade jag en rysk kapten och en kvinnlig officer. De höll på att köpa allt möjligt, men de hade svårt för att tala med expediten, som inte kunde ryska. Jag erbjöd mig att översätta åt dem, och så blev vi bekanta. Jag inbjöd dem till lunch i vårt hem. Innan vi började äta, sade jag dem: "Ni är i ett kristet hem, och här har vi för vana att bedja." Jag bad bordsbön på ryska. De lade ned kniv och gaffel och intresserade sig inte längre för maten. De började ställa den ena frågan efter den andra om Gud, om Kristus och om Bibeln. De visste absolut *ingenting!*

Det var inte lätt att tala med dem. Jag berättade liknelsen om mannen, som hade hundra får och förlorade ett. De förstod det inte. De frågade: "Hur kom det sig, att han hade hundra får? Har inte den kommunistiska kollektivfarmen avskaffat den personliga äganderätten?" — Så sade jag dem, att Jesus är en konung. De svarade: "Alla konungar har varit onda människor, som tyranniserat folket, så Jesus måste också ha varit en tyrann." När jag berättade liknelsen om vingårdstjänarna för dem, sade de: "Se där! Det var rätt gjort av dem, att de protesterade mot vingårdsmannen! Vingården borde ha tillhört kollektivet." Allting var nytt för dem! När jag berättade om Jesu födelse, ställde de en fråga, som i en västerlänningens mun skulle ha låtit som en hädelse: "Var Maria gift med Gud?" Och under diskussionen med dessa ryssar och senare med många andra förstod jag, att vi — för att kunna predika evangelium för ryssarna efter så många år av kommunism — måste använda ett fullständigt nytt språk.

De missionärer, som kom till Centralafrika, mötte svårigheter, när de skulle översätta Jesajas-ordet: "Om edra synder äro blodröda, så kunna de bliva snövita." Ingen i Centralafrika hade sett snö, och man saknade därför ett särskilt ord för snö. Det måste översättas: "Edra synder skola bliva vita som en kokosnöts kärna."

På samma sätt var vi tvungna att översätta evangeliet till marxistiskt språk för att göra det begripligt för ryssarna. Detta var inte något, som vi kunde göra av oss själva, men den Helige Ande utförde det genom oss.

Kaptenen och den kvinnliga officeren blev omvända samma dag. Efteråt hjälpte de oss mycket i vårt underjordiska arbete bland ryssarna.

För utdelning bland dessa tryckte vi hemligen tusentals evangeliedelar och annan kristen litteratur. Genom de omvända ryska soldaterna kunde vi smuggla in många Biblar och bibel-
delar i Ryssland.

Vi använde ett annat knep för att sätta Guds ord i händerna på ryssarna. De ryska soldaterna hade legat i fält många år, och många av dem hade sina barn kvar i Ryssland och hade inte sett dem på hela tiden. Ryssarna är mycket förtjusta i sina

barn. Min son Mihai och våra barn under tio år brukade gå fram till de ryska soldater, som de mötte på gatorna och i parkerna, och hade fickorna fulla av biblar, evangeliedelar och annan litteratur. De ryska soldaterna brukade klappa dem på huvudet och tala kärleksfullt till dem, ty de tänkte på sina egna barn, som de inte sett på så länge. Soldaterna brukade också ge dem choklad, och barnen gav soldaterna något i gengäld: Biblar och evangeliedelar, som de ivrigt tog emot. Ofta var det för farligt för oss att ge dem detta öppet, men våra barn kunde göra det fullständigt tryggt. De var unga missionärer bland ryssarna. Resultaten var utmärkta. Många ryska soldater fick evangelium på detta sätt, när andra vägar att nå dem var stängda.

MISSION I RYSKA MILITÄRFÖRLÄGGNINGAR

Vi arbetade bland ryssarna inte bara genom individuell själavinnareverksamhet. Vi hade också möjlighet att arbeta med små gruppmöten.

Ryssarna var mycket förtjusta i klockor. De stal klockor genom att hejda människor på gatan och ta klockorna ifrån dem. Man kunde få se ryska kvinnliga officerare med en väckarklocka hängande om halsen! De hade aldrig haft klockor förut och kunde aldrig få nog av dem. Rumäner, som önskade skaffa sig en klocka, måste gå till Sovjetarméns förläggningar för att köpa en stulen klocka, och ofta kunde det vara sina egna klockor, som de på det sättet fick köpa tillbaka. Därför var det vanligt att se rumäner i de ryska barackerna. Vi från den underjordiska kyrkan hade sålunda också en god förevändning att köpa klockor, när vi gick dit!

Jag valde vid mitt första försök att predika i en rysk barack en ortodox festdag. Det var S:t Pauli och S:t Petri Dag. Jag gick till militärförläggningen under förevändning att vilja köpa en klocka. Jag låtsades, som om den ena var för dyr, den andra för liten och ännu en annan för stor. Flera soldater skockade sig omkring mig, allesammans för att erbjuda mig något att köpa, och då frågade jag dem liksom på skämt: "Finns det någon bland er, som heter Paul eller Peter?" Jo,

några fanns det. Då sade jag: "Vet ni, att det idag är den dag då den ortodoxa kyrkan hyllar S:t Paulus och S:t Petrus?" (Somliga av de äldre ryssarna visste detta.) Sedan sade jag: "Vet ni, vilka Paulus och Petrus egentligen var?" Det visste ingen. Då började jag berätta för dem om Paulus och Petrus. En av de äldre ryssarna avbröt mig och sade: "Du har inte kommit för att köpa klockor. Du har kommit för att tala till oss om tron. Sitt nu ner här och tala till oss! Men var försiktig! Vi vet, vem vi ska akta oss för. De, som står här runt omkring oss, är bra människor. När jag lägger min hand på ditt knä, får du bara tala om klockor. När jag tar bort min hand igen, kan du fortsätta predika." Det var en ganska stor skara ryssar, som stod omkring oss i förläggningen, och jag berättade för dem om Paulus och Petrus, och om Kristus, för vilken dessa givit sina liv. Allt emellanåt hände det, att någon, som mina lyssnare inte hade förtroende för, anslutit sig till vår krets. Soldaten lade då handen på mitt knä, och jag började omedelbart tala om klockor. När den spionmisstänkte gått sin väg, fortsatte jag att predika om Kristus. Sådana besök gjorde jag många gånger, ofta med kristna soldaters hjälp. Många av deras kamrater fann Kristus. Tusentals evangeliedelar utdelades hemligen.

Många av våra trossyskon i den underjordiska kyrkan blev arresterade och slagna för detta, men de förrådde aldrig något.

Under detta arbete hade vi glädjen att träffa bröder från den underjordiska kyrkan i Ryssland och höra om deras erfarenheter. Främst av allt lärde vi oss att i dem se och förstå, hur Gud ännu idag skapar stora helgon på jorden. De hade gått igenom så många år av kommunistisk indoktrinering! Somliga av dem hade genomgått kommunistiska universitet, men liksom köttet på fisken, som lever i saltvatten, ändå bevaras osältat, så hade dessa människor gått igenom kommunistiskolorna men ändå bevarat sin själ frisk och sund i tron på Kristus.

Dessa ryska kristna var sådana fina själar! De brukade mycket sorgsna säga: "Vi vet, att stjärnan med hammaren och skäran, som vi bär på våra mössor, är Antikrists stjärna." De

hjälppte oss ivrigt att sprida evangelium bland andra ryska soldater.

Jag kan säga, att jag hos dem fann alla de dygder, som utmärker en sann kristens liv — alla utom glädjen. Glädjen kände de väl till från sin omvändelse. Senare försvann den. Jag undrade mycket över detta. En gång frågade jag en baptist: "Hur kommer det sig, att ni inte har någon glädje?" Han svarade: "Hur skulle jag kunna vara glad, när jag måste dölja för min församlingspastor, att jag är en levande kristen, att jag lever ett böneliv och försöker vinna själar för Gud? Församlingens pastor är angivare hos hemliga polisen. Vi är utspionerade av de andra, och herdarna är de, som förräder hjorden. Det finns *mycket djupt* i våra hjärtan en frälsningsglädje, men denna yttre glädje, som du har, den kan vi inte ha längre.

Kristendomen har blivit dramatisk hos oss. När ni fria kristna vinner en själ för Gud, vinner ni en ny medlem, som kan få smälta in i ett lugnt och ordnat församlingsliv. Men när vi vinner en människa för Kristus, vet vi, att hon snart kan komma att fångas och att hennes barn kan bli föräldralösa. Glädjen över att ha fört någon till Kristus är blandad med föraningen om att den nyomvända kan få betala detta pris."

Vi hade träffat en helt ny typ av kristna: den underjordiska kyrkans.

Vi upplevde många överraskningar.

Liksom det finns många, som tror sig vara kristna utan att vara det, så fann vi, att det bland ryssarna i verkligheten finns många, som tror sig vara ateister men inte är det.

Jag hade framför mig ett ryskt par, båda skulptörer. När jag talade med dem om Gud, svarade de: "Nej, någon Gud finns inte! Vi är 'Bezboshniki' — gudlösa. Men vi vill tala om något intressant, som hänt oss.

Vi arbetade en gång med en staty av Stalin. Under arbetet frågade min hustru mig: 'Min käre make, har du tänkt på hur det förhåller sig med vår tumme? Om vi inte kunde sätta den mot de andra fingrarna, det vill säga, om handens fingrar vore som fotens tår, då skulle vi inte kunna hålla i en hammare eller något annat verktyg, inte heller i en bok eller ens en

brödbit. Mänskligt liv skulle vara omöjligt utan denna lilla tumme. Men vem har nu gjort tummen? Vi har båda lärt oss av marxismen i skolan, att jorden och himmelen kommit till av sig själva. De är inte skapade av Gud. Så har jag fått lära mig, och så tror jag också. Men om Gud nu inte har skapat himmel och jord — om Han bara skapat tummen, så vore Han ju värd lov och pris för denna lilla sak!

Vi hyllar Edison, Bell och Stephenson, som uppfunnit glödlampan, telefonen och ångloket. Men varför skulle vi inte upphöja den, som skapat tummen? Om Edison inte hade haft någon tumme, skulle han inte ha kunnat uppfinna någonting. Då är det väl rätt och billigt, att prisa Gud, som har gjort tummen?" "

Hennes man blev förargad, som män ju ofta blir, när deras kloka hustrur talar visdomsord till dem. "Tala inte dumheter!", sade han. "Du har lärt dig, att det inte finns någon Gud. Och du kan aldrig veta, om det finns hemliga lyssnarapparater här i huset, så att vi får obehag. Var en gång för alla övertygad om att det inte finns någon Gud. I himlen finns det *ingen!*"

Hon svarade: "Detta är ett ännu större under. Om det i himlen skulle *finnas* en allsmäktig Gud, som våra förfäder i sin enfald trodde på, då vore det ju bara naturligt, att vi skulle ha tummar. En allsmäktig Gud kan göra allt. Därför kan Han göra en tumme också. Men om det *inte finns någon* i himlen, är jag för min del besluten att av hela mitt hjärta dyrka denne 'Ingen', som har gjort tummen."

De började tro på "Ingen". Deras tro på denne "Ingen" ökade med tiden, så att de började tro, att Han inte bara skapat tummen utan även stjärnorna, blommorna, barnen och allt vackert här i livet.

Det var alldeles som i Aten förr i världen, där Paulus träffade troende, som tillbad "en okänd Gud".

Dessa båda makar blev utesägligt lyckliga, när de fick höra av mig, att de hade trott rätt: att det i himlen verkligen finns en Gud, som är en "No-body" (eng. = "ingen kropp"), det vill säga en Gud, som är Ande: kärlekens, visdomens, sanningens och kraftens Ande, som älskade dem så högt, att Han sände dem sin enfödde Son, som utgav sig för dem i döden.

De hade trott på Gud utan att veta, att de gjorde det! Jag hade förmånen att leda dem ett steg längre — till erfarenheten av frälsning och återlösning genom tron på Jesus Kristus.

En gång fick jag på gatan se en kvinnlig rysk officer. Jag närmade mig henne och bad om ursäkt: "Jag vet, att det är oartigt att tilltala en okänd dam på gatan, men jag är pastor och är ute i ärliga avsikter. Jag önskar tala med Er om Kristus."

Hon frågade mig: "Älskar Ni Kristus?" Jag sade: "Ja, av hela mitt hjärta."

Då föll hon i mina armar och kysste mig om och om igen. Det var verkligen en besvärlig situation, som jag, en pastor råkat in i, men jag kysste henne tillbaka i hopp om att folk skulle tro, att vi var släkt. Hon utropade: "Jag älskar Kristus, jag också!" Jag tog henne med till vårt hem. Där upptäckte jag till min häpnad, att hon inte visste någonting om Kristus — absolut ingenting — förutom Hans namn! Och ändå älskade hon Honom! Hon visste inte, att Han är Frälsaren, inte heller vad som menas med frälsning. Hon visste inte, var och hur Han hade levat och dött. Hon kände inte till Hans lära, Hans liv eller Hans verk. Hon var för mig en psykologisk gåta. Hur kan man älska någon, när man bara känner hans namn?

När jag närmare frågade ut henne, berättade hon: "När jag var barn, lärde jag mig läsa med hjälp av bilder. För 'apa' stod det *a* för 'boll' *b*, för 'cykel' *c*, och så vidare. När jag kom på gymnasiet, fick jag lära mig, att det var min 'heliga plikt' att försvara mitt kommunistiska fosterland. Jag fick också lära mig kommunismens moralbegrepp. Men jag visste ju inte, vare sig hur en 'helig plikt' eller en 'moral' såg ut. Jag ville se en bild av dessa saker. Men jag kom ihåg, att mina farföräldrar hade haft en tavla, som framställde allt som var vackert, lovvärt och sant i livet. Min farmor brukade alltid buga sig i vördnad framför denna tavla, och hon sade, att detta var en bild av någon, som hon kallade 'Cristos'. Jag fattade kärlek till detta namn. Detta namn blev så verkligt för mig! Bara att uttala det skänker mig en sådan glädje!"

Hon mottog med glädje Kristus i mitt hem, och nu bodde Han, vars namn hon älskat, personligen i hennes hjärta.

Varje situation eller scen jag upplevde med ryssarna, var full av poesi och djupaste innebörd.

En trossyster, som evangeliserade på järnvägsstationerna, gav min adress till en intresserad rysk officer.

En kväll kom han hem till mig — en lång, stilig löjtnant.

Jag frågade honom: "Varmed kan jag stå till tjänst?"

Han svarade: "Jag har kommit för att få ljus."

Jag började med att läsa några av de väsentligaste delarna av Skriften. Han lade sin hand på min och sade: "Jag ber Er av allt mitt hjärta att inte leda mig vilse. Jag hör till ett folk som hålles i mörker. Var vänlig och säg mig: är detta ett säkert Guds ord?" Jag försäkrade honom, att det förhöll sig så. Han lyssnade i timmar . . . och tog emot Kristus.

Ryssar är aldrig ytliga och grunda, när det gäller religiösa frågor. Vare sig de kämpar *mot* religionen eller de är *för* den — samma och söker Kristus, inlägger de *bela sin själ* däri. Det är därför, som inget land på jorden är så moget och så fruktbärande för evangeliskt arbete, som Ryssland. Ryssarna är ett av de naturligen mest religiösa folken på jorden. Hela världsutvecklingen skulle kunna förändras, om vi på ett målmedvetet sätt kunde ge dem evangelium.

Vilken tragedi är det inte idag med detta ryska folk! Fastän de hungrar efter Guds Ord, ser det ut, som om alla hade "avskrivit dem från programmet" och upphört att räkna med dem!

En rysk officer satt framför mig på tåget. Jag hade talat till honom om Kristus bara några minuter, då han plötsligt gav utlopp åt en flod av ateistiska argument. Marx, Stalin, Voltaire, Darwin och många andra citerade han emot Bibeln. Han gav mig inte något tillfälle till motsägelse. Han talade i nästan en hel timme för att övertyga mig om att det inte finns någon Gud. När han slutat, frågade jag honom: "Om det inte finns någon Gud, varför beder Ni då, när Ni råkar illa ut?" Liksom en tjuv, som ertappats med en stöld, svarade han: "Hur vet Ni, att jag beder?" Jag lät honom inte slippa undan: "Det var jag, som frågade först, varför Ni beder. Var god och svara på min fråga!" Han böjde sitt huvud och medgav: "Vid fronten, när vi var omringade av tyskarna, bad vi allesammans. Men vi visste inte, hur man bör uttrycka sig, när man beder.

Därför sade vi: 'Gud och vår moders ande!' "

Detta var säkerligen en god bön i Guds ögon, ty Han ser till hjärtat.

Vårt arbete bland ryssarna gav mycken frukt.

Jag kommer ihåg Piotr (Peter). Han var så ung, kanske 20 år! Han hade kommit till Rumänien med den ryska armén och blivit omvänd i ett "underjordiskt" möte. Han bad mig att döpa honom.

Efter dopet bad jag honom omtala för oss, vilken bibelvers det var, som gjort mest intryck på honom och föranlett honom att komma till Kristus.

Han sade, att han uppmärksamt lyssnat på mig, när jag i ett hemligt möte hade läst Lukas 24:e kapitel, berättelsen om de två Emmaus-lärjungarna. När de nalkades byn, "låtsades han, som om han ville gå vidare", hade jag läst. Piotr sade: "Jag undrade, varför Jesus gjorde så. Säkert ville Han stanna hos sina lärjungar. Varför sade Han då, att Han ville gå vidare? Min förklaring blev, att Jesus är artig. Han önskade vara *alldeles säker* på att Han var välkommen, och Han gick gärna in i deras hus. Kommunisterna är oartiga. De tar sig in med våld i våra hjärtan och sinnen. De tvingar oss att lyssna till dem från morgon till kväll. Detta gör de genom sina skolor, radio, tidningar, affischer, filmer och ateistiska möten överallt. Man måste oavbrutet lyssna till deras gudlöshetspropaganda, vare sig man tycker om det eller ej. Jesus respekterar vår frihet. Han knackar vänligt på vår dörr, innan vi öppnar för Honom. *Jesus har vunnit mig genom sin artighet!*" Denna starka kontrast mellan kommunismen och Kristus hade övertygat honom.

Han är inte den ende ryss, som tagit intryck av detta karaktärsdrag hos Jesus. (Fastän jag är pastor, har jag själv aldrig tänkt på saken på detta sätt.)

Efter sin omvändelse riskerade Piotr sin frihet och sitt liv, om och om igen, för att från Rumänien smugla in kristen litteratur och annan hjälp till den underjordiska kyrkan i Ryssland. Till sist blev han gripen och fängslad. Jag vet, att han var i fängelse ännu 1959. Har han dött? Är han redan i himlen, eller fortsätter han att kämpa den goda kampen här på

jorden? Det vet jag inte. Endast Gud vet, var han finns idag.

Det fanns många fler, som blev omvända liksom han. Vi borde aldrig stanna med att ha vunnit en själ för Kristus. Därmed är vårt arbete endast *halvfärdigt*. Varje själ, som vunnits för Gud, måste göras till en själavinnare. Ryssarna blev inte bara omvända, utan de blev "missionärer" i den underjordiska kyrkan. De frågade inte efter farorna utan gick dristigt fram för Kristi skull. De sade alltid, att det var så litet de kunde göra för Honom, som givit sitt liv för dem.

UNDERJORDISKT MISSIONSARBETE I EN FÖRSLAVAD NATION

Den andra grenen av vår tjänst "under jorden" gällde missionsarbete bland rumänerna själva.

Kommunisterna kastade mycket snart sin mask. Till att börja med hade de använt förförelsetaktik för att vinna kyrkyledarna över på sin sida, men sedan började regelrätt terror. Tusenden blev arresterade. Att vinna en själ för Kristus började bli dramatiskt nog för oss också, som det så länge hade varit för ryssarna.

Sedermera kom jag själv i fängelse tillsammans med själar, som jag vunnit för Gud. Jag satt i samma cell som en man, som hade måst lämna hustru och sex barn. Han var nu i fängelse för sin kristna tro. Hans hustru och barn svalt. Han skulle kanske aldrig få se dem igen. Jag frågade honom: "Känner du dig förbittrad på mig över att jag förde dig till Kristus, då nu din familj råkat i ett sådant elände?" Han sade: "*Jag har inte ord nog att uttrycka min tacksambet för att du fört mig till denne underbare Frälsare. Jag skulle inte vilja ha det på något annat sätt!*"

Att predika Kristus i de nya förhållandena var inte lätt. Vi lyckades trycka flera kristna ströskrifter och få dem igenom kommunisternas stränga censur. Vi uppvaktade den kommunistiske censorn med en småskrift, som på första sidan bar bilden av Karl Marx, kommunismens grundare. Böckernas titel var "*Religionen är opium för folket*" eller något liknande. Man tog dem för att vara kommunistböcker och satte sin stäm-

pel på dem. Efter några sidor med citat från Marx, Lenin och Stalin, vilka tilltalade censorn, förkunnade vi vårt budskap om Kristus i dessa böcker.

Den underjordiska kyrkan är bara till en del "under jorden". Den är som ett isberg. En liten del av dess arbete utföres öppet. Med dessa "kommunist"-böcker gick vi till kommunistiska möten och delade ut dem bland deltagarna. När dessa såg porträttet av Marx, tävlade de om att få köpa böckerna. Men när de hunnit till sidan 10 i sin läsning och funnit, att alltsammans handlade om Gud och Jesus, var vi redan långt borta från mötet!

Detta var inget lätt arbete. Vårt folk blev mycket hårt förtryckt. Kommunisterna tog allting från alla. Från bönderna tog de ifåren och åkrarna, från frisören eller skraddaren tog de den lilla butiken. Det var inte bara kapitalisterna, som exproprierades. Även mycket fattiga människor fick lida svårt. Nästan varje familj hade någon, som satt i fängelse, och fattigdomen var stor. Människorna frågade sig: "Hur kommer det sig, att Guds kärlek kan tillåta ondskan att triumfera?"

Men säkerligen var det inte heller lätt för de första apostlarna att predika Kristus efter Långfredagen, när Jesus dött på korset, sedan Han uttalat orden: "Min Gud, min Gud, varför har Du övergivit mig?"

Men det faktum, att arbetet blev utfört, är ett bevis för att det var från Gud och inte från oss; den kristna tron har svar att ge även på sådana frågor.

Jesus har berättat för oss om den fattige Lasarus — förtryckt på sin tid liksom vi nu var förtryckta — döende, hungrig, med hundarna slickande hans sår — men slutet blev, att änglarna förde honom till Abrahams sköte.

HUR DEN UNDERJORDISKA KYRKAN DELVIS ARBETADE ÖPPET

Man samlades i hemmen, i skogarna, i källare — varhelst man kunde samlas. I hemlighet förbereddes där ofta det verk, som sedan utfördes offentligt. Vi fann på en plan att trots kommunisterna hålla gatupredikningar, vilka dock med tiden

blev mycket farliga. På det sättet nådde vi många själar, som vi eljest inte kunnat nå. Min hustru var aktiv deltagare i sådana möten. Några kristna brukade helt lugnt samlas vid något gathörn och börja sjunga. Folk samlades omkring dem för att höra på den vackra sången, och min hustru brukade då fram-bära sitt budskap. Vi lämnade platsen innan gatupolisen anlände.

En kväll, när jag var verksam på annat håll, frambar min hustru sitt budskap inför tusentals arbetare. Det var framför den stora MALAXA-fabriken i Bukarest. Hon talade till arbetarna om Gud och frälsningen. Följande dag blev flera arbetare skjutna, därför att de tidigare protesterat mot kommunisternas orättfärdigheter. — De hade fått höra frälsningens budskap i elfte timmen!

Vi var en underjordisk kyrka, men likt Johannes Döparen talade vi öppet till människorna och deras ledare om Kristus.

En gång var det två kristna bröder, som via trapporna till en av stadens regeringsbyggnader trängde sig fram till vår premiärminister, Gheorghiu Dej. Under de få ögonblick de hade på sig, vittnade de för honom om Kristus och uppmanade honom ivrigt att upphöra med sina synder och förföljelser. Han lät kasta dem i fängelse för deras djärva vittnesbörd. Flera år senare, när samme premiärminister låg mycket sjuk, hände det sig, att det utsäde av evangelium, som bröderna sått hos honom flera år tidigare och som de fick lida så mycket för, bar frukt. I nödens stund kom premiärministern ihåg de ord, som talats till honom. Guds ord är, som Bibeln säger, "levande och kraftigt och skarpare än något tveeggat svärd". Det trängde igenom hans hårda hjärta, och han överlämnade sig åt Gud. Han bekände sina synder, tog emot Frälsaren och började tjäna honom under sin sjukdomstid. Inte långt därefter dog han men gick hem till sin nyfunne Frälsare, alltsammans därför att två kristna varit villiga att betala priset. Dessa båda är typiska representanter för de modiga kristna i dagens kommunistländer.

Sålunda arbetade vi inte bara i hemliga möten och i lönn-dom utan även med en djärv öppen förkunnelse av evangelium på kommunisternas gator och inför deras ledare. Det

måste vi betala för. Men det var vi beredda på. Den underjordiska församlingen är fortfarande beredd att betala, vad det kostar att tjäna och efterfölja Jesus.

Hemliga polisen förföljde häftigt den underjordiska kyrkan, ty den förstod, att denna utgjorde det enda effektiva motstånd, som fanns kvar. Och just detta slags motstånd, det andliga motståndet, skulle — om det obehindrat finge fortsätta — underminera deras ateistiska makt. De förstod, som endast djävulen kan förstå, att den utgjorde ett omedelbart hot mot dem. *De visste, att om en människa kom till tro på Kristus, skulle hon aldrig bli ett villigt, viljelöst redskap för deras syften. De visste, att de kunde fångsla människor men inte tron på Gud.* — Och därför bekämpade de oss mycket hårt.

Men den underjordiska kyrkan har också sina sympatisörer och medlemmar till och med i de kommunistiska regeringarna och inom hemliga polisen.

Vi instruerade kristna att ansluta sig till hemliga polisen och ta på sig den mest hatade och avskydda uniformen i landet, så att de skulle kunna rapportera om hemliga polisens planer mot den underjordiska kyrkan. Så gjorde också många av våra bröder, allt under det de hemlighöll sin tro. Det är inte lätt att bli föraktad av sin egen familj och sina vänner för att man bär kommunistuniformen och inte kunna låta dem veta ens egentliga mission. Så stor var dock deras kärlek till Kristus, att de åtog sig även detta uppdrag.

Jag hade blivit kidnappad ute på gatan och hölls i flera år i ett strängt hemlighållet fångelse. För att ta reda på var jag fanns, blev en kristen läkare medlem av hemliga polisen! Såsom varande hemliga polisens läkare fick han tillträde till alla fångarnas celler och hoppades på det sättet kunna finna mig. Alla hans vänner drog sig undan honom i tanke, att han blivit kommunist. Att gå omkring i torterarnas uniform är ett mycket större offer för Kristus än att bära en fånges dräkt.

Läkaren fann mig i en djupt belägen mörk cell och sände genast ut besked om att jag var i livet. Han var den förste av mina vänner, som upptäckte mig efter åtta och ett halvt år i fångelse! Tack vare honom spreds nyheten om att jag levde, och när fångar frigavs under det Eisenhower-Chrus-

tievskas "tövädret" 1956, började kristna vänner slå larm och även begära min frigivning. Så blev jag fri för en kort tid.

Om det inte hade varit för den kristne doktorn, som gått in i hemliga polisen enbart för att söka efter mig, skulle jag aldrig ha blivit frigiven. Jag skulle då ha varit i fängelse än idag (eller i min grav).

Genom att använda sin ställning i hemliga polisen kunde dessa medlemmar i den underjordiska kyrkan många gånger varna oss och var så till stor hjälp. Det finns fortfarande medlemmar i den underjordiska kyrkan i hemliga polisen, vilka skyddar och varnar de troende för överhängande faror. Några rör sig i höga kretsar bland kommunisterna. Sin kristna tro hemlighåller de och hjälper oss så mycket de förmår. En gång i himlen skall de öppet bekänna Kristus, som de här måst tjäna i hemlighet.

Icke desto mindre blev många troende från den underjordiska kyrkan upptäckta och fängslade. Vi hade mången "Judas" också, som förrådde oss till hemliga polisen. Genom att tillämpa pryglning, medicinska bedövningsmedel, hotelser och utpressning försökte kommunisterna skapa predikanter och lekmän, som villigt angav sina bröder.

2

I till den 29 februari 1948 arbetade jag som pastor både i min officiella ställning och "under jorden". Det var söndag — en vacker söndag. Denna söndag blev jag på väg till kyrkan kidnappad av hemliga polisen.

Många gånger hade jag undrat över vad "människorov", som omnämnes flera gånger i Bibeln, kunde vara för någonting. Även detta har kommunisterna lärt oss förstå.

Det var många, som under denna tid blev kidnappade på detta sätt. En av hemliga polisens bilar stannade framför mig, fyra män hoppade ur och drog in mig i vagnen. Jag försvann för min omvärld. Under åtta och ett halvt år var det ingen, som visste, om jag levde eller var död. Min hustru fick besök av hemliga polisen under föregivande, att de var frigivna fängelsekamrater till mig. De berättade för henne att de varit med om min begravning. Hon blev djupt förtvivlad.

Tusentals medlemmar från olika samfund och kyrkor blev på den tiden fängslade. Inte bara präster sattes i fängelse utan även enkla bönder, ja, unga pojkar och flickor, som vittnade om sin tro. Fängelserna i hela Rumänien liksom i andra kommunistländer var överfyllda, och att sitta i fängelse hos kommunisterna betyder också att bli torterad.

Tortyren var ibland fasansfull. Jag vill helst inte tala så mycket om vad jag gått igenom i den vägen. När jag talat därom, har jag inte kunnat sova på natten. Det är alltför smärtsamt.

I en annan av mina böcker, "Med Kristus i kommunistiskt fängelse", berättar jag mer detaljerat om mina erfarenheter med Gud i fängelset.

OBESKRIVLIG TORTYR

En pastor vid namn Florescu torterades med glödande järnstänger och med knivar. Han blev också mycket svårt pryg-lad. Sedan drevs utsvultna råttor in i hans cell genom ett stort rör. Han kunde inte sova utan måste försvara sig hela tiden. Om han vilade sig endast ett ögonblick, blev han angripen av råttorna.

Han tvingades att stå i två veckor, men han uthärdade ständ-aktigt. Till slut förde de dit hans fjortonårige son och be-gynte piska denne inför faderns ögon. De sade, att de skulle fortsätta att slå hans barn, tills pastorn talade om vad de ville veta. Den stackars mannen blev nästan vansinnig. Han ut-härdade så länge han kunde. Men när han inte orkade längre, ropade han till sin son: "Alexander! Jag måste säga dem, vad de begär! Jag kan inte stå ut längre med att se dig piskas!" Sonen svarade: "Pappa, gör mig inte den oförrätten att få en

förrädare till far. Ge inte upp! Om de dödar mig, vill jag dö med orden: 'För Jesus och mitt fosterland.' " Kommunisterna blev rasande, överföll och slog pojken till döds, så att blodet stänktes över cellens väggar. Han dog, under det att han prisade Gud.

Vår käre broder Florescu blev aldrig som förut efter att ha måst åse detta.

Handbojor sattes på våra handleder. De var försedda med vassa pikar på insidan. Om vi stod *absolut* stilla, skar pikarna inte in i vårt kött. Men i celler så kalla, att vi brukade skälva av köld, blev våra handleder illa sargade av pikarna.

Kristna hängdes upp med huvudet nedåt och pryglades så kraftigt, att deras kroppar svängde fram och tillbaka under pryglslagen. De sattes in i "kylskåpsceller", som var så kalla, att de inuti var betäckta av frost och is. Själv blev jag inkastad i en sådan cell med mycket lite kläder på mig. Fängelseläkarna brukade kika in genom ett titthål, och när de såg tecken på att vi var nära att frysa ihjäl, brukade de vinka åt vakterna, som rusade in och drog ut oss för att värma upp oss. När vi äntligen blivit varma, brukade man omedelbart stoppa in oss i iscellerna igen. Detta upprepades om och om igen: ut för att tinas upp och sedan in för att frysas nästan till döds. Denna växling pågick i det oändliga. Än idag står jag inte ut med att öppna ett kylskåp.

Vi brukade också stoppas in i trälådor, obetydligt större än våra kroppar. Detta omöjliggjorde varje rörelse. Dussintals skarpa spikar hade drivits in i sidorna på trälådan, så att de rakbladsvassa spikspetsarna stack in i lådan. Om vi stod stilla, gick det bra. Vi var tvungna att stå i dessa lådor i timmar, som syntes oss ändlösa. Men när vi blev trötta och vacklade av utmattning, trängde spikarna in i våra kroppar. Om vi rörde oss eller det bara ryckte till i någon muskel, fick vi genast kännning av de hemska spikarna.

Vad kommunisterna gjort mot kristna övergår allt vad mänskligt förstånd kan fatta.

Jag har sett kommunister tortera kristna, under det att deras ansikten lyste av hänförelse och glädje. Medan de torterade oss, brukade de ropa: "Vi är djävulen!"

Vi kämpar inte mot kött och blod utan mot ondskans andemakter. Vi såg, att kommunismen inte har sitt ursprung från människor utan från djävulen. Det är en ond andemakt, och den kan endast mötas och övervinnas av en starkare kraft, Guds Ande.

Jag brukade ofta fråga dem, som torterade mig: "Har ni inget medlidande i era hjärtan?" De svarade vanligen med att citera Lenin: "Man kan inte göra en omelett utan att krossa äggen, och man kan inte hugga ved utan att spånorna flyger." Jag sade då: "Även jag vet, att detta är ett citat från Lenin. Men det finns vissa skillnader. När man hugger i ett vedträ, så känner detta ingenting. Men här har ni med mänskliga varelser att göra. Varje slag gör ont, och det finns mödrar, som gråter." Mitt resonemang var fåfängt. De är materialister. För dem existerar ingenting annat än materien, och en människa är för dem som ett vedträ, ett ägg, och så vidare. Med en sådan tro sjunker de ned i djup av råhet och grymhet.

Det är svårt att förstå ateismens grymheter. När människan ej längre tror på godhetens belöning och ondskans bestraffning, finns det ingen anledning att vara mänsklig. Människans avgrundslika ondska blottas. Dessa bödlar sade ofta: "Det finns ingen Gud, och därför följer heller ingen vedergällning för ondskan. Vi kan göra vad vi vill!" Jag har till och med hört en av dem säga: "Jag tackar Gud, som jag inte tror på, för att jag fått leva till denna stund, då jag kan få ge uttryck åt allt det onda, som finns i mitt hjärta." Detta bevisade han uttryckligen genom den otroliga brutalitet, varmed han torterade fångarna.

Visst är det tragiskt, om en krokodil äter upp en människa, men vem kan förebrå krokodilen för detta? Det är ju en krokodil, inte någon moralisk varelse. Därför kan inte heller någon förebråelse riktas mot kommunisterna. Kommunismen har fördärvat varje känsla för moral hos dem. De skröt över att de inte hade något medlidande i sitt hjärta.

Jag lärde mig en sak av dem. Liksom de inte lät Jesus få något rum i sina hjärtan, så beslöt jag mig för att inte lämna det minsta rum för satan i mitt.

Jag har vittnat inför Amerikanska Senatens Underavdelning

för Interna Säkerhetstjänsten och beskrivit hemska saker, till exempel hur kristna bands fast vid kors under fyra dygn. Korsen lades sedan ner på golvet och hundratals fångar måste utträtta sina fysiska behov över ansiktet och kroppen på de korsfästa människorna. Sedan restes korsen upp och kommunisterna gycklade och hånade: "Titta på er Kristus, så vacker han är! Vilken skön doft han sprider från himlen!" Jag beskrev också, hur en präst fick käril med exkrementer och urin och tvingades utdela nattvarden med sådant. Detta hände i ett rumänskt fängelse i Pitesti. Jag frågade prästen efteråt, varför han inte hade föredragit att dö framför att göra sig delaktig av sådan hädelse. Han svarade: "Var snäll och döm mig inte! Jag har lidit mer än Kristus!"

Alla Bibelns beskrivningar av helvetet och plågorna i Dantes "Inferno" är inte någonting i jämförelse med tortyren i de kommunistiska fängelserna.

Detta är bara en liten del av vad som hände denna söndag och många andra söndagar i fängelset i Pitesti. Andra saker kan helt enkelt inte omtalas. De är alldeles för fasansfulla och obscena att sätta i tryck. Detta är vad era bröder i Kristus har gått och får gå igenom *nu!*

En av de verkligt stora troshjältarna var pastor Milan Haimovici.

Fängelserna var överfulla, och vakterna kände inte till våra namn. De ropade fram dem, som dömts till tjugofem piskrapp för att de överträtt något fängelseförbud. Pastor Haimovici gick ut för att ta straffet på sig i stället för någon annan. Därigenom vann han de andra fångarnas respekt, inte bara för sin egen person utan även för Kristus, som Han representerade.

Om jag skulle fortsätta att berätta om kommunisttortyrens alla fasor och de kristnas självuppoffringar, skulle jag aldrig sluta. Det var inte bara de olika slagen av tortyr, som blev kända. De fångnas heroiska gärningar blev också kända och till stor inspiration för trossyskon, som ännu vistades i frihet.

Bland våra medarbetare i den underjordiska församlingen fanns även en ung flicka. Kommunistpolisen hade upptäckt att hon i hemlighet spred evangeliedelar och undervisade barn i söndagsskolan. De beslöt att arrestera henne. Men för att gö-

ra arresteringen så smärtsam som möjligt, beslöt de att uppskjuta den några veckor till flickans bröllopsdag, då hon stod brudklädd. Den underbaraste dagen i en flickas liv! Plötsligt öppnades dörren och hemliga polisen rusade in.

När bruden fick syn på dem, räckte hon fram armarna för att ta emot handbojorna. Rätt och brutalt sattes de tunga handklovarna på hennes handleder. Hon såg på sin trolovade, kysste sedan bojorna och sade: "*Jag tackar min himmelske Brudgum för detta smycke, som Han förärat mig med på min bröllopsdag. Jag tackar Honom för att jag aktas värdig att lida för Honom!*" Hon släpades bort, lämnande sina trossyskon och den gråtande brudgummen efter sig. De visste, vad som brukar hända unga kristna flickor, som råkar i händerna på kommunistvakterna. Efter fem år blev hon frigiven — en förstörd, bruten kvinna, som såg 30 år äldre ut. Hennes trolovade hade väntat på henne. Hon sade, att det hon lidit var det minsta hon kunnat göra för Kristus.

Sådan skönhet kan man få möta i den underjordiska kyrkan.

VAD HJÄRNTVÄTT ÄR

Många har säkert hört talas om hjärntvätten under Korea-kriget och nu i Vietnam. Jag har själv genomgått hjärntvätt och vet, att den utgör den mest fasansfulla tortyr.

Under fyra år fick vi sitta 17 timmar om dygnet och lyssna till följande:

*Kommunismen är god!
Kommunismen är god!
Kommunismen är god!
Kommunismen är god!
Kristendomen är löjlig!
Kristendomen är löjlig!
Kristendomen är löjlig!
Kristendomen är löjlig!
Ge upp!
Ge upp!
Ge upp!
Ge upp!*

17 timmar om dygnet, dag efter dag, vecka efter vecka, månad efter månad . . .

Många kristna har frågat mig, hur vi kunde stå emot hjärntvätten. Det finns bara ett sätt att motstå den. Det är "hjärt-tvätten". Om hjärtat är rent genom tron på Jesus, så att det älskar Honom, då kan du motstå allt slags tortyr. Vad skulle inte en älskande brud vilja göra för sin brudgum? Vad skulle inte en kärleksfull mor göra för sitt barn? Om du älskar Kristus liksom Maria, som bar Honom på sina armar, då kan du motstå sådan tortyr.

Gud kommer inte att döma oss efter hur mycket vi kunnat uthärda utan efter hur mycket vi älskat. Jag är ett vittne från kommunistfängelserna om hur de kristna kunde älska — både Gud och människor.

I fängelset fortsatte den brutala tortyren utan avbrott. När jag ibland brukade förlora medvetandet eller bli alltför om-
töcknad för att ge mina bödlar hopp om ytterligare bekännelser, brukade jag återsändas till min cell. Där fick jag ligga utan vård, halvdöd, för att återvinna en smula kraft, så att de skulle kunna börja misshandla mig igen. Många dog vid denna tidpunkt, men på ett eller annat sätt brukade min livskraft återvända. Under de många år som följde i olika fängelser, slog de sönder fyra ryggkotor på mig förutom många andra ben i min kropp. På ett dussintal ställen skar de mig med knivar. 18 hål brändes eller skars in i min kropp.

När läkare i Oslo såg allt detta jämte spåren efter den lungtuberkulos, som jag också hade, förklarade de, att det var ett mirakel, att jag ännu levde. Enligt deras medicinska litteratur skulle jag ha varit död för flera år sedan. Jag vet själv, att det är ett under. Gud är undrens Gud.

Jag tror, att Gud utförde detta under för att ni skulle få höra min röst ropa till förmån för den underjordiska kyrkan. Han lät någon komma ut med livet i behåll för att högt ropa ut budskapet från era lidande, ständaktiga trossyskon.

EN KORT FRIST — OCH NY ARRESTERING

Det var nu år 1956. Jag hade varit åtta och ett halvt år i fängelse. Jag hade gått ner mycket i vikt, fått fula ärr, blivit

brutalt pryglad och sparkad, smädats, svultit och ända till om-töckning pressats med förhör, hotats och på allt sätt vanvårdats. Ingenting av detta hade lett till det resultat, mina plå-gare var ute efter. Av idel misströstan släppte de till slut lös mig. Dessutom fick de motta ständiga protester utifrån över att jag hölls fängslad.

Jag fick tillåtelse att återvända till min gamla anställning — men bara för en vecka. Jag höll två predikningar. Sedan kalla-des jag in och tillsades, att jag inte fick predika mer, inte heller äta mig någon annan religiös verksamhet. Vad hade jag då sagt? Jag hade rått mina åhörare att ha "tålmod, tålmod och återigen tålmod". — "Detta betyder, att ni lär dem att vara tåliga tills amerikanerna kommer och befriar dem", skrek polisen till mig. "Ni vill lära dem, att kommunisterna inte kommer att fortsätta att ha makten! Detta är kontrarevolu-tionära lögner!", skrek de. Sådant blev alltså slutet på min offentliga pastorstjänst.

Antagligen trodde myndigheterna, att jag var rädd för att trotsa dem genom att återgå till evangelisationsarbetet "under jorden". Men däri tog de fel. Jag återvände i hemlighet till det arbete, jag haft förut. Min familj stödde mig i detta.

Återigen fick jag vittna för hemliga grupper av troende; jag kom och gick som ett spöke under skydd av sådana, som man kunde lita på. Denna gång kunde jag styrka mitt vittnes-börd om ateismens ondska genom att hänvisa till de märken, jag bar på min kropp. Det blev till uppmuntran för vacklande själar att förtrösta på Gud och visa mod. Jag stod i spetsen för en hemlig organisation av evangelister, som hjälpte varandra att sprida evangelium mitt för ögonen på av Försynen förblin-dade kommunister. Om en människa är så blind, att hon inte kan se Guds hand i verksamhet, kan hon tydligen inte heller upptäcka en evangelist.

Till sist fick polisen lön för sitt oupphörliga intresse för mina göranden och låtanden och mina tillhåll. Jag blev upp-täckt och fängslad på nytt. Av någon orsak fängslades denna gång inte min familj, kanske på grund av den publicitet, jag vunnit. Jag hade varit åtta och ett halvt år i fängelse och så haft några års relativ frihet. Nu skulle jag få sitta fängslad

ytterligare fem och ett halvt år.

Min andra fängelsetid var i många avseenden värre än den första. Jag visste ju så väl, vad jag hade att vänta. Min fysiska kondition blev nästan genast mycket dålig. Men vi fortsatte den *underjordiska* kyrkans arbete i de "*underjordiska*" kommunistfängelserna.

DET VAR EN ÖVERENSKOMMELSE: VI PREDIKADE — DE PRYGLADE

Det var strängt förbjudet att predika för de andra fångarna. Det stod klart för oss, att vem som än ertappades med att göra detta, skulle få strängt prygelstraff. En del av oss beslöt att betala detta pris för att få predika. Därför gick vi in på villkoren. Det var en överenskommelse: *Vi predikade, och de slog oss.* Vi var lyckliga, när vi predikade. De var lyckliga, när de fick prygla oss, så alla var nöjda . . .

Följande tilldrog sig fler gånger, än jag kan minnas: en broder predikade för de andra fångarna, då vakterna plötsligt rusade in och avbröt honom mitt i en mening. De släpade honom med sig ut genom korridoren fram till "pryglingsrummet". Efter vad som tycktes en ändlös avbasning förde de honom tillbaka och kastade in honom till oss på golvet, blodig och rådbråkad. Långsamt reste han sin illa tilltygade kropp, ordnade med svårighet sina kläder och sade: "Nå, bröder, vad var det jag sade, när jag blev avbruten?" *Och så fortsatte han sin predikan!*

Jag har verkligen sett underbara ting!

Ibland var predikanterna lekmän. Enkla män, inspirerade av den helige Ande, predikade härligt. De inlade hela sitt hjärta i orden, ty att predika under sådana hotfulla omständigheter var inte någon småsak. Vakterna brukade ju komma och föra ut predikanten för att slå honom halvdöd.

I fängelset i Gherla blev en kristen vid namn Grecu dömd att pryglas till döds. Denna procedur varade i flera veckor. Man slog honom etappvis. Ena gången slog man honom exempelvis en enda gång med en gummibatong under fotsulorna, varefter man lämnade honom. Om några minuter fick han

ett nytt slag och efter ytterligare några minuter ett till. Han blev slagen på testiklarna. Sedan gav en doktor honom en injektion. Han repade sig och fick god och riklig mat för att krafterna skulle återställas. Sedan pryglades han igen, tills han småningom dog under deras långdragna, upprepade prygel. Den, som ledde denna tortyr, var medlem i Centralkommittén för Partiet och hette Reck.

Denne Reck sade vid ett tillfälle något, som kommunisterna ofta brukade säga till de kristna: "Du förstår, det är *jag* som är Gud! Jag har makt över liv och död. Den, som är i himlen, kan inte bestämma, om du ska få leva. Allting beror på *mig*. Om jag önskar det, får du leva. Om jag vill, så blir du dödad. *Jag är Gud!*" På det viset smädade man de kristna.

Broder Grecu gav i denna förfärliga situation Reck ett svar, som är mycket intressant. Jag fick höra det efteråt av Reck själv. Grecu sade: "Ni vet inte, vilket djupsinnigt ord, Ni nu sagt mig. Ni är verkligen en gud. Varje larv är i själva verket en fjäril, *om den utvecklar sig rätt*. Ni har inte blivit skapad till att vara en bödel, en människa, som dödar. Ni har blivit skapad till att vara en Guds avbild. Jesus sade till judarna på sin tid: 'Ni är gudar.' Gud har lagt in något av sitt liv i Ert hjärta. Många förföljare som Ni, till exempel aposteln Paulus, har vid ett visst tillfälle upptäckt, att det är en skam för en människa att begå grymheter och att hon kan göra mycket bättre saker. Därför har de blivit delaktiga av gudomlig natur. Tro mig, herr Reck, Er verkliga kallelse är att vara en gud, en Guds avbild, och inte en bödel."

Vid det tillfället ägnade Reck inte mycken uppmärksamhet åt sitt offers ord, lika litet som Saulus av Tarsus brydde sig om det sköna vittnesbörd, som Stefanus avlade, när han stenades i Saulus' åsyn. Men dessa ord verkade i Recks hjärta. Och han förstod senare, att *detta* var hans verkliga kallelse.

Det var särskilt en sak, som vi lärde oss genom kommunisternas pryglings, tortyr och slaktande: *att anden råder över kroppen*. Ofta, när vi torterades, kände vi väl tortyren, men den tycktes vara något från anden avlägset, ty vår ande var förlorad i medvetandet av Kristi härlighet och Hans närvaro hos oss.

När vi fick en enda skiva bröd i veckan till den dagliga,

förerenade soppan, beslöt vi att ge tionde även då. Var tionde vecka gav vi vår brödskiva till någon av våra svagare kamrater såsom tionde till vår Mästare.

En kristen dömdes till döden. Innan han avrättades, fick han tillåtelse att träffa sin hustru. Hans sista ord till henne var: "*Du måste förstå, att jag dör i kärlek gentemot dem, som dödar mig. De begriper inte, vad de gör, och min sista bön till dig är, att du också ska älska dem. Hys inte någon bitterhet i ditt hjärta, därför att de dödar din älskade make! Vi får mötas i himlen!*" Dessa ord gjorde ett djupt intryck på den officer från hemliga polisen, som övervakade samtalet mellan de båda makarna, och han berättade det efteråt för mig i fängelset, dit han själv blivit förpassad, därför att han blivit en kristen.

I fängelset i Türgul-Ocna fanns det en mycket ung fånge, som hette Matchevici. Han hade fängslats vid 18 års ålder. På grund av all tortyr var han nu mycket sjuk i tuberkulos. Hans familj fick på något sätt reda på hans allvarliga sjukdomstillstånd och sände honom 100 flaskor streptomycin, vilket skulle kunna betyda räddningen av hans liv. Fängelsets politiske officer kallade in honom till sig, visade honom paketet och sade: "Här finns den medicin, som kan rädda ditt liv. Men du har inte tillåtelse att ta emot paket hemifrån. Personligen skulle jag gärna vilja hjälpa dig. Du är ung. Jag skulle inte vilja se dig dö i fängelset. Hjälp mig nu, så att jag kan hjälpa dig! Tala om för mig, vad du vet om dina medfångar, så kan jag inför mina överordnade motivera, varför jag gav dig paketet!" Matchevici svarade omedelbart: "Jag vill inte leva och behöva skämmas, när jag ser mig själv i spegeln som en förrädare. Jag kan inte acceptera Ert villkor. *Jag föredrar att dö.*" Officeren från hemliga polisen skakade hand med honom och sade: "Jag gratulerar dig. Jag väntade inte något annat svar från dig. Men jag vill gärna ge dig ett annat förslag. Några av fångarna har blivit angivare. De låtsas vara kommunister och har angivit *dig*. De spelar en dubbelroll. Vi har inget förtroende för dem. Vi skulle vilja veta, hur pass uppriktiga de är. Gentemot dig är de förrädare. De tillfogar dig mycken skada genom att underrätta oss om vad du gör och säger. Jag för-

står, att du inte vill förråda dina kamrater. Men låt oss få upplysningar om dem, som är emot dig, så ska vi skona ditt liv!" Matchevici svarade lika bestämt som förut: "Jag är en Kristi lärjunge, och Han har lärt oss att även älska våra fiender. Dessa människor, som förråder oss, gör oss stor skada, men jag kan inte löna ont med ont. Jag kan inte ge Er upplysningar om dem. Jag tycker synd om dem, jag beder för dem. — Jag vill inte ha något samröre med kommunisterna!" Matchevici kom tillbaka från diskussionen med officeren och dog sedan i samma cell, som jag satt i. Jag såg honom dö — *prisande Gud*. Kärleken segrade till och med över den naturliga längtan att få leva.

Om en fattig människa är en stor musikälskare, ger hon sina sista slantar för att kunna åhöra en konsert. Sedan är hon utan pengar, men hon känner sig inte lurad fördenskull. Hon har ju hört så mycket vackert!

Jag känner mig inte heller besviken, därför att jag förlorat så många år av mitt liv i fängelse. Jag har fått se underbara ting. Jag har själv varit en av de svaga och obetydliga, men jag har haft förmånen att sitta fängslad tillsammans med stora helgon och troshjältar, som kan jämföras med de första århundradenas kristna. De gick med glädje i döden för Kristus. Den andliga skönheten hos dessa helgon och troshjältar kan aldrig beskrivas.

Det jag här har berättat om, är inga undantagsfall. Det övernaturliga har blivit något naturligt för oss kristna i den underjordiska kyrkan.

Det är en församling, som återvänt till Den första kärleken.

Innan jag kom i fängelse, älskade jag Kristus mycket högt. Nu, sedan jag sett "Kristi brud" — Hans andliga Kropp — i fängelset, skulle jag vilja säga, att jag älskar den underjordiska kyrkan lika högt, som jag älskar Kristus själv. Jag har sett hennes skönhet och heliga offervilja.

VAD SOM HÄNDE MED MIN HUSTRU OCH SON

Jag blev tagen från min hustru. Jag visste inte, hur det gick för henne sedan. Först efter många år fick jag höra, att också

hon satts i fängelse. Kvinnliga kristna fångar lider mer än männen i fängelse. Flickor har blivit våldtagna av brutala vaktmän. Hånet och obsceniteten är ruskiga. Kvinnorna tvingades till hårt arbete vid en kanal, som skulle byggas. De måste fullgöra samma dagsverke som männen. De skottade jord även på vintern. Prostituerade kvinnor sattes som övervakare och tävlade med varandra i att plåga de troende. Min hustru har fått äta gräs som boskap för att uppehålla livet. Råttor och ormar åts vid kanalbygget av de hungriga fångarna. Ett av fångvaktarnas glädjeämnen var att om söndagarna kasta kvinnorna i Donau för att sedan fiska upp dem, skratta åt dem och göra hån av dem, när de såg deras genomvåta kroppar. Så kastades kvinnorna i på nytt och fiskades upp på nytt. Min hustru kastades också i Donau på detta sätt.

Min son fick ströva omkring på gatorna, när han blivit kvarlämnad ensam med både far och mor i fängelse. Mihai hade från barndomen varit religiöst lagd och mycket intresserad av andliga spörsmål. När han var nio år och både far och mor blivit honom frångagna, genomgick han en kris i sitt trosliv. Han blev bitter och började tvivla. Han hade sådana problem, som barn i hans ålder brukar slippa. Han måste tänka på att förtjäna sitt uppehälle.

Det ansågs vara ett brott att hjälpa de kristna martyrernas familjer. Två kvinnor, som hjälpte honom, arresterades efteråt och fick så hård prygel, att de fortfarande, efter 15 år, är invalider. En dam, som riskerade livet genom att ta Mihai hem till sig, dömdes till åtta års fängelse för brottet att ha hjälpt de fängslades familjer. Alla hennes tänder sparkades ut, och man bröt sönder benen i hennes kropp. Hon kommer aldrig att kunna arbeta mer. Även hon är en krympling för livet.

"MIHAI, TRO PÅ JESUS!"

Vid 11 års ålder började Mihai förtjäna sitt uppehälle som regelrätt arbetare. Lidandena hade kommit hans tro att vackla. Men två år efter min hustrus arrestering fick han tillåtelse att träffa henne. Han gick till kommunistfängelset och fick se sin mor bakom järngallret. Hon var smutsig och mager, hade

valkiga händer och var iklädd en sjaskig fångdräkt. Han kände knappast igen henne. Hennes första ord var: "*Mihai, tro på Jesus!*" Vakterna greps av vilt raseri och släpade bort min hustru, så att Mihai inte fick se henne mer. Han grät, när hans mor släpades bort. Detta blev ögonblicket för hans omvändelse. Han förstod, att om man kan älska Jesus under sådana förhållanden, då måste Han vara den sanne Frälsaren. Han sade efteråt: "Om kristendomen inte skulle ha några andra argument till sin förmån än det faktum, att min mor tror på den, *så är detta nog för mig.*" Den dagen tog han emot Kristus helt.

I skolan hade han en ständig kamp för sin existens. Han var en god elev, och till premium fick han en röd halsduk — tecknet på medlemskap i Kommunisternas Ungdomsförbund. Mihai sade: "Jag vill aldrig bära en halsduk, som de, som satt min far och mor i fängelse, ger mig." För detta blev han relegerad ur skolan. Efter ett förlorat skolår lyckades han bli antagen i en annan skola genom att dölja, att han var son till en kristen fånge.

Senare måste han skriva en uppsats, riktad mot Bibeln. I denna uppsats skrev han: "Argumenten mot Bibeln är svaga, och citaten mot Bibeln osanna. Säkerligen har läraren aldrig läst Bibeln. Bibeln överensstämmer med vetenskapen." *Aterigen blev han relegerad.* På det sättet förlorade han två skolår.

Till sist kunde han börja studera på prästseminariet. Här fick han undervisning i "Marxistisk teologi". Allting förklarades enligt Karl Marx' mönster. Mihai protesterade öppet i klassen. Andra studerande slöt upp bakom honom. Resultatet blev, att han blev relegerad och inte kunde avsluta sina teologiska studier.

Då en lärare en gång hade hållit ett ateistiskt föredrag, reste sig min son upp och motsade honom. Han förehöll läraren vilket ansvar denne ådrog sig genom att vilseleda så många ungdomar. Hela klassen ställde sig på min sons sida. Det behövdes bara, att *en* hade mod att tala ut. Sedan ställde de andra sig på hans sida. För att kunna få sin skolgång avslutad försökte han ständigt dölja, att han var son till Wurmbrand, den kristne fången. Men ofta blev detta upptäckt, och då upp-

repades den vanliga historien, att han blev inkallad till skol-direktören och relegerad.

Mihai fick också svälta. Familjerna till de kristna, som siter i kommunistiska fängelser, praktiskt taget svälter ihjäl. Det är ett stort brott att hjälpa dem.

Jag vill berätta om ännu ett fall av lidande, som en kristen martyrfamilj, personliga vänner till mig, fått gå igenom. Fadern kom i fängelse på grund av sitt arbete i den underjordiska kyrkan. Han måste lämna hustru och sex barn. Hans äldsta döttrar var 17 och 19 år och kunde inte få något arbete. Staten är den ende arbetsgivaren, men den ger inget arbete åt barn till "kriminella" kristna. Var snälla och bedöm inte efter konventionella moralregler, vad jag här kommer att berätta! Men lyssna till fakta! De båda döttrarna, som själva var kristna liksom sin far, lät prostituera sig för att skaffa mat åt sina yngre bröder och den sjuka modern. Deras yngste bror, som var 14 år, blev tokig, när han såg detta, och intogs på sinnessjukhus. När fadern efter flera år återkom till hemmet, var hans enda bön: *"Gud, för mig tillbaka till fängelset! Jag utbärdar inte att se detta!"* Hans bön har blivit uppfylld, och han är nu åter i fängelse för sitt brott att ha vittnat för barn om Kristus. Hans döttrar lever inte längre som prostituerade. De har fått arbete genom att gå in på hemliga polisens villkor att bli an-givare. Såsom döttrar till en kristen martyr blir de överallt mottagna med respekt. De lyssnar och rapporterar till hemliga polisen. Säg nu inte bara, hur fult och omoraliskt detta är — det är det naturligtvis — *utan fråga dig själv, om det kanske inte är din skuld, att sådana tragedier inträffar, att kristna fa-miljer lämnas i sticket utan att få hjälp av dig, som är fri.*

Sammanlagt fjorton år tillbringade jag i fängelse. Under hela denna tid såg jag aldrig en Bibel eller någon annan bok. Jag hade glömt min skrivförmåga. På grund av svält, "dopning" och tortyr hade jag glömt den Heliga Skrift. Men just på fjortonårsdagen av mitt fängslande dök en vers upp i mitt minne: "Jakob tjänade för Rakel i fjorton år, och de syntes honom såsom *en liten tid*, ty han älskade henne."

Kort tid härefter blev jag frigiven genom att allmän amnesti beviljades i vårt land, mycket beroende av inflytandet från den allmänna opinionen i Amerika.

Jag återsåg min hustru. Hon hade trofast väntat på mig i fjorton år.

Vi började på nytt ett liv i yttersta fattigdom, ty när någon fängslas, tas *allting* ifrån honom.

De präster och predikanter, som frigavs, kunde bli tilldelade små församlingar. En församling i staden Orsova tilldelades mig. Kommunisternas kultdepartement meddelade mig, att den utgjordes av 35 medlemmar och varnade mig, att det *aldrig* fick bli 36! Man meddelade mig också, att jag måste bli deras agent och rapportera till hemliga polisen om varje medlem samt hålla all ungdom på avstånd. Det är på detta sätt kommunisterna använder kyrkorna som sina "kontrollredskap".

Jag visste, att om jag började predika, skulle det komma många för att lyssna. Därför försökte jag inte ens påbörja någon verksamhet i den officiella församlingen. Jag arbetade åter i den underjordiska kyrkan, delande alla de faror och all den härlighet i tron, som var förknippade med detta arbete.

Under mina fängelseår hade Gud verkat på ett underbart sätt. Den underjordiska församlingen var inte längre övergiven och glömd. Amerikaner och andra kristna hade börjat hjälpa oss och bedja för oss.

En kväll, då jag låg och vilade en stund hemma hos en trosbroder i en landsortsstad, väckte man mig och sade: "Några utländska bröder har kommit hit." I den västliga världen fanns det kristna, som inte glömt och övergivit oss! Varmt troende

kristna hade organiserat ett hemligt undsättningsarbete till förmån för kristna martyrs familjer och för att smugla in kristen litteratur och annan hjälp.

I rummet intill fann jag nu sex bröder, som kommit för att utföra dylikt arbete. De talade länge med mig och sade, att de hört, att det på denna adress skulle finnas någon, som tillbringat 14 år i fängelse. De skulle vilja träffa honom. Då talade jag om, att jag var den mannen. De sade: "Vi hade väntat att finna någon med ett sorgset utseende. Ni kan inte vara den mannen, ty Ni ser ju så glad ut!" Jag försäkrade dem, att det var jag som suttit fängslad, och att min glädje berodde på deras besök, som visade, att vi inte längre var bortglömda. Ständig, regelbunden hjälp började nu komma till den underjordiska kyrkan. Genom hemliga kanaler fick vi många biblar och annan litteratur samt hjälp till kristna familjer. Nu, när vi fick hjälp, kunde vi arbeta mycket bättre.

Det var inte bara det, att de gav oss biblar etc. Vi fick också se, att vi var älskade. De bringade oss ett tröstens ord.

Under åren av hjärntvätt hade vi fått höra: "Det är ingen som älskar er längre, ingen älskar er längre, ingen älskar er längre!" Nu såg vi engelska och amerikanska kristna, som riskerade livet för att visa oss, att de älskade oss. Med råd och anvisningar från oss har de utvecklat en teknik för hemligt arbete. De smög sig in i hus, som var omringade av hemliga polisen. Denna visste inte, att de kommit in.

Vilket värde de biblar hade, som på detta sätt insmugglats, kan varken engelska eller amerikanska kristna föreställa sig, då dessa ju "simmar" i biblar.

Varken jag eller min familj skulle ha överlevt utan den materiella hjälp, vi fick från bedjande kristna utomlands. Det samma är förhållandet med många andra "underjordiska" pastorer och martyrer i kommunistländerna. Jag kan av egen erfarenhet vittna om den materiella och än viktigare moraliska hjälp, som kommit oss till del genom European Christian Mission i Storbritannien. För oss var dessa människor som änglar, sända av Gud!

På grund av det återupptagna arbetet i den underjordiska kyrkan var jag i stor fara att åter bli arresterad. Vid denna tid

var det två organisationer — den Norska Israelsmissionen och Hebrew-Christian Alliance — som betalade en lösen på 35.000 kronor för mig. Jag kunde nu lämna Rumänien.

VARFÖR JAG LÄMNADE DET KOMMUNISTISKA RUMÄNIEN

Alla faror till trots skulle jag dock inte ha rest därifrån, om inte ledarna för den underjordiska kyrkan hade rått mig att använda detta tillfälle att lämna landet för att bli deras "röst" i den fria världen. De önskade, att jag skulle tala till er i västvärlden i deras namn om deras lidanden och behov. Jag kom till er, men mitt hjärta blev kvar hos dem. Om jag inte insett den stora nödvändigheten av att ni fick höra om den underjordiska kyrkans lidanden och modiga arbete, skulle jag aldrig ha lämnat Rumänien. Detta är min mission.

Innan jag lämnade Rumänien, blev jag två gånger kallad till hemliga polisen. De meddelade mig, att pengar mottagits för min räkning. (Rumänien säljer sina medborgare för pengar på grund av den svåra ekonomiska kris, som kommunismen bragt över landet.) De sade till mig: "Res till den västliga världen och predika Kristus, så mycket Ni vill, men tala inte illa om oss! Tala inte ett ord emot oss! Vi säger Er öppet, vad vi planerar för Ert vidkommande, om Ni omtalar, vad Ni varit med om här. Först och främst kan vi för några tusen kronor finna en gangster, som kan likvidera Er, eller också kan vi kidnappa Er." (Jag har själv suttit i samma cell som en ortodox biskop, Vasile Leul, som blivit kidnappad i Österrike och förd till Rumänien. Alla naglar var bortslitna från hans fingrar. Jag har varit tillsammans med andra, som kidnappats i Berlin. Nyligen har rumäner blivit kidnappade i Italien och Paris.) Vidare förklarade de för mig: "Vi kan också fördärva Er moraliskt genom att sprida ut en historia om Er beträffande någon flicka, någon stöld eller någon ungdomssynd. Västerlänningar och särskilt amerikaner låter lätt dupera sig till att tro sådant."

Sedan de sålunda hotat mig, har de låtit mig komma till er i den västliga världen. De har stort förtroende för den hjärntvätt,

jag genomgått hos dem. I den västliga världen finns det nu många, som genomgått samma saker som jag, men som är tysta. Somliga av dem berömmar till och med kommunismen, fastän de torterats under den. Kommunisterna var säkra på att jag också skulle förbli tyst.

I december 1965 kunde jag alltså lämna Rumänien med min familj.

Det sista jag gjorde dessförinnan var att gå till den grav, där den överste låg, som beordrat mina många års tortyr. Jag lade en blomma på den. I och med att jag gjorde detta, invigde jag mitt liv till att till kommunisterna, som är så andligen utarmade, föra den glädje Kristus givit mig.

Jag hatar det kommunistiska systemet, men jag älskar kommunisterna. Jag hatar synden, men jag älskar syndaren. Jag älskar kommunisterna av hela mitt hjärta. Kommunisterna kan döda de kristna, men de kan inte döda den kärlek, varmed de kristna älskar sina bödlar. Jag hyser inte något agg eller ens den ringaste bitterhet mot kommunisterna och deras bödlar.

4

Judarna har en legend, som säger, att när deras förfäder befriades ur Egypten och egyptierna drunknade i Röda havet, så förenade sig änglarna i israeliternas triumfsånger. Men Gud sade till änglarna: "Israels barn är människor, som kan fröjda sig över att de räddats. Men från er hade jag väntat mig mera förnuft! Är inte även egyptierna mina skapade varelser? Älskar jag inte också dem? Hur kan ni låta bli att sörja över deras tragiska öde?!"

När Josua kommit till Jeriko, fick han se en man stå framför sig med draget svärd. Josua gick fram till honom och sade:

"Tillhör du oss eller våra fiender?" (Jos. 5: 13.)

Om den, som Josua träffade, hade varit en människa, skulle hans svar endast ha kunnat bli: "Jag står på er sida", "Jag står på era motståndares", eller möjligen: "Jag är neutral." Detta är de enda tänkbara mänskliga svaren på en sådan fråga. Men det väsen, som Josua träffade, kom från en annan sfär, och när detta väsen tillfrågades, om han var för eller emot Israel, gav han ett högst oväntat och svårförståeligt svar: "Nej." — Vad kan detta "Nej" betyda?

Han kom från en värld, vars väsen inte är för eller emot, utan där allt förstås och alla förstår varandra med djupaste medkänsla och brinnande kärlek.

Det finns ett mänskligt plan. På det planet måste också kommunismen bekämpas till det yttersta för dess råa och grymma ideals skull.

Men de kristna är något annat och mer än vanliga människor; de är Guds barn, delaktiga av gudomlig natur.

Därför har den tortyr, jag fått utstå i kommunistfängelserna, inte kommit mig att hata kommunisterna. De är varelser, skapade av Gud. Hur skulle jag kunna hata dem? Men inte heller kan jag vara vän med dem. Vänskap är detsamma som en själ i två människobröst. Jag är inte en själ med kommunisterna. De hatar kunskapen om Gud. Jag älskar Gud.

Om man skulle fråga mig: "Är du för kommunisterna eller emot dem?", skulle mitt svar bli ganska invecklat. Kommunismen är det allra största hot vi har mot mänskligheten i dag. Jag är till det yttersta motståndare mot den och önskar bekämpa den, tills den omintetgjorts. Men i anden är jag införsatt i det himmelska med Jesus. Han har satt mig in i området för detta "Nej", där kommunisterna, trots alla sina brott, förstås och älskas, en sfär, där änglavarelser finns, som försöker hjälpa oss att nå målet för människans liv, nämligen att bli Kristuslik. Därför är min uppgift att utbreda evangelium bland kommunisterna, ge dem det glada budskapet om evigt liv.

Kristus, min Herre, älskar kommunisterna. Han har själv sagt, att Han älskar alla människor, och att Han hellre lämnar de nittionio "rättfärdiga fåren" än att låta ett enda vilsegånget gå förlorat. Hans apostlar och alla kristenhetens framstående

lärare har undervisat om denna universella kärlek i Hans namn. Den helige Makarios sade: "Om en människa lidelsefullt älskar alla andra människor men säger, att det finns en enda människa, som hon inte kan älska, då är den människa, som säger detta, inte längre någon kristen, ty hennes kärlek är inte allomfattande." Den helige Augustinus lär: "Om hela människosläktet varit rättfärdigt, och endast *en* människa varit syndare, skulle Kristus ha kommit för att lida korsets död för denna enda människa. Så högt älskar Han varje enskild människa." Kristendomens lära är klar. Kommunisterna är människor, och Kristus älskar dem. Det gör också varje människa, som har Kristi sinne. Vi älskar syndare, fastän vi hatar synden.

Kristi kärlek till kommunisterna kan vi förstå genom vår egen kärlek till dem, tack vare den Helige Ande.

Jag har sett kristna i kommunistfängelser med kedjor på 25 kilo kring fötterna, jag har sett kristna torteras med rödglödgade järnstänger, kristna, i vilka man stoppat salt skedvis i halsen och sedan lämnat att törsta, kristna, som varit utsvultna, piskade, stelfrusna av köld, men ändå bedjande brinnande böner för kommunisterna. Sådant är mänskligt sett oförklarligt. Det är Guds kärlek, utgjuten i våra hjärtan.

Efteråt hamnade de kommunist, som torterat oss, själva i fängelse. Under kommunistregimen sätts kommunist, ja, till och med kommunistledare, i fängelse nästan lika ofta som sina motståndare. Nu satt torteraren och de torterade i samma cell. Och medan de icke-kristna fångarna visade hat mot sina före detta inkvisitorer och slog dem, tog de kristna fångarna dem i försvar, även med risk att själva bli pryglade och anklagade för att vara medbrottslingar till kommunismen. Jag har sett kristna, som givit bort sin sista brödskiva (det var på den tiden, då vi bara fick en skiva i veckan) och den medicin, som kunde ha räddat deras liv, åt någon sjuk kommunistisk bödel, som nu blivit deras medfånge.

Rumäniens kristne före detta premiärministers, Iuliu Maniu, sista ord innan han dog i fängelse var: "Om kommunisterna i vårt land störtas, blir det varje kristens heliga plikt att gå ut på gatan och med risk för eget liv försvara dem från massans rättmätiga raseri."

Under de första dagarna efter min omvändelse kände jag det, som om jag inte skulle orka leva längre. När jag gick på gatan, kände jag ett fysiskt lidande för varje människa jag mötte. Det var som ett knivstyng i hjärtat, så brände frågan därinne, huruvida de var frälsta eller ej. Om någon medlem i församlingen hade syndat, brukade jag gråta i timmar. Denna längtan efter att se alla själar frälsta har stannat kvar i mitt hjärta, och kommunisterna är inte uteslutna ifrån den.

Insatta i enskild cell kunde vi inte bedja som förut. Vi var obeskrivligt hungriga, vi hade blivit "dopade", tills vi blivit som idioter. Vi var svaga och utmärglade som skelett. "Fader Vår" var alldeles för lång för oss. Vi kunde inte koncentrera oss nog för att bedja den. Den enda bön, jag kunde upprepa om och om igen, var: "Jesus, jag älskar Dig!"

Och så en underbar dag fick jag svar från Jesus: "Du älskar mig? Nu skall jag visa dig, hur jag älskar dig!" Genast kände jag en eldsflamma i mitt hjärta, stark som solcoronans glöd. Lärjungarna på väg till Emmaus sade, att deras hjärtan blev brinnande, när Jesus talade med dem. Så var det också med mig. Jag fick känna kärleken hos Honom, som gav sitt liv för oss alla på korset. En sådan kärlek kan inte utesluta kommunisterna, hur allvarliga deras synder än må vara.

Kommunisterna har begått och begår fortfarande fasansfulla ting, men "stora vatten kunna icke utsläcka kärleken. Kärleken är stark såsom döden. Dess trängtan är obetvinglig som dödsriket." (Höga Visan, kap. 8.) Liksom graven pockar på att få äga alla — rika och fattiga, unga och gamla, människor av alla raser och nationer och politiska åskådningar, helgon och brottslingar — på samma sätt omfattar Kristi kärlek alla. Kristus, den Inkarnerade Kärleken, kommer att älska, till dess att Han vunnit även kommunisterna.

En predikant blev kastad in i min cell. Han var halvdöd. Blodet strömmade från hans kropp och ansikte. Han hade blivit fasansfullt slagen. Vi tvättade honom. Några fångar förbannade kommunisterna. Stönande sade han: "Snälla ni, förbanna dem inte! Var tyst! Jag vill bedja för dem!"

HUR VI KUNDE VARA GLADA — ÄVEN I FÄNGELSET

När jag ser tillbaka på de fjorton fängelseåren, tänker jag, att det ibland var en mycket lycklig tid. Andra fångar, ja, till och med fångvaktarna, brukade ofta undra, hur kristna kunde vara så lyckliga under de mest vedervärdiga förhållanden. Man kunde inte hindra oss från att sjunga, fastän vi blev pryglade för detta. Jag tror, att näktergalar också skulle sjunga, om de visste, att de skulle få dö för det! Kristna kunde dansa av glädje i fängelset. Hur kunde de vara så lyckliga under så tragiska omständigheter?

I fängelset mediterade jag ofta över Jesu ord till sina lärjungar: "Saliga är de ögon, som ser det ni ser." Men lärjungarna hade just kommit åter från sin vandring genom Palestina, där de sett många fasansfulla ting. Palestina var ett land under förtryck. Överallt mötte de anblicken av det hemska eländet hos ett tyranniserat folk. Lärjungarna såg sjukdom, hemsökelse, hunger och lidanden. De kom in i hus, från vilka patrioter hämtats och kastats i fängelse, lämnande bakom sig gråtande föräldrar och hustrur. Det var inte någon vacker värld att skåda.

Men Jesus säger ändå: "Saliga är de ögon, som ser det ni ser." Detta därför, att de inte sett endast lidandet. De hade sett också Honom, som är allas Frälsare och Fullkomnare, Målet, som mänskligheten måste nå fram till. För första gången fick de liksom några fula larver, som kryper omkring på bladen, förstå, att det efter denna ömkliga existens kommer att av dem bli vackra, mångfärgade fjärilar, som kan flyga från blomma till blomma. Detta var också förklaringen till vår lycka.

Runt omkring mig fanns det Job-gestalter, som var långt mer plågade än Job hade varit. Jag kände till slutet på Jobs historia; hur han fick dubbelt igen mot vad han hade haft förut. Jag såg omkring mig människor, liknande den stackars Lasarus: hungriga och fulla av sårnader. Men jag visste, att änglar skulle föra dem till Abrahams sköte. I den sjaskige, smutsige och svage martyren intill mig såg jag morgondagens krönta, strålande helgon.

Genom att se på människorna på det sättet — inte sådana som de är, utan sådana de ska bli — kunde jag också i förföljare som Saulus av Tarsus upptäcka blivande apostlar. Och några har redan blivit detta! Officerare vid hemliga polisen, som vi vittnade för, har själva blivit kristna och var lyckliga över att senare få lida i fängelse, därför att de funnit vår Kristus. I fångvaktarna, som piskade oss, såg vi människor, som hade möjlighet att bli som fångvaktaren i Filippi, som först piskade Paulus och sedan blev omvänd. Vi drömde om att de snart skulle fråga: "Vad skall jag göra för att bli frälst?" I dessa, som hånande åsåg, när kristna, nedsmorda med exkrementer, bands fast vid kors, såg vi skaran vid Golgata, som snart skulle slå sig för bröstet, bävande över den synd, de begått.

Det var i fångelset, som vi fick hopp för kommunisterna, att de kommer att bli frälsta. Det var där, som det vaknade en ansvarskänsla hos oss gentemot dem. Det var genom att bli torterade av dem, som vi lärde oss att älska dem.

En stor del av min familj har blivit mördad. *Det var i mitt hus, som deras mördare blev omvänd.* Detta var också den lämpligaste platsen. Därför föddes i kommunistfängelset tanken på en kristen mission bland kommunisterna.

Gud ser annorlunda på tingen än vi gör, liksom vi ser annorlunda än myran. Från mänsklig synpunkt är det något fasansfullt att bli bunden vid ett kors och nedsmord med exkrementer. Icke desto mindre kallar Bibeln martyrernas lidanden för bedrövelser, som "väger föga". Att tillbringa fjorton år i fängelse kan för oss tyckas en lång tid. Bibeln kallar den "ett ögonblick, som bereder åt oss en härlighet, som väger översvinnligen tungt och varar i evighet". Detta ger oss rätt att anta, att kommunisternas våldsdåd och brott, som syns oss ousäktliga och vilka vi bör till det yttersta bekämpa, i *Guds* ögon inte är så svåra, som de tyckes oss. Deras tyranni, som nu redan varat ett halvt århundrade, synes kanske för Gud, för vilken tusen år är som en dag, endast som ett ögonblicks förvillelse. De har fortfarande möjlighet att bli frälsta.

Det himmelska Jerusalem är en moder och älskar som en moder.

Himlens portar är inte stängda för kommunisterna. Inte hel-

ler är ljuset utsläckt för dem. De kan göra sinnesändring liksom vem som helst annan. Och det är vår plikt att kalla dem till sinnesändring.

Endast kärleken kan förändra kommunisterna (en kärlek, som måste klart särskiljas från den *underkastelse* under kommunismen, som många kyrkoledare praktiserar). Hatet förblindar. Hitler var antikommunist, men en sådan, som hatade. I stället för att besegra dem, hjälpte han dem att vinna en tredjedel av världen.

Med kärlek planerade vi i fängelset ett missionsarbete bland kommunisterna. Och därvid tänkte vi först av allt på de kommunistiska ledarna.

Vissa missionsdirektorer tycks inte ha studerat kyrkohistorien så noga. Hur blev Norge vunnet för Kristus? Genom att kung Olaf vanns. Ryssland fick evangelium först sedan dess kung, Vladimir, vunnits. Ungern vanns genom att dess kung, Stefanus, blev vunnen. Detsamma var förhållandet i Polen. I Afrika följde stammen efter, när hövdingen hade blivit vunnen. Vi missionerar bland enkla människor av folket, som säkert kan bli goda kristna, men som har föga inflytande och därför inte kan förändra sakernas tillstånd.

Vi måste vinna ledarna, politikens, finansvärldens, vetenskapsens, konstens. Det är dessa, som är själarnas ingenjörer. De formar människornas själar. Om vi vinner dem, vinner vi de människor, som de leder och influerar.

Ur missionssynpunkt har kommunismen en fördel, som andra sociala system saknar. Den är mer centraliserad.

Om Amerikas president bleve omvänd till mormonismen, skulle inte amerikanerna på grund därav bli mormoner. Men om Mao Tse-Tung omvändes till kristendomen — eller Bresjnev eller Ceausescu — kunde hela deras land nås av samma välsignelse. Så stort är dessa ledares inflytande.

Men kan en kommunistledare bli omvänd? Helt säkert, eftersom han är lika olycklig och osäker som sitt offer. Nästan alla kommunistledare i Ryssland har slutat i fängelse eller blivit skjutna av sina kamrater. Sammaledes i Kina. Till och med inrikesministrar som Yagoda, Iejov och Beria, som tycktes ha all makt i sin hand, slutade sina liv på samma sätt som den

senaste kontrarevolutionären: en kula i nacken, och så var det slut med dem. Nyligen har Shepelin, Sovjetunionens inrikesminister, och Rankovic, Jugoslaviens, avlägsnats som smutsiga trasor.

HUR KUNNA ANGRIPA KOMMUNISMEN MED ANDLIGA VAPEN?

Kommunistregimen gör ingen lycklig, inte ens dem, som profiterar på den. Även dessa bävar, ty de vet, att hemliga polisens vagn någon mörk natt kan komma och föra bort dem, därför att partilinjen har ändrats.

Jag har känt många kommunistledare personligen. De är belastade med tunga bördor. Endast Jesus kan ge dem ro.

Att vinna kommunistledarna för Kristus kan betyda att rädda världen från kärnvapenfördärvet och mänskligheten från hungersnöd till följd av det faktum, att en så stor del av dess utkomster går till kostsamma upprustningar. Att vinna kommunisterna betyder glädje för Kristus och bland änglarna. Det kan betyda Kyrkans triumf. Områden, där missionärerna har ett så ringa fruktbarande arbete, som till exempel på Nya Guinea eller Madagaskar, kommer helt enkelt att foga sig, om kommunistledarna blir vunna. Detta kommer att ge kristendomen ett nytt uppsving.

Jag har personligen känt omvända kommunister. Själv var jag en kämpande ateist i min ungdom. Omvända ateister och kommunister älskar Kristus mycket högt, eftersom de fått förlåtelse för så mycket.

Vad som behövs i missionsarbetet är strategisk planering. Alla själar är ur frälsningens synpunkt lika dyrbara. Men sett från missionsstrategins synpunkt är de inte likvärdiga. Ur dess synpunkt är det viktigare att vinna en människa med stort inflytande, som sedan kan vinna tusenden, än att tala till en vilde i djungeln och överbevisa honom om frälsningen. Därför valde Jesus att avsluta sin gärning på jorden inte i någon liten by utan i Jerusalem, världens andliga huvudstad. Av samma orsak var Paulus så angelägen att nå fram till Rom.

Bibeln säger: "Kvinnans säd skall söndertrampa ormens

huvud." Vi kittlar ormen under buken och får honom att skratta. Ormens huvud ligger någonstans mellan Moskva och Peking, inte i Tunisien eller på Madagaskar. Kommunismvärlden måste för kyrkoledare och missionsdirektorer liksom för varje tänkande kristen bli det förnämsta intresset.

Vi måste sluta upp med att arbeta rutinmässigt! "Förbannad vare den, som försumligt utför Herrens verk", står det skrivet. Ett andligt frontangrepp från Kyrkan mot kommunismen är nödvändigt!

Krig kan man bara vinna genom offensiv, aldrig genom defensiv strategi. Gentemot kommunismen har Kyrkan hittills alltid befunnit sig på defensiven med den påföljd, att hon förlorat det ena landet efter det andra till kommunismen.

Detta förhållande måste omedelbart ändras i Kyrkan som helhet. I en psalm heter det, att Gud krossar kopparportar och bryter sönder järnbommar. Järnridån är en småsak för Honom!

Den första kyrkan arbetade illegalt och i hemlighet, och den triumferade. Vi måste lära oss arbeta på samma sätt.

Före kommunisttiden förstod jag aldrig, varför så många av Nya Testamentets personer hade tacknamn. Simeon kallades Niger, Johannes kallades Markus, och så vidare. Nu använder även vi i kommunistländerna hemliga namn i vårt arbete.

Förr förstod jag inte, varför Jesus, när Han önskade hålla nattvardsmåltiden med lärjungarna, inte gav dem en adress utan sade: "Gå in i staden och där skall ni få se en man, som bär en kruka." Nu förstår jag detta. Vi i den underjordiska kyrkan arbetar också med dylika hemliga igenkänningstecken.

Om vi kommer överens om att arbeta så — att återgå till den första kristenhetens metoder — ska vi kunna arbeta effektivt för Kristus i kommunistländerna.

Men i väster har jag träffat kyrkoledare, som (i stället för att älska kommunisterna, vilket för länge sedan skulle ha lett fram till ett organiserat missionsarbete bland kommunisterna) ställt sig på kommunisternas sida. Jag har inte funnit den barmhärtige samaritens medkänsla för de förlorade själarna av Karl Marx' hus.

En människa tror i verkligheten inte på sin trosbekännelse

endast genom att läsa den. Hon tror på det, som hon är beredd att dö för.

De kristna i den underjordiska kyrkan har visat, att de är redo att dö för sin tro. Det arbete, jag nu fortsätter, kan för mig betyda, att jag åter fängslas i ett kommunistland, det kan betyda ny tortyr och döden, eftersom jag har lett hemlig missionsverksamhet bakom Järnridån och tagit på mig alla dess risker. Jag tror på vad jag skriver.

Jag har rätt att fråga: Skulle Amerikas kyrkoledare, som nu lever i vänskap med kommunisterna, vara redo att dö för sin tro? Vad är det som hindrar dem från att uppge sina höga befattningar i väster och bli officiella pastorer i öster i samarbete — på platsen — med kommunisterna? Ingen västerländsk kyrkoledare har ännu lämnat beviset för en sådan tro.

Mänskligt tal har uppkommit ur behovet att förstå varandra i sådant som rör jakt och fiske och sedermera beträffande produktionen av våra livsförnödenheter, liksom även för att uttrycka våra känslor gentemot varandra. Men det finns inga mänskliga ord, som på ett adekvat sätt kan uttrycka Guds hemligheter och det andliga livets höjder.

Likaså finns det inga människoord, som kan beskriva den djävulska grymhetens djup. Kan man i ord uttrycka, vad den människan kände, som just skulle kastas in i en av nazisternas brännugnar eller som såg sitt barn kastas in i en sådan ugn?

Likaledes är det fåfängt att beskriva, vad kristna har lidit och alltjämt lider under kommunisterna.

Jag har varit i fängelse med Lucretiu Patrascanu, den man, som förde kommunismen till makten i Rumänien. Hans kamrater belönade honom genom att sätta honom i fängelse. Fastän han var frisk, satte man in honom på sinnessjukhus tillsammans med sinnessjuka, till dess att han själv blev vansinnig. Sammaledes gjorde man med Anna Pauker, deras före detta departementschef. Kristna har också ofta fått utstå denna behandling. De får elektriska chocker. De sätts i tvångströjor.

Världen står skräckslagen inför vad som tilldrager sig på Kinas gator; i allas åsyn utövar det Röda gardet sin terror. Försök då föreställa er, vad som händer med vissa kristna i de kinesiska fängelserna, där ingen får någon inblick!

De senaste nyheterna berättar om att Watchman Nee, den berömda evangeliske författaren, och andra kristna, som vägrade att avsvärja sig sin tro, fått både öronen, tungan och benen avskurna.

Men det värsta, som kommunisterna gör, är inte, att de torterar och dödar människors kroppar. De förvänder och förstör människors tankeförmåga samt förgiftar barnen och ungdomen. De har insatt sina män på ledande poster i kyrkorna för att dominera de kristna och förstöra kyrkan. De inte bara lär ungdomen att *inte* tro på Gud och Kristus, utan att *hata* dessa namn.

Med vilka ord skulle vi kunna teckna de kristna martyrs tragedi, vilka vid sin hemkomst efter åratals fängelsevistelse mottages med förakt av sina egna barn, som under tiden blivit aktiva och kämpande ateister!

Denna bok är inte så mycket skriven med bläck som med blodet av människohjärtan.

Men liksom på Daniels tid de tre männen, som blev nedkastade i den brinnande ugnen, efteråt inte ens luktade svedda, så hyser kristna, som varit i kommunistiskt fängelse, varken hat eller bitterhet mot kommunisterna.

När du trampar sönder en blomma under dina fötter, lönar hon dig genom att avge sin vällukt. Så lönar kristna, som torteras av kommunisterna, sina plågare med kärlek. Vi förde många av våra fångvaktare till Kristus. Och vi behärskas av en enda önskan: att åt kommunisterna, som låtit oss lida, ge det bästa vi har att ge, nämligen vår Herres Jesu Kristi frälsning.

Mig förunnades inte samma förmån, som många av mina bröder i tron: att dö martyrdöden i fängelset. Jag blev frigiven och har till och med kunnat lämna Rumänien för att resa till den västliga världen.

Men här i väster har jag hos många kyrkoledare funnit känslor rakt motsatta dem, som dominerar den underjordiska kyrkan bakom Järn- och Bamburidaerna. Det är många kristna i väster, som inte har någon kärlek till kommunisterna. Beviset därför är, att de inte gör något för deras frälsning, som bor i de kommunistiska länderna. De bedriver mission bland judar,

muhammedaner, buddhister och så vidare. De missionerar för att få kristna av en bekännelse att övergå till en annan. *Men de har ingen mission bland kommunisterna!* De älskar dem inte! I annat fall skulle de för länge sedan ha skapat en sådan mission, liksom Carey älskade indierna och Hudson Taylor kineserna, och därför skapade sina respektive missioner.

Men inte nog med att de inte älskar kommunisterna eller gör något för att vinna dem för Kristus. Genom sin eftergivenhet och sina försummelse och genom att till och med ibland handla som verkliga medbrottslingar, stärker vissa västliga kyrkoledare kommunisterna i deras otro. De hjälper kommunisterna att dominera västerländska kyrkor och hela världen. De håller de kristna i okunnighet om kommunismens faror.

Genom att inte älska kommunisterna och genom att inte göra något för att vinna dem för Kristus (under förevändning att de inte har lov att göra detta, liksom om de första kristna begärde tillåtelse av Nero att få sprida evangelium), sviker de sin egen hjord. Ty om vi inte vinner kommunisterna för Kristus, kommer de att besegra västerlandet och utrota kristendomen också här.

HISTORIENS LÄRDOMAR IGNORERAS

Under de första århundradena blomstrade kristendomen i Nordafrika. Därifrån kom Augustinus, Cyprianus, Athanasius och Tertullianus. Det var dock en plikt, som de kristna i Nordafrika försummade: att vinna mohammedanerna för Kristus. Resultatet blev, att mohammedanerna invaderade hela Nordafrika och utrotade kristendomen för århundraden. Nordafrika tillhör ännu idag mohammedanerna, och dessa kallas till och med av den kristna missionen för "de oomvändbara massorna".

Låt oss lära något av historien!

Under reformationstiden sammanföll Huss', Luthers och Kalvins intressen med de europeiska folkens intresse att bli kvitt påvedömetts ok, vilket då var ett svårt förtryck av politisk och ekonomisk art. Idag sammanfaller den underjordiska kyrkans intresse att sprida evangelium både till kommunisterna och deras offer med de fria folkens vitala intresse att få leva i frihet.

Det finns ingen politisk makt, som kan störta kommunismen. Kommunisterna har kärnvapen, och att angripa dem med militärmakt skulle betyda ett nytt världskrig med hundratals miljoner offer. Många västerländska ledare är dessutom hjärntvättade och önskar inte ens störta de kommunistiska ledarna. Detta har de ofta sagt. De önskar, att narkomani, gangstervälde, cancer och tuberkulos ska försvinna, men inte kommunismen, som dock har krävt långt fler offer än alla dessa tillsammans.

Den sovjetiske författaren Ilya Ehrenburg sade, att om Stalin inte gjorde något annat under ett helt liv än att skriva upp namnen på sina oskyldiga offer, skulle tiden inte ha räckt till för att avsluta detta arbete. Chrustjev sade på kommunistpartiets tjugonde kongress: "Stalin likviderade tusentals ärliga och oskyldiga kommunister . . . Av 139 medlemmar och kandidater i den centralkommitté, som valdes vid den sjuttonde kongressen, blev 98, det vill säga 70 %, senare arresterade och skjutna."

Då kan ni föreställa er, vad han gjorde med de kristna!

Chrustjev degraderade Stalin offentligt men fortsatte att handla på samma sätt som denne. Sedan 1959 har hälften av de kyrkor, som då ännu var öppna i Sovjetryssland, stängts.

I Kina, där en ny våg av barbari brutit fram, värre än den som rådde under Stalin-epoken i Ryssland, har det öppna kyrkolivet fullständigt upphört. I Ryssland och Rumänien förekommer nya arresteringar. (Vi har helt nyligen mottagit underrättelser om massarresteringar av kristna i Ryssland.)

Genom terror och bedrägeri i länder med tillsammans en miljard invånare har hela den yngre generationen tvingats växa upp i hat mot allt västerländskt och framför allt mot kristendomen.

I Ryssland är det inte ovanligt att få se lokala ämbetsmän stå framför kyrkorna för att övervaka barnen. De, som går till kyrkan, blir slagna och utkastade. Den västerländska kristenhetens blivande ödeläggare uppfostras noggrant och systematiskt!

Det finns bara en makt, som kan störta kommunismen. Det är samma kraft, som lät kristna stater intaga det hedniska romerska imperiets plats, den kraft, som av teutoner och vikingar

kunde göra kristna, den makt, som störtade den blodiga inkvisitionen. Detta är evangeliets kraft, representerad av den underjordiska kyrkan, som existerar i alla kommunistländer.

Att uppehålla och hjälpa denna församling är inte bara en fråga om att upprätthålla gemenskap med lidande trossyskon. Det kan betyda liv eller död för ditt eget land och dess kyrkor! Att understödja denna kyrka ligger inte bara i de fria kristnas intresse utan det borde även ingå i de fria regeringarnas politik.

Den underjordiska kyrkan har redan vunnit kommunistledare för Kristus. Gheorghiu Dej, Rumäniens premiärminister, dog omvänd efter att ha bekänt sina synder och bättrat sitt syndfulla liv. I kommunistländerna finns det kommunister, som är medlemmar i regeringen men kristna i hemlighet. Detta förhållande kan utbredas. Då kan vi vänta en verklig förändring i den kommunistiska politiken i vissa stater — inte sådana förändringar, som Tito och Gomulka gjort, där samma ateistpartis grymma diktatur fortsatt — utan en vändning mot kristendom och frihet.

Utomordenliga möjligheter finns nu för detta.

Kommunisterna, som ofta i sin tro är lika uppriktiga som de kristna i sin, går nu igenom en kris.

De hade verkligen trott, att kommunismen skulle skapa ett broderskap bland nationerna. Nu ser de i stället, att kommunistiska länder skäller på varandra som hundar.

De hade verkligen trott, att kommunismen skulle skapa ett jordiskt paradiset i stället för vad de kallar det illusoriska paradiset i himlen. Och nu svälter deras folk. Vete måste importeras från kapitalistländerna.

Kommunisterna hade trott på sina ledare. Nu har de fått läsa i sina egna tidningar, att Stalin var en massmördare och Chrustjev en idiot. Samma sak beträffande deras nationella hjältar Rakosi, Gerö, Anna Pauker, Rankovic och så vidare. Kommunisterna tror inte längre på sina ledares ofelbarhet. De är som katoliker utan någon påve.

Det finns ett vakuum i kommunisternas hjärtan. Detta vakuum kan fyllas endast av Kristus. Människans hjärta söker av naturen efter Gud. Det finns ett andligt vakuum hos varje människa, tills hon blir fylld av Kristus. Denna sanning gäller

också kommunisterna. I evangelium finns en kärlekens makt, som vädjar även till dem. Jag vet, att detta kan ske.

Kristna — förhånade och torterade av kommunisterna — har glömt och förlåtit, vad som tillfogats dem och deras familjer. De gör sitt bästa för att hjälpa kommunisterna att gå igenom krisen och finna vägen till Kristus. Till detta arbete behöver de allas vår hjälp.

Men inte bara så. Den kristna kärleken är universell. Hos kristna existerar ingen partiskhet. Jesus har sagt, att Gud låter sin sol lysa över goda och onda. Den finns kristna ledare i väster, som visar kommunisterna stor vänskap, och de motiverar detta med Jesu ord, att vi ska älska våra fiender. Men Jesus har aldrig lärt oss att älska *endast* våra ovänner och glömma våra bröder i tron!

Sådana kristna ledare visar sin kärlek genom att äta och dricka vid festmiddagar tillsammans med människor, vilkas händer är fulla av kristna martyrs blod — inte genom att förkunna det glada budskapet om Kristus för dem. Men de, som är förtryckta av kommunisterna, är bortglömda! Dem älskar man inte!

De evangeliska och katolska kyrkorna i Västtyskland har under de senaste sju åren givit ut 125 milj. dollar till de hungrande. Amerikanska kristna har till och med givit ut ännu mera.

Det finns många svältande folk, men jag kan inte föreställa mig några, som är hungrigare än kristna martyrer eller mer berättigade till hjälp från de kristna i den fria världen. Om de tyska, brittiska, amerikanska och skandinaviska kyrkorna offrar så mycket pengar på hjälpverksamhet, borde ju hjälpen gå till alla i behov av hjälp, *men först och främst till de kristna martyrerna och deras familjer.*

Sker detta?

Jag har blivit friköpt genom kristna organisationer, vilket bevisar, att kristna kan bli friköpta. Icke desto mindre är jag det enda exemplet på att någon blivit friköpt från vårt land av kristna. Och det är detta faktum, att de har försummat fullgöra sin plikt i övriga fall, som måste bli en anklagelse gentemot kristna organisationer i väster.

De första kristna ställdes inför frågan, om den nya församlingen endast var för judar, eller om den också var för hednafolken. Denna fråga fick sitt rätta svar. Problemet har i en annan form dykt upp igen i det tjugonde århundradet. Kristendomen är inte bara för västerlandet! Kristus hör inte endast till Amerika, England och andra demokratiska länder. När Jesus blev korsfäst, var Hans ena hand utsträckt åt väster och den andra åt öster. Han önskar bli Konung inte bara över judarna utan över alla nationer, även över kommunisterna. Jesus sade inte: "Gå ut i den västerländska världen!" utan Han sade: "Gå ut i *bela* världen och predika för *allt skapat!*"

Han gav sitt blod för alla, och alla bör få höra och tro evangelium.

Vad som särskilt styrker oss i vårt beslut att predika evangelium i de kommunistiska länderna är det faktum, att de människor, som där blir kristna, blir uppfyllda av en mycket stor kärlek och nitälskan. Jag har aldrig någonsin mött en enda rysk kristen, som varit ljum i sin tro. Tidigare unga kommunister brukar bli föredömliga Kristi lärjungar.

Kristus älskar kommunisterna och önskar frigöra dem från kommunismen, liksom Han älskar syndare och önskar befria dem från synden. Somliga kristna ledare i väster intar i stället för denna, den enda rätta inställningen, en helt annan: eftergivenhet gentemot kommunismen! De favoriserar synden, de hjälper kommunismen att triumfera och står därigenom i vägen både för kommunisternas och deras offers frälsning.

VAD JAG FANN EFTER MIN FRIGIVNING

När jag efter frigivningen från fängelset åter var hos min hustru, frågade hon mig, vad jag hade för planer för framtiden. Jag svarade: "Det ideal, som förespeglar mig, är ett liv i andlig avskildhet." Min hustru svarade, att hon hade haft samma tanke för sin egen del.

Jag hade varit en mycket dynamisk typ i min ungdom. Men fängelset och särskilt de många åren i enskild cell hade förvandlat mig till en meditativ, kontemplativ människa. Alla hjärtats stormar hade stillats. Jag hade ingenting emot kommu-

nismen. Jag lade inte ens märke till den. Jag vilade i min himmelske Brudgums armar. Jag bad för dem, som plågade oss, och kunde älska dem av hela mitt hjärta.

Jag hade haft mycket litet hopp om att någonsin bli frigiven, men då och då hände det, att jag undrade, vad jag skulle göra, om jag bleve frigiven. Då tänkte jag alltid, att jag skulle vilja dra mig tillbaka till någon avskild plats och fortsätta mitt liv i ljuv förening med min himmelske Brudgum.

Gud är "Sanningen". Bibeln är "sanningen om Sanningen". Teologien är "sanningen om sanningen om Sanningen". Fundamentalismen är "sanningen om sanningen om sanningen om Sanningen". Alla kristna lever i dessa många sanningar om Sanningen, och på grund därav äger de inte "Sanningen". Hungriga, pryglade och "dopade" hade vi glömt både teologi och Bibel. Vi hade glömt "sanningarna om Sanningen", och därför levde vi i "Sanningen". Det står skrivet: "I en stund, då ni inte väntar det, skall Människosonen komma." Vi kunde inte tänka längre. I vårt lidandes mörkaste timmar under tortyren kom Människosonen till oss, och Han fick fängelseväggarna att stråla som diamanter och fyllde cellerna med ljus. Någonstades, långt borta, var våra bödlar, långt under oss i den kroppsliga sfären. Men anden fröjdades i Herren. Vi skulle inte ha velat byta denna glädje mot glädjen i kungapalats.

Att kämpa mot någon eller någonting? Ingenting var mig mer fjärran än detta! Jag önskade inte utkämpa några strider alls, inte ens rättfärdiga sådana. Jag önskade hellre bygga levande tempel för Kristus. Det var i hoppet om rofyllda år av kontemplation som jag lämnade fängelset.

Men redan första dagen efter min frigivning stod jag ansikte mot ansikte med kommunistiska aspekter fulare än all tortyr jag upplevt under fängelsetiden. Jag träffade den ene efter den andre av de stora predikanterna och pastorerna från de olika kyrkorna, ja, till och med biskopar, som helt rättframt bekände, visserligen med stor sorg, att de var hemliga polisens angivare gentemot sina egna församlingar. Jag frågade dem, om de var redo att avstå från angiveriet, även om de därigenom riskerade att själva bli arresterade. Alla svarade "nej" och förklarade,

att det inte var fruktan för den egna personen, som höll dem tillbaka. De omtalade för mig den nya utvecklingen inom kyrkorna, förhållanden, som inte existerade före min arrestering: att vägra vara angivare kunde betyda en kyrkas stängning.

I alla städer finns en representant för regeringen med uppdrag att kontrollera "kulterna", och den mannen tillhör kommunisternas hemliga polis. Han har rätt att tillkalla varje präst eller pastor, närhelst han vill, för att fråga honom, vem som varit i kyrkan, vem som ofta tar nattvarden eller är nitisk i sin religionsutövning och är en själavinnare, vad folk biktar sig för, etc. Om man inte ger besked, avsätts man, och en annan "präst" tillsätts i ens ställe, en som är villig att säga mera än man själv. Där regeringsrepresentanten inte har någon sådan man (vilket dock sällan händer), stänger han helt enkelt kyrkan.

De flesta präster ger upplysningar till hemliga polisen, med den enda skillnaden, att somliga gör det motvilligt och försöker dölja vissa saker, medan andra så fått vanan inne, att deras samveten förhärdats. Ännu andra finns det, som fått verklig passion för angiveriet, så att de till och med säger mer, än man begär av dem.

Jag fick höra bekännelser från barn till kristna martyrer, barn, som hade varit tvungna att lämna upplysningar om de familjer, där de blivit omhändertagna med vänlighet. Annars hade de hotats med att få sina studier avbrutna.

Jag bevistade Baptistkonferensen, en konferens under röda flaggans tecken. Här hade kommunisterna beslutat, vilka som skulle vara "de utvalda ledarna".

Jag visste nu, att ledarna för alla de officiella kyrkorna var utnämnda av kommunistpartiet. Och då förstod jag, att jag sett *Förödelsens styggelse på Heligt rum*, varom Jesus talar.

Det har alltid funnits goda eller dåliga präster och predikanter. Men nu är det första gången i kyrkohistorien, som ett erkänt ateistiskt partis centralkommitté, vars öppet förklarade syfte är att utrota religionen, bestämmer, vem som ska förestå en kyrka. Att förestå — för vilket syfte? Helt säkert för att hjälpa till att utrota religionen.

Lenin har skrivit: "Varje religiös tanke, varje idé om Gud,

ja, varje 'koketterande' med tanken på existensen av en Gud, är en obeskrivligt stor ondska av allra farligaste slag, en avskyvärd besmittelse. Miljoner syndar, ondskefulla gärningar, våldsdåd eller fysisk besmittelse är långt mindre farliga än den subtila, andliga föreställningen om en Gud."

Alla kommunistpartier i hela Sovjet är leninistiska. För dem är religionen värre än cancer, tuberkulos eller syfilis. Och sådana människor bestämmer, vilka som bör vara de religiösa ledarna! Och med sådana är det, som ledarna för de officiella kyrkorna samarbetar genom att mer eller mindre kompromissa med sina samveten!

Jag såg barn och ungdom förgiftas med ateismen, medan de officiella kyrkorna inte hade den minsta möjlighet att förhindra det. I vår huvudstad Bukarest finns det nu inte något kristet ungdomsmöte eller någon söndagsskola för barnen. De kristnas barn uppfostras i hatets skola.

Det var sedan jag sett allt detta, som jag började hata kommunismen så, som jag inte ens hade hatat den, då jag var utsatt för dess tortyr.

Jag hatade den inte för vad den gjort mig, men på grund av det onda, den gör mot Guds ära, mot Kristi namn och mot den billion själar, den har under sitt välde.

Bönder från hela landet kom för att träffa mig och omtalade hur kollektiviseringen genomförts. De var nu hungriga slavar på sina före detta egna fält och vingårdar. De hade inget bröd. Deras barn hade ingen mjölk, ingen frukt — och detta i ett land med naturliga rikedomar, som kan mäta sig med Kanaans land i biblisk tid!

Troende bekände för mig, att kommunistregimen hade gjort dem till tjuvar och lögnare. På grund av hunger måste de stjäla från det, som ursprungligen varit deras egna fält, men som nu tillhör kollektivet. Sedan måste de ljuga för att dölja sin stöld.

Arbetare berättade för mig om terrorn i fabrikerna och om en exploatering av arbetskraften, som kapitalisterna aldrig drömt om. Arbetarna hade ingen rätt att strejka.

De intellektuella måste mot inre övertygelse lära sina elever, att det inte finns någon Gud.

Både det yttre livet och tankelivet hos en tredjedel av värl-

dens befolkning har förstörts och förfalskats.

Unga flickor kom för att klaga att de blivit kallade till den kommunistiska ungdomsorganisationen och förebråts och hotats för att de hade kysst någon kristen pojke. Namnet på en annan pojke, som de kunde få kyssa, föreslogs dem!

Allting var i ett förtvivlat tillstånd, vedervärdigt och falskt.

Sedan träffade jag troskämparna från den underjordiska kyrkan, mina kamrater från för länge sedan, av vilka somliga undgått att bli fängslade och andra börjat kampen på nytt, sedan de frigivits ur fängelset. De besökte mig för att be mig ta upp kampen tillsammans med dem. Jag deltog i deras hemliga möten, vid vilka de sjöng ur handskrivna sångböcker.

Jag kom att tänka på S:t Antonius den Store. Han hade vistats 30 år i öknen. Han hade lämnat världen helt och hållet och ägnade all sin tid åt fasta och bön. Men när han fick höra om striden mellan Athanasius och Arius angående Kristi gudom, lämnade han sitt kontemplativa liv och begav sig till Alexandria för att hjälpa sanningen till seger. Jag tänkte på den helige Bernhard av Clairvaux. Också han var munk och levde högt uppe bland bergen. Men när han fick höra om korstågens dårskap, om hur kristna dödade araber och judar och sina trosbröder av annan övertygelse för att erövra en tom grav, då lämnade han sitt kloster och steg ner från sina höjder för att predika mot korstågen.

Jag beslöt göra, vad alla kristna måste göra: följa Kristi exempel, liksom aposteln Paulus och alla de heliga med honom, ge upp tanken på att dra mig tillbaka och uppta striden.

Vilket slags kamp skulle det bli?

De kristna i fängelset hade alltid bett för sina fiender och avlagt ett gott vittnesbörd för dem. Våra hjärtans åstundan var, att motståndarna skulle bli frälsta, och vi fröjdades varje gång detta inträffade.

Men jag hatade det ondskefulla kommunistiska systemet och önskade stärka den underjordiska kyrkan, den enda makt, som genom evangeliets kraft kan störta detta tyranni.

Jag tänkte inte bara på Rumänien utan på hela kommunistvärlden.

Men jag har mött mycken likgiltighet i den västliga världen.

Författare runt hela världen protesterade, när två kommunistförfattare, Siniavski och Daniel, av sina egna kamrater dömdes till fängelsestraff. Men inte ens kyrkorna protesterar, när kristna sätts i fängelse för sin tros skull!

Vem bryr sig om broder Kuzyck, som dömdes för brottet att sprida "giftiga" kristna skrifter såsom Torreys småskrifter eller bibeldelar? Vem vet något om broder Prokofiev, dömd för att ha spritt stencilerade predikningar? Vem känner till Grunvald, en kristen av judisk börd, dömd i Ryssland för liknande "förseelser", och från vilken kommunisterna dessutom för resten av livet frändömde rätten att se sin lille son? Jag vet, vad jag kände, när jag blev tagen bort från min son Mihai, och jag lider med broder Grunvald, Ivanenko, farmor Shevchuk, Taisya Tkachenko, Ekaterina Vekazina, Georgi Vekazin, makarna Pilat i Lettland, och så vidare — namn på helgon och troshjältar i det tjugonde århundradet! Jag vill böja mig ner för att kyssa deras kedjor, liksom den första tidens kristna överallt kysste kedjorna på sina trossyskon, när dessa fördes bort för att kastas inför de vilda djuren.

Somliga kyrkoledare i väster bryr sig inte om dessa troshjältar! Martyrernas namn står inte på deras bönelistor. När de dömdes och torterades blev de officiella baptistiska och ortodoxa ledare, som hade angivit och förrått dem, med stor ära mottagna i New Delhi och Genève samt vid andra konferenser. Där försäkrades det, att full religionsfrihet tillämpas i Ryssland.

En ledare i Kyrkornas Världsråd kysste den bolsjevikiske ärkebiskopen Nikodim, när denne avgav en sådan försäkran. Sedan åt de en stor festmåltid tillsammans i Kyrkornas Världsråds imponerande namn, under det att de heliga i fängelse åt kål med osköljda tarmar, alldeles som jag själv gjort i Jesu Kristi namn.

På detta sätt kan det inte få fortsätta! — Den underjordiska kyrkan beslöt, att jag skulle lämna landet, om möjlighet därtill yppade sig, och underrätta er om vad som försiggår.

Jag har beslutat att skarpt fördöma kommunismen, fastän jag älskar kommunisterna. Jag kan inte finna, att det är rätt att predika evangelium utan att fördöma kommunismen.

Somliga säger till mig: "Predika det rena evangeliet!" Detta påminner mig om att även kommunisternas hemliga polis uppmanade mig att predika Kristus men inte nämna kommunismen. Är det verkligen så, att dessa, som talar för "ett rent evangelium", är inspirerade av samma ande, som den kommunistiska hemliga polisen?

Jag vet inte, vad detta så kallade rena evangelium består i. Var i så fall Johannes Döparens predikan "ren"? Han sade inte endast: "Gör sinnesändring, ty himmelriket är nära!" Han sade också: "Du, Herodes, är ond!" Han blev halshuggen, därför att han inte inskränkte sig till abstrakt undervisning. Jesus höll inte endast sin "rena" Bergspredikan utan även något, som vissa kyrkoledare i vår tid skulle ha kallat en negativ predikan: "Ve er, fariseer, ni skrymtare . . . huggormars avföda!" Det var för sådan "oren predikan", som Han korsfästes. Fariseerna skulle inte ha gjort något oväsen av Bergspredikan.

Synden måste kallas vid sitt rätta namn. Kommunismen är vår tids farligaste synd. En evangelisk förkunnelse, som inte fördömer den, är inte något rent evangelium. Den underjordiska kyrkan fördömer den, därigenom riskerande livet och friheten. Så mycket mindre bör vi i den västliga världen tiga!

Jag har beslutat att fördöma kommunismen, men inte i den mening, som de, som vanligen kallas "antikommunister", gör det. Hitler var antikommunist men var icke desto mindre en tyrann. Vi däremot hatar synden men älskar syndaren.

VARFÖR JAG LIDER I DEN VÄSTLIGA VÄRLDEN

Jag lider mer i väster än jag lidit i kommunistländerna.

Mitt lidande består framför allt i längtan efter den underjordiska kyrkans skönhet, denna församling, som fullföljer det gamla latinska ordstävets: "*Nudus nudum Christum sequi*" (Naken följer jag den nakne Kristus).

I kommunistdominerade länder har Människosonen och Hans efterföljare ingen plats, där de kan luta sitt huvud. De kristna där bygger inte hus åt sig själva. Vartill skulle det nytta? Husen kommer att konfiskeras, så fort deras ägare fångs-

las. Bara det faktum, att man har ett nytt hus, kan bli ytterligare en anledning till att man fängslas, eftersom kommunisterna sannolikt önskar överta detta hus. — I kommunistdominerade länder begär du inte att få begrava din far, inte heller att ta farväl av din familj, innan du följer Kristus. Vem är din moder, din broder, din syster? Med hänsyn till detta är du lik Jesus. Mor och bror är för dig endast dessa, som gör Guds vilja. Vad de naturliga banden beträffar — kan man räkna med dessa längre, när det är en ofta förekommande företeelse, att bruden anger sin brudgum, barnen sina föräldrar, hustrun sin make? Kvar står mer och mer uteslutande de andliga föreningsbanden.

Den underjordiska kyrkan är en fattig, lidande församling, men den har inga ljumma medlemmar.

En gudstjänst i den underjordiska kyrkan liknar dem, som för nittonhundra år sedan hölls i den urkristna församlingen. Predikanten känner inte till någon invecklad teologi. Homiletiken är lika okänd för honom, som den var för Petrus. Vilken teologisk lärare som helst skulle ha givit Petrus ett dåligt betyg på hans pingstdagspredikan. Bibelverserna känner man ofta inte till i kommunistländerna då ju biblar är så sällsynta. Och förresten har predikanten sannolikt suttit flera år i fängelse utan någon Bibel.

När de bekänner sig tro på en Fader, betyder detta en hel del för dem, därför att det i själva verket ligger ett drama bakom detta påstående. I fängelset har de dagligen bett denne Allsmäktige Fader om bröd men i stället fått kål med obeskrivliga föroreningar i. Icke desto mindre tror de på Gud som en kärleksfull Fader. De är som Job, som sade, att han skulle tro på Gud, även om Gud lät honom dö. De är som Jesus, som kallade Gud "Fader" till och med, när Han synbarligen övergivits på korset.

Vemhelst som sett den underjordiska kyrkans skönhet, kan omöjligt låta sig nöja med tomheten i vissa kyrkor i den västliga världen.

Jag lider mer här i väster, än jag gjorde i kommunistfängelse, ty nu ser jag med egna ögon, att den västerländska civili-

sationen är döende.

Oswald Spengler skrev i "Västerlandets undergång":

"Vi är döende. Jag ser i oss förfallets alla karakteristiska kännetecken. Jag kan bevisa, att det är vår stora rikedom och stora fattigdom, vår kapitalism och socialism, våra krig och revolutioner, vår ateism och pessimism och cynism, vår immoralitet, våra brutna giftermål och födelsekontrollen, som vittnar om att vi håller på att i grund förblöda och drabbas av döden mitt i utövandet av vår högsta intelligens. Jag kan bevisa, att detta var de karakteristiska kännetecknen hos de utdöende staterna i forna skeden — i Alexandria och Grekland och det nevrotiska Rom."

Detta skrevs år 1926. Sedan dess har demokratin och civilisationen redan dött ut i halva Europa och till och med så långt som till Kuba. Resten av västerlandet sover.

Men det finns en makt, som inte sover: kommunismen! Medan kommunisterna i öster är besvikna och har förlorat sina illusioner, har kommunismen i väster hållit sig livskraftig. Kommunisterna i väster tror helt enkelt inte på de onda underrättelserna om grymheter, svält och förföljelser i kommunistländerna. Överallt utbreder de med outtröttlig iver sin tro, i de högre klassernas sällskapsrum, i de intellektuellas klubbar, i högskolor, i slumområden och i kyrkor. Vi kristna står ofta halvhjärtat på Sanningens sida. Men de står för sin del helhjärtat på lögnens sida. Under tiden diskuterar teologerna i väster ovidkommande ting.

Detta påminner mig om att, medan Mohammed II omringade Konstantinopel år 1493 och det skulle avgöras, om Balkan för århundraden skulle komma under kristet eller mohammedanskt välde, man diskuterade följande problem i en kyrkoförsamling i den belägrade staden: "Vilken ögonfärg hade den heliga Jungfrun? — Vilket kön har änglarna? — Vad händer, om en fluga faller ned i vigvattnet? Blir flugan helig eller vigvattnet förorenat?" Detta är kanske bara en legend, typisk för de tiderna. Men läs igenom de kyrkliga tidsskrifterna av idag, och du skall finna, att liknande frågor diskuteras! Hotet från kommunismen eller den underjordiska kyrkans lidanden omnämnes nästan aldrig.

Det föres ändlösa diskussioner om teologiska frågor, om ritual, om oväsentligheter.

Det var ett festsällskap samlat. Någon frågade: "Om ni vore på ett sjunkande skepp och kunde rädda er på en isolerad ö med möjlighet att ur skeppsbiblioteket medföra en enda bok, vilken skulle ni då välja?" Någon svarade: "Bibeln"; en annan: "Shakespeare." Men en författare gav det rätta svaret: "Jag skulle välja en bok, som kunde lära mig att bygga en båt, varmed jag kunde nå land. Sedan skulle jag kunna läsa vad jag ville."

Att bevara friheten för alla bekännelser och teologiska uppfattningar och att återställa den, där den gått förlorad på grund av kommunistisk förföljelse, är viktigare än att ivrigt hävda någon viss teologisk åsikt.

"Sanningen skall göra er fria", säger Jesus. Men omvänt gäller även: "Friheten, endast friheten, kan skänka sanning." Och i stället för att tvista om oväsentliga ting borde vi förena oss i kampen för friheten emot kommunismens tyranni.

Jag lider även, när jag får höra om det ökade lidandet i församlingen bakom Järnridån. Då jag själv gått igenom dessa lidanden, kan jag lätt föreställa mig dem.

I juni förra året anklagade sovjettidningarna *Izvestia* och *Derevenskajs Jizn* de ryska baptisterna för att lära sina medlemmar att döda barn som försoning för synder. Det är den gamla anklagelsen för ritualmord, som förr riktades mot judarna.

Men jag vet, vad detta betyder. Jag var i fängelset i Cluj i Rumänien år 1959 tillsammans med en fånge vid namn Lazarovici, anklagad för att ha dödat en flicka. Han var bara 30 år, men hans hår hade blivit vitt på en natt under tortyren. Han såg ut som en gammal man. Han hade inga naglar på fingrarna. De hade slitits bort för att få honom att bekänna det brott, som han inte hade begått. Efter ett års tortyr blev hans oskuld fastställd, och han blev frigiven. Men friheten betydde ingenting för honom längre. Han var för alltid bruten.

Andra läser en tidningsartikel och kan skratta åt de dumma anklagelserna mot baptisterna i den sovjetiska pressen. Jag

vet, vad det betyder för de anklagade.

Det är tragiskt att vistas i den fria världen och alltid ha sådana saker för ögonen.

Var är nu ärkebiskop Yermogen av Kaluga (USSR) och de andra sju biskopar, som protesterade mot det extrema samarbete med sovjetregimen, som utövades av patriarken Alexei och ärkebiskop Nikodim, verktyg i kommunisternas händer? Om jag inte hade sett hur de biskopar, som protesterade i Rumänien, dog i min närhet, skulle jag inte oroa mig så mycket för dessa gudfruktiga biskopar.

Präster som Nikolai Eshliman och Gleb Yakumin blev bestraffade av patriarken, då de begärde religionsfrihet för kyrkan. Detta vet man i Väster. Men jag har suttit i fängelse tillsammans med fader Ioan av Vladimireshti, Rumänien, vilken råkade ut för samma sak. På ytan var det bara fråga om ett kyrkligt "disciplinstraff". Men våra officiella kyrkoledare liksom alla officiella kyrkliga ledare i kommunistländerna arbetar hand i hand med hemliga polisen. De, som ställes under kyrkligt "disciplinstraff" av sådana kyrkoledare, blir även underkastade en annan, mer effektiv "disciplin" — tortyr, prygel, "dopning" — i fängelse.

Jag bävar vid tanken på de lidanden, som de förföljda får utstå i den kommunistiska världen. Jag bävar vid tanken på deras plågares eviga väl. *Jag bävar vid tanken på den fria världens kristna, som inte hjälper sina förföljda trossyskon.*

Helst av allt skulle jag endast vilja anså mitt eget hjärtas vingård och inte inveckla mig i denna väldiga kamp. Hur gärna skulle jag inte vilja leva någonstans i lugn och ro! Men det är omöjligt. Kommunisterna befinner sig på tröskeln. När kommunisterna invaderade Tibet, gjorde de slut på de människor, som var uteslutande intresserade av andliga ting. I vårt land gjorde de slut på alla, som flydde världens mångahanda. Kyrkor och kloster upplöstes, varvid endast så mycket behölls, som behövdes för att duperas utlänningar. Den stillhet och ro, som jag längtade efter, skulle innebära en flykt från verkligheten och för mig bli en själafara.

Jag *måste* kämpa denna kamp, fastän den är mycket farlig för mig personligen. Om jag försvinner, kan ni vara säkra på

att det är kommunisterna, som kidnappat mig. De kidnappade mig från gatan år 1948 och satte mig i fängelse under ett falskt namn. Anna Pauker, som var vår utrikesminister på den tiden, sade till den svenske envoyén Patrik von Reuterswärd: "Å, Wurmbbrand, han promenerar nu omkring på Köpenhamns gator!" I sin ficka hade den svenske ambassadören ett brev från mig, som jag lyckats smuggla ut från fängelset, och han visste, att man ljugit för honom. Samma sak kan hända igen. Om jag blir dödad, har mördaren fått sitt uppdrag av kommunisterna. Ingen annan har någon orsak att döda mig. Om ni får höra rykten om mitt moraliska fördärv, stöld, homosexualitet, äktenskapsbrott, politisk opålitlighet, lögn eller någonting annat, visar det, hur de uppfyllt hemliga polisens hotelse: "Vi kan fördärva er moraliskt."

En mycket välunderrättad källa meddelar mig, att de rumänska kommunisterna hade beslutat döda mig efter mitt vittnesbörd inför amerikanska senaten i maj 1966. De kommer antingen att försöka döda mig eller fördärva mitt rykte. De kommer att försöka öva utpressning mot mig genom att terrorisera mina vänner i Rumänien. De besitter kraftiga medel.

Men jag kan inte vara tyst! Och det är er plikt, att lugnt överväga vad jag säger. Till och med om ni skulle tro, att jag — efter allt vad jag måst utstå — lider av förföljelsemani, måste ni fråga er, vad kommunismen är för en fruktansvärd makt, som får sina medborgare att lida av sådana komplex. Vad är det för slags makt, som får människor från Östtyskland att riskera att ta till och med sina barn med i en traktor för att forcera ett taggtrådsstängsel med möjligheten, att hela familjen blir skjuten?

Den västliga världen sover och måste vakna!

* * *

Människor söker efter en syndabock, som de kan skjuta skulden på. Att finna en sådan kan lätta den egna bördan mycket. Jag för min del kan inte göra detta.

Jag kan inte skjuta skulden på några av de västliga kyrkoredare, som kompromissar med kommunismen. Det onda

kommer inte från dem. Det är mycket äldre. Dessa ledare är själva offer för ett mycket äldre ont. De skapade inte eländet i kyrkan. Det fanns där före dem:

Sedan jag kom till den västliga världen, har jag besökt många teologiska seminarier. Där har jag lyssnat till föreläsningar om kyrkklockornas eller de liturgiska sångernas historia, om kanoniska lagar, som för länge sedan är ur bruk, eller om en kyrkotukt, som inte längre praktiseras. Jag har sett teologie studerande, som fått lära sig, att Bibelns skapelseberättelse inte är sann, inte heller berättelsen om Adam, om syndaflo den eller Mose underverk. Vidare: att profetiorna har skrivits, först sedan de gått i uppfyllelse, att jungfrufödelsen är en myt liksom Jesu uppståndelse; att Hans ben finns kvar någonstans i en grav; att de apostoliska breven inte är äkta, att Uppenbarelseboken är skriven av en sinnessjuk — men *för övrigt* är Bibeln den Heliga Skrift! (Vad som blir kvar då, är ju en "helig bok", vilken antages innehålla fler lögner än en kommunist-tidning!)

Det är sådant, som de nuvarande kyrkoledarna fick lära sig, när de genomgick sin prästutbildning. Det är i denna atmosfär, som de lever. Varför skulle de vara trogna mot en Mästare, om vilken dylika underliga ting säges? Varför skulle kyrkoledarna vara trogna mot en kyrka, i vilken öppet och fritt undervisas, att Gud är död?

Dessa är dock bara ledare för den officiella kyrkan, inte för Kristi Brud. De är ledare för kyrkor, i vilka många sedan långt tillbaka har förrått sin Mästare. När de möter någon från den underjordiska martyrkirken, betraktar de honom som en egendomlig företeelse.

För det andra är det inte rätt att döma människor endast efter en del av deras inställning. Om vi gör detta, blir vi lika fariseerna, för vilka Jesus tycktes syndig, emedan Han inte respekterade deras sabbatsregler. Detta tillslöt deras ögon helt och hållet för vad som — även i deras ögon — skulle ha varit värt att älska hos Jesus.

Samma kyrkoledare, som har en felaktig inställning till kommunismen, kan ha rätt i många andra saker och vara personligen uppriktiga.

Och de kan ju ändra sig i sådant, vari de nu har fel.

Jag träffade en gång en ortodox metropolit i Rumänien. Han var en av kommunisternas män och angav sina egna får. Jag tog hans hand mellan mina och berättade för honom liknelsen om den förlorade sonen. Det var på kvällen, i hans trädgård. Jag sade: "Se, med vilken kärlek Gud tar emot en syndare, som vänder åter. Han tar med glädje emot till och med en biskop, som gör sinnesändring." Jag sjöng kristna sånger för honom. Denne man blev omvänd.

Jag var i fängelse i samma cell som en ortodox präst, som skrev ateistiska föredrag i hopp om att bli frigiven. Jag talade förnuft med honom, och han rev sönder, vad han hade skrivit, och riskerade sålunda att aldrig bli frigiven.

Jag har ingen, som jag vill göra till syndabock, för att på det sättet lätta den börda, som vilar på mitt hjärta.

* * *

Jag har även en annan plåga. Även mina närmaste vänner missförstår mig. Några anklagar mig för bitterhet och agg mot kommunisterna, vilket jag vet inte har någon grund.

Den mosaiskt troende författaren Claude Montefiore sade, att Jesu attityd mot de skriftlärdade och fariseerna, Hans offentliga fördömande av dem, strider mot Hans eget bud, att vi ska älska våra fiender och välsigna dem, som förbannar oss. Och före detta domprosten i S:t Pauls katedral i London, Dr W. R. Matthews, drar den slutsatsen, att detta är en motsägelse och inkonsekvens hos Jesus. Som en ursäkt säger han, att Jesus inte var någon intellektuell!

Montefiores intryck av Jesus var felaktigt. Jesus *älskade* fariseerna, fastän Han fördömde dem offentligt. Jag, å min sida, älskar kommunisterna såväl som deras "verktyg" i kyrkan, fastän jag fördömer dem.

Ständigt får jag höra: "Glöm kommunisterna! Syssla endast med andliga ting!"

Jag träffade nyligen en kristen, som hade lidit under nazisterna. Han sade till mig, att han var helt och hållet överens med mig, så länge jag vittnade om Kristus, men jag borde

inte säga ett ord mot kommunisterna. Jag frågade honom, om kristna, som kämpade mot hitlerväldet i Tyskland gjort orätt, och om de hade bort inskränka sig till en predikan utan ett ord mot tyrannen? Svaret blev: "Men Hitler dödade sex miljoner judar! Honom *måste* man tala emot!" Jag svarade: "Kommunismen har dödat 30 miljoner ryssar samt miljontals kineser och andra. Och den har dödat judar också. Måste vi protestera, bara när judar dödas, men inte när ryssar dödas?" Svaret blev: "Detta är en helt annan sak." Någon förklaring fick jag inte.

Jag har blivit slagen av polisen på Hitlers tid såväl som under kommunisttiden, och det var lika illa! Kristendomen måste kämpa mot många aspekter av synden, inte enbart mot kommunismen. Vi är inte besatta av detta enda problem. Men kommunismen är för närvarande kristendomens svåraste fiende och dessutom den farligaste. Och emot denna fiende måste vi förenas.

Låt mig få säga det ännu en gång: människans mål är att bli Kristus-lik. Att förhindra detta är kommunismens syfte. Kommunisterna är i grunden antireligiösa. De tror, att människan efter döden blir till salt och mineralier, ingenting annat. De önskar, att hela vårt liv ska levas på materialistisk nivå.

De känner endast till begreppet "massan". Deras älsklingsord är detsamma som det demonen i Nya Testamentet uttalade, när han tillfrågades om sitt namn: "Legion." Personligheten — Guds största gåva till mänskligheten — måste krossas. Kommunisterna fängslade en gång en man, eftersom de hos honom funnit ett exemplar av Alfred Adlers bok "Individualpsykologi". Hemliga polisens officerare hojtade: "Javisst! Individuell — ständigt individuell! Varför inte kollektiv?"

Jesus önskar, att vi ska vara personligheter. Därför finns det ingen möjlighet till kompromiss mellan oss och kommunismen. Detta vet kommunismen. I deras tidskrift "*Nauka i Religia*" ("Vetenskap och Religion") säges det: "Religionen är oförenlig med kommunismen. Den är fientlig emot densamma . . . Innehållet i kommunistpartiets program är ett dråpslag riktat mot religionen . . . Det är ett program för skapandet av ett ateistiskt samhälle, i vilket människorna för evigt ska

befrias från det religiösa oket.”

Kan kristendomen existera tillsammans med kommunismen? Kommunisterna besvarar frågan sålunda: "Kommunismen är ett dråpslag mot religionen."

5

Jag vill åter berätta om den underjordiska kyrkan.

Den arbetar under mycket svåra villkor. Ateismen är statsreligion i alla kommunistländer. Man lämnar större eller mindre frihet åt gamla människor att utöva sin tro, men barn och ungdom får *inte tro*. I dessa länder har allting — radio, television, bio, teater, press och förlagsverksamhet — till uppgift att utrota tron på Gud.

Den underjordiska kyrkan har mycket små möjligheter att motsätta sig den totalitära statens väldiga maktmedel. I Ryssland har de "underjordiska" pastorerna ingen teologisk utbildning. Det finns pastorer, som aldrig ens läst hela Bibeln.

Låt mig tala om, hur somliga av dem blivit ordinerade! Vi träffade en ung ryss, som var hemlig predikant. Jag frågade, vem som hade ordinerat honom. Han svarade: "Vi hade ingen verklig biskop, som kunde ordinerar oss. Den officiella biskopen skulle vägrat ordinerar sådana, som inte erkänts av kommunistpartiet. Därför gick tio av oss unga kristna till en grav, där en biskop vilade, som dött martyrdöden. Två av oss lade våra händer på gravstenen, de andra bildade en ring runt omkring, och så bad vi den Helige Ande att ordinerar oss. Vi är förvissade om att vi blev vigda till präster av Jesu genom-borrade händer."

Jag för min del anser, att den unge mannens prästvigning äger giltighet inför Gud!

Människor med en dylik ordination och utan någon teologisk utbildning och därtill ofta med endast föga kännedom om Bibeln, för Kristi sak framåt.

Det är, som det var i den kristna församlingen under de första århundradena. Vad för slags prästutbildning hade dessa, som vände upp och ned på världen för Kristi skull? Kunde de läsa allesammans? Och varifrån fick de sin Bibel? *Gud talade till dem.*

Vi i den underjordiska kyrkan har inga katedraler. Men finns det någon katedral, som är vackrare än himlen över våra huvuden, dit vi lyfte vår blick, när vi samlades hemligen i skogarna? Fågelkvittret ersatte orgeln. Blommornas doft var vår rökelse. Och den sjaskiga kostymen på någon martyr, som just släppts ur fängelse, gjorde ett djupare intryck än prästerliga skrudar. Måne och stjärnor var våra kandelabrar. Änglarna var våra kyrkovaktmästare, som tände dem.

Jag kan aldrig beskriva denna kyrkas skönhet!

Ofta hände det, att kristna efter ett hemligt möte arresterades och fängslades. I fängelse bär de kristna sina kedjor med samma glädje som bruden bär ett dyrbart smycke, som hon fått av sin älskade. I fängelset stillas vågornas svall. Man möter där själens Brudgum och omfamnas av Honom. Man skulle inte vilja byta plats med konungar. Jag har funnit sant triumferande kristna endast i Bibeln, i den underjordiska kyrkan och i fängelset.

Den underjordiska kyrkan är förtryckt, men den har också många vänner — till och med i hemliga polisen och regeringen. Ibland skyddar dessa hemliga troende den underjordiska kyrkan.

Ryska tidningar klagade nyligen över det växande antalet hemliga troende. Dessa utgör, förklarade den ryska pressen, oräkneliga män och kvinnor, som arbetar i själva topparna av kommunistväldet — i statliga byråer, i propagandadepartement, överallt — och som till det yttre är kommunister men i sitt innersta hemliga troende och medlemmar av den underjordiska kyrkan.

Kommunistpressen berättade om en ung kvinna, som arbetade i ett kommunistiskt propagandadepartement. Efter arbetets

slut brukade hon, sades det, gå till sin bostad, där hon träffade sin make, när han kom hem från arbetet. Efter middagen brukade hon och hennes make samla en grupp ungdomar från andra lägenheter i samma hus och hålla hemliga bibelstudier och bönemöten! *Detta händer i hela kommunistvärlden.* Tio-tusentals sådana hemliga troende finns i alla kommunistländer. De finner det klokast att inte besöka "skenkyrkorna", där man blir bevakad och får höra ett urvattnat evangelium. I stället stannar de kvar i sina ansvarsfulla tjänster och vittnar därifrån lugnt och effektivt om Kristus.

Den underjordiska kyrkan har tusentals medlemmar i sådana befattningar. De har hemliga möten i källare, på vindar, i hem och bostäder.

I Ryssland kommer man inte längre ihåg argumenten för eller emot barndop eller vuxendop, för eller emot påvens ofelbarhet. Där är man inte pre- eller postmillenialist. Man kan inte utlägga profetiorna och tvistar inte om dem, men jag blev ofta förvånad över hur väl dessa människor kunde bevisa för ateisterna, att det finns en Gud.

Deras svar till ateisterna är enkla: "Om du bleve inbjuden till en festmåltid med alla sorters goda rätter, skulle du då tro, att det inte funnits någon, som lagat i ordning dem? Men vem kan säga annat än att naturen är en festbankett, beredd åt oss? Vi får tomater, persikor, äpplen, mjölk och honung. Vem har berett allt detta åt människosläktet? Naturen är blind. Om du inte tror på en Gud, hur kan du då förklara, att den blinda naturen frambragt just de saker, vi behöver i sådan rikedom och sådana variationer?"

De kan också bevisa, att det eviga livet existerar. Jag hörde på, när någon diskuterade med en ateist: "Antag, att vi kunde tala med fostret i moderns sköte och att du skulle säga det, att dess fosterliv endast varar en kort tid, och att det därefter följer ett långt liv, sådant vi känner det. Vad skulle fostret svara? Just det, som ni ateister svarar oss, när vi talar med er om paradiset och helvetet! Det skulle säga, att livet i moderns sköte är det enda som finns, och att allting annat bara är religiös dårskap. Men om fostret kunde tänka riktigt klart, skulle det säga för sig självt: 'Här växer armarna på mig, och

jag behöver dem inte. Jag kan inte ens sträcka ut dem. Varför växer de? Antagligen för ett kommande stadium i min existens, då jag måste arbeta med dem. Benen växer, men jag måste hålla dem böjda mot bröstet. Varför växer de? Troligen följer ett liv i en värld, där jag måste kunna gå. Ögonen växer, fastän jag är omgiven av ett fullständigt mörker, så att jag inte behöver dem. Varför får jag dessa ögon? Sannolikt följer en värld med ljus och färger.' På detta sätt skulle fostret, om det kunde reflektera över sin utveckling, kunna lära känna ett liv utanför sin moders sköte utan att ha sett det. På samma sätt är det med oss. Så länge vi är unga, har vi vår styrka men använder den inte rätt. När vi sedan med åren växt till i kunskap och visdom, väntar begravningsvagnen på att föra oss till graven. Varför var det nödvändigt att tillväxa i en kunskap och visdom, som vi inte längre kunde använda? Varför växer armar, ben och ögon hos ett foster? *Därför att det följer någonting efteråt.* På samma sätt är det med oss. Här växer vi till i erfarenhet, visdom och kunskap för det som följer sedan. Vi är förberedda för att kunna leva och tjäna på en högre nivå, som följer efter döden."

Om Jesus säger den officiella kommunistiska läran, att Han aldrig existerat. Härtill svarar den underjordiska kynkans medlemmar helt enkelt: "Vad är det för en tidning du har i fickan? Det är *Pravda* för idag eller igår. Får jag titta på den? Javisst, det är för den 14 januari 1964. — 1964, räknat från vilket år? Från Dens födelseår, som aldrig existerat eller spelat någon roll? Du säger, att Han aldrig funnits till, men du räknar ändå åren från Hans födelse! Tid fanns före Honom. Men när Han kom, tycktes det mänskligheten, som om allt som funnits dessförinnan hade varit fåfängt, och att den verkliga tiden började först nu. Redan din kommunisttidning är ett bevis för att Jesus inte är någon inbillning!"

När pastorerna i den västliga världen predikar, utgår de vanligen från att alla åhörarna är övertygade om kristendomens huvudsanningar, vilket de inte är. Det är sällan man får höra en predikan, som bevisar sanningen av vår tro. Men bakom Järnridån finns det människor, som fastän de aldrig lärt sig

att göra detta, hos de omvända lägger en mycket stabil trosgrund.

Det finns ingen tydlig skiljevägg, så att man kan säga, var den underjordiska kyrkan, som är de kristnas starkaste fäste, slutar, och den officiella kyrkan börjar. *De är invädda i varandra. Många pastorer i "skenkyrkorna" bedriver parallellt en hemlig verksamhet, som sträcker sig långt utöver de gränser, kommunisterna dragit upp för dem.*

Den officiella kyrkan, kyrkan med kommunisternas medlöpare, har en lång historia.

Den började omedelbart efter den ryska socialistiska revolutionen med "Den levande kyrkan", ledd av en präst vid namn Sergius.

"Den levande kyrkan" proklamerade vid den tiden öppet i Moskva: "Vårt syfte är inte att återuppbygga kyrkan utan att avskaffa den, att utrota all religion." Ett vackert program för en kyrka!

I varje land har vi haft någon sådan Sergius.

I Ungern var det fader Balogh bland katolikerna. Han och några protestantiska präster hjälpte kommunisterna att ta fullständig kontroll över staten.

I Rumänien kom kommunisterna till makten med hjälp av en ortodox präst vid namn Burducea, en före detta fascist, som inför de röda ställdes till svars för sina tidigare begångna synder. Han blev nu till och med rödare än sina nya uppdragsgivare. Denne präst stod intill Vyshinsky, den sovjetiske utrikesministern, och log ett gillande leende, när Vyshinsky vid upprättandet av den nya kommunistregimen förklarade: "Denna regering ska bygga upp ett jordiskt paradiset, och ni kommer inte längre att behöva något himmelskt."

Vad angår ärkebiskop Nikodim av Ryssland, är det känt, att han är angivare åt staten. Major Deriabin, som avvek från den ryska hemliga polisen, har bekräftat, att Nikodim var deras agent.

Detta tillstånd råder i nästan alla denominationer. De rumänska baptisternas nuvarande ledarskap har tillsatts genom tvång. Det fördömer verkliga kristna. I Ryssland gör baptistledningen detsamma. Ordföranden för de rumänska adventis-

terna, Tachici, sade själv till mig, att han hade varit angivare åt hemliga polisen alltifrån första dagen av dess makttillträde.

Hellre än att låta stänga alla kyrkor — trots att man faktiskt har stängt många tusen — beslöt kommunisterna helt klokt att tillåta några få officiella kyrkor att existera såsom synliga tecken på att kyrkor tilläts. Men dessa kyrkor skulle användas som fönster, genom vilka kommunisterna kunde iakttaga, kontrollera och slutligen tillintetgöra de kristna och kristendomen! De beslöt, att det var förståndigare att låta den kyrkliga strukturen existera och förvandla den till ett kommunistens redskap för kontroll av de kristna och till att lura besökare från utlandet med. Jag har själv blivit erbjuden en sådan församling på villkor att jag, en pastor, skulle rapportera om dess medlemmar till hemliga polisen. Det är tydligt, att människorna i den västliga världen, där man är van vid "antingen svart eller vitt" — det ena eller det andra —, inte kan förstå, att sådana förhållanden existerar. Men den underjordiska kyrkan kommer aldrig att erkänna de kontrollerade "skenkyrkorna" som en ersättning för ett verkligt och effektivt evangelisationsarbete "till allt skapat" — inkluderande ungdomen.

I de officiella kyrkorna finns det naturligtvis andligt liv trots många förrådiska pastorer. (Jag har ett intryck av att det förhåller sig likadant i många kyrkor i väster. Församlingarna är ibland trogna inte på grund av utan trots sina förnämsta ledare.)

Liturgien har förblivit oförändrad hos de ortodoxa. Den kunde inte ändras, och den ger andlig näring åt medlemmarna i denna kyrka, även om predikningarna smickrar kommunisterna. Lutheraner, presbyterianer och andra protestantiska riktningar sjunger sina gamla andliga sånger och psalmer. Förresten måste ju till och med angivares predikningar innehålla något skriftord. Människor blir därför omvända under inflytande av sådana, om vilka man på förhand vet, att de är förrådare, och om vilka man vet, att de kommer att rapportera ens omvändelse till hemliga polisen. Därför måste man dölja sin tro till och med för den, som förmedlade tron till en genom sin korrumpierade predikan. Att omvändelser kan äga rum under

sådana förhållanden är ett stort Guds under, varom 3 Mos. 11: 37 symboliskt säger: "Om en död kropp (vilken enligt Mose lag medförde orenhet) faller på något slags utsädeskorn, något man sår, så förbliver detta rent."

Ärligheten bjuder oss också medgiva, att inte alla officiella församlingsföreståndare eller biskopar är kommunisternas handgångna män.

Medlemmarna i den underjordiska kyrkan går mycket ofta i de officiella kyrkorna, utom i sådana fall, då de måste hålla sig dolda. Och de ser till, att kristendomen inte urvattnas utan hålles stridbar. När hemliga polisen kom för att stänga klostret i Vladimireshti i Rumänien liksom på många platser i Ryssland, fick den utstå en svår tid. Några kommunister fick plikta med sitt liv för brottet att försöka förbjuda religionen.

Men de officiella kyrkorna blir färre och färre. Jag undrar, om det i hela Sovjetunionen fortfarande finns femtusen eller sextusen kyrkor. (Förenta Staterna har med samma befolkning omkring trehundra tusen.) Och dessa "kyrkor" är mycket ofta endast små rum, inte kyrkor, som vi brukar föreställa oss dem. Utländska besökare ser en överfylld kyrka i Moskva — den enda protestantiska kyrkan i staden — och tycker, att man har stor frihet där. "Till och med kyrkorna är överfulla!", rapporterar de glatt. De inser inte vilken tragedi det är att bara ha *en* protestantisk kyrka för sju miljoner själar! Och inte ens de små "enrumskyrkorna" ligger inom räckhåll för åttio procent av Sovjetunionens befolkning. Dessa människomassor måste antingen glömmas bort — eller nås med den underjordiska kyrkans evangelisationsmetoder. Något annat val finns inte.

Ju mer kommunismen går framåt i ett land, desto mer måste kyrkan gå under jorden.

I stället för de stängda officiella kyrkorna kommer de anti-religiösa organisationernas möten.

HUR DEN UNDERJORDISKA KYRKAN "LIVNÄR SIG" PÅ ATEISTISK LITTERATUR

Den underjordiska kyrkan vet, hur den skall använda också sådan litteratur. Först och främst "livnär" den sig på den

ateistiska litteraturen alldeles som Elia matades av korparna. Ateisterna nedlägger mycken skicklighet och iver på att förlöjliga och kritisera bibelverser.

De har publicerat böcker, som kallas "*Den komiska bibeln*" och "*Bibeln för troende och otrogna*". De försökte visa, hur ovederhäftiga bibelverserna är, och för att göra detta, citerade de många verser ur Bibeln. Vad detta gladdde oss! Deras kritik var så enfaldig, att ingen tog den på allvar. Men böckerna trycktes i miljontals exemplar och var fulla av bibelverser, som var uteslutande sköna, även då kommunisterna förlöjlade dem. I gången tid fördes de kättare, som brändes av inkvisitionen, till blået i en procession, klädda i alla sorters löjliga kläder, bemålade med djävlar och helvetets flammor. Men vilka helgon var inte dessa "kättare"! Likaså förblir bibelverser sanna, även om djävulen citerar dem.

Kommunistförslagen var mycket glada över att få tusentals brev med begäran om nya upplagor av ateistiska böcker, som smädade Bibeln. De visste inte, att dessa brev kom från den underjordiska kyrkan, som inte hade någon annan möjlighet att skaffa sig biblar!

Vi förstod oss också på att utnyttja ateistiska möten.

En kommunistprofessor demonstrerade vid ett möte, att Jesus inte var någonting annat än en trollkonstnär. Professorn hade framför sig en hink med vatten. Däri tömde han ett pulver, och vattnet blev rött. "Detta var hela miraklet", förklarade han. "Jesus hade i ärmarna på sina kläder gömt ett sådant här pulver, och sedan låtsades han ha förvandlat vatten till vin. Men jag kan göra mer än Jesus! Jag kan förvandla vinet till vatten igen!" Och så lade han i ännu ett pulver i vätskan. Den blev vit. Så ännu ett pulver, och den blev röd igen.

En kristen reste sig och sade: "Ni har slagit oss med häpnad, kamrat professor, genom vad Ni kunnat göra. Vi skulle bara vilja be Er om en sak till. Drick litet av Ert vin!" Professorn svarade: "Det kan jag inte göra. Pulvren var giftiga." Den kristne svarade: "Detta är hela skillnaden mellan Er och Jesus. Han har med sitt vin skänkt oss glädje i 2000 år, medan Ni förgiftar oss med Ert vin." Den kristne fängslades. Men

ryktet om denna händelse spred sig och styrkte tron hos många.

Vi är svaga små David-ar. Men vi är starkare än ateismens Goliat, ty Gud är på vår sida. Sanningen tillhör oss.

Vid ett tillfälle höll en komunist en föreläsning i ateism. Alla arbetarna i fabriken var beordrade att delta, och bland dessa arbetare fanns det många kristna. Dessa satt stilla och lyssnade på argumenten mot Gud och om dumheten i att tro på Kristus. Den kommunistiske föreläsaren fortsatte med att bevisa, att det inte finns någon andlig värld, ingen Gud och ingen Kristus, inget liv efter detta; människan är bara materia utan själ. Om och om igen sade han, att allt är endast materia.

En kristen reste sig och frågade, om han fick säga någonting. Det fick han. Han tog sin fällbara stol och kastade den på golvet. Han gjorde ett uppehåll och tittade på den. Sedan gick han fram till kommunisten och gav honom ett slag i ansiktet. Denne blev röd i ansiktet av ilska och började förbanna den kristne samt beordrade sina kommunistkamrater att arrestera honom. Kommunisten frågade: "Hur vågade Ni slå mig?! Vad är orsaken?"

Den kristne svarade: "Ni har just bevisat Er vara en lögnare. Ni sade, att allting är materia, ingenting annat. Jag tog upp min stol och kastade den på golvet. Den är verkligen materia. Stolen blev inte arg. Den är ju bara materia. När jag slog till Er, reagerade Ni. Materien blir varken upprörd eller förargad, men det blev Ni. Därför, kamrat professor, har Ni fel! Människan är mer än materia. Vi är andliga varelser!"

På oräkneliga liknande sätt förmådde vanliga kristna ur den underjordiska kyrkan att omintetgöra ateisternas utspekulerade argumenteringar.

När jag var i fängelse, frågade mig den politiske officeren strävt: "Hur länge tänker Ni fortsätta att hålla fast vid Er löjliga religion?" Jag sade till honom: "Jag har sett många ateister, som på dödsbädden beklagat, att de varit gudlösa. De åkallade Kristus. Kan Ni föreställa Er, att en kristen, när döden närmar sig, skulle kunna beklaga, att han varit en kristen och börja åkalla Marx eller Lenin om frälsning från sin tro?" Han började skratta: "Ett klyftigt svar!" Jag fortsatte: "När

en ingenjör har byggt en bro, har han inget bevis för att bron är god enbart av det faktum, att en katt kan passera över den. Ett tåg måste gå över den för att bevisa dess styrka. Det faktum, att Ni kan vara ateist, när allt går väl, bevisar inte ateismens sanning. Den håller inte i de svåra stunderna." Jag använde citat ur Lenins böcker för att bevisa för honom, att Lenin, även sedan han blivit Sovjetunionens premiärminister, själv brukade bedja, när det gick honom illa.

Vi förblir lugna och kan lugnt avvakta händelsernas utveckling. Det är kommunisterna, som är oroliga och anordnar nya antireligiösa kampanjer. Därigenom bevisar de sanningen av Augustinus' ord: "Oroligt är vårt hjärta, tills det finner vila i Dig."

VARFÖR ÄVEN KOMMUNISTER KAN VINNAS FÖR KRISTUS

Om den underjordiska kyrkan får hjälp av er, fria kristna, kommer den att vinna kommunisternas hjärtan, och världens utseende kommer att förändras. Den kommer att vinna kommunisterna, därför att det är onaturligt att vara kommunist. Till och med en hund vill ha ett ben för sig själv att gnaga på. Kommunisternas hjärtan gör uppror mot den roll, de måste spela, och mot de absurditeter, de måste tro på.

När enskilda kommunister påstod, att allt endast är materia, att vi bara är en handfull kemikalier, sammansatta på ett visst sätt, och att vi efter döden åter kommer att bli salt och mineralier, räckte det med att fråga dem: "Hur kommer det sig, att kommunisterna i så många länder har givit sitt liv för sina ideal? Kan en handfull kemikalier ha ideal? Kan mineralier offra sig för andras bästa?" På detta fick man aldrig något svar.

Och vidare — brutaliteten! Människorna har inte blivit skapade som oskäligen djur; de står därför inte heller ut med att vara oskäligen djur någon längre tid. Detta har vi sett, när naziledarna kollapsade — somliga av dem begick självmord, medan andra ångrade sig och bekände sina brott.

Det ligger något positivt i den enormt stora alkoholförtäring,

som förekommer i de kommunistiska länderna. Det ligger däri en längtan efter en vidare livssyn, än vad kommunismen kan ge. Medelryssen har en djup, godhjärtad, generös läggning. Kommunismen är grund och ytlig. Ryssen söker ett djupare liv, och när han inte finner det någon annanstans, söker han det i alkoholen. I alkoholismen ger han uttryck för sin längtan bort från det brutala och bedrägliga liv, han måste leva. För några ögonblick gör alkoholen honom fri, liksom sanningen skulle göra honom fri för alltid, om han kände den.

Under den ryska ockupationen av Bukarest kände jag en gång en oemotståndlig impuls att gå in på en krog. Jag bad min hustru följa med mig. När vi kom in på krogen, fick jag se en rysk kapten med geväret i hand hota alla därinne och begära mer att dricka. Man hade vägrat honom detta, då han redan förut var drucken. Människorna var i panik. Jag gick fram till ägaren, som kände mig, bad honom ge kaptenen att dricka samt lovade att sitta bredvid honom och se till, att han förhöll sig lugn. Den ena buteljen efter den andra sattes fram åt oss. På bordet stod tre glas. Kaptenen fyllde artigt alla tre . . . och drack själv ur dem. Jag och min hustru drack inte. Fastän han var mycket drucken, fungerade hans förstånd. Han var van vid alkohol. Jag talade med honom om Kristus, och han lyssnade med oväntad uppmärksamhet.

Till slut sade han: "Ni har talat om för mig, vem *Ni* är, och nu skall jag tala om, vem *jag* är. Jag är en före detta ortodox präst, en bland de första, som förnekade tron, när den stora förföljelsen under Stalin började. Jag gick från by till by, höll föreläsningar och sade, att det inte finns någon Gud, och att jag varit en bedragare, som varit präst. 'Jag är en bedragare, och det är alla de andra prästerna också', sade jag till dem. Jag blev mycket uppskattad för mitt nit, och därför blev jag officer i hemliga polisen. Mitt straff från Gud blev, att jag med dessa mina händer måste döda kristna, sedan jag torterat dem. Och nu dricker jag och dricker för att glömma, vad jag har gjort. Men det hjälper inte."

Många kommunister begår självmord. Så gjorde deras största skalder, Essenin och Majakovskij. Så gjorde även deras store

författare Fadejev. Han hade just publicerat sin roman "Lyckan", vari han förklarade, att lyckan består i att outtröttligt arbeta för kommunismen. Han var själv så "lycklig" däröver, att han sköt sig, när han avslutat romanen! Det var alltför svårt för hans själ att bära på en så stor lögn. Joffe, Tomkin — stora kommunistledare och kämpar för kommunismen under tsartiden — kunde inte härda ut med att uppleva, hurudan kommunismen i verkligheten är. De slutade också med att begå självmord.

Kommunisterna är olyckliga. Det är även deras stora diktatorer. Hur olycklig var inte Stalin! Sedan han dödat nästan alla sina gamla kamrater, levde han i ständig fruktan för att själv bli förgiftad eller dödad. Han hade åtta sovrum, som kunde stängas som kassaskåpen i en bank. Ingen visste någonsin, i vilket av dessa rum han låg och sov den eller den natten. Han åt aldrig någonting, om inte kocken först hade smakat på maten i hans närvaro. Kommunismen gör ingen lycklig, inte ens sina diktatorer. De behöver Kristus.

Genom att störta kommunismen skulle vi befria inte endast kommunisternas offer utan kommunisterna själva.

Den underjordiska kyrkan representerar våra förslavade folks djupaste behov. Hjälp henne!

* * *

Ett framträdande drag hos den underjordiska kyrkan är dess allvar i tron.

En predikant, som går under namnet "George", berättar följande i sin bok om den underjordiska kyrkan:

En rysk kapten kom till en pastor i Ungern och bad att få träffa honom enskilt. Det var en mycket ung och karsk kapten, väl medveten om sin roll att vara besegrare. När han förts in i ett litet konferensrum och dörren stängts, nickade han mot korset, som hängde på väggen.

"Ni vet ju, att det är lögn", sade han till pastorn. "Det är bara ett lögnaktigt trick, som ni präster använder för att bedra fattigt folk och göra livet lättare att leva för de rika, medan de andra hålls kvar i sin okunnighet. Vi är nu ensamma.

Erkänn för mig, att Ni aldrig på allvar trott på att Jesus Kristus är Guds Son!"

Pastorn log. "Men min unge man, naturligtvis tror jag det. Det är sant."

"Jag vill inte, att Ni skall försöka med sådana tricks mot mig", ropade kaptenen. "Det här är allvar. Skratta inte åt mig!"

Han drog fram sin revolver och höll den tätt intill pastorns kropp. "Om Ni inte medger för mig, att det är lögn, så skjuter jag."

"Jag kan inte medge det, ty det är sant. Herren Kristus är verkligen Guds Son", sade pastorn.

Kaptenen kastade revolvern på golvet. Med tårar i ögonen omfamnade han gudsmannen.

"*Det är sant!*", ropade han. "*Det är sant*, jag också tror det, men jag kunde inte vara säker på att människor även skulle vilja dö för sin tro, förrän jag fått det bekräftat i verkligheten. Tack, tack! Ni har styrkt min tro. Nu kan också jag dö för Kristus. Ni har visat mig, att detta är möjligt."

Jag har lärt känna flera sådana fall. När ryssarna ockuperade Rumänien, inträdde två beväpnade soldater i en kyrka med gevären i händerna. De sade: "Vi tror inte på er tro. De, som inte omedelbart överger den, kommer genast att bli skjutna. De, som vill överge sin tro, ställer sig på högra sidan." Några flyttade över till höger. Dessa beordrades lämna kyrkan och gå hem. De flydde för livet. När ryssarna var ensamma med de återstående kristna, omfamnade de dem och sade: "Vi själva är kristna, men vi önskade ha gemenskap endast med sådana, som anser att tron är värd att dö för."

Det är sådana män, som kämpar för evangelium i våra länder. Och de kämpar inte bara för evangelium. De kämpar även för friheten.

Hemma hos många kristna i väster använder man timmar till att lyssna på världslig musik. Hemma hos oss i den östliga världen kan man också få höra högljudd musik, men bara för att överrösta evangelisk förkunnelse och samtal om den underjordiska kyrkans arbete, så att grannarna inte ska kunna lyssna och underrätta hemliga polisen.

Den, som skriver dessa rader, är bara en obetydlig människa. Men jag är rösten av dem, som inte själva kan göra sig hörda, dessa, som "försetts med munkorg" och aldrig blir representerade i den fria, västliga världen. I deras namn begär jag sant allvar i både tro och gärning, när det gäller kristenhetens problem. I deras namn ber jag om förbön och praktiskt bistånd åt den trogna, lidande underjordiska kyrkan i kommunistländerna.

* * *

Vi *skall* vinna kommunisterna — först och främst därför, att Gud är på vår sida! För det andra därför, att vårt budskap motsvarar de djupaste behoven i kommunisternas hjärtan.

Kommunister, som suttit i fängelse under nazisterna, har bekänt för mig, att de bad i mörka stunder. Jag har sett till och med kommunistofficerare dö med orden "Jesus, Jesus!" på sina läppar.

Vi kommer att segra, eftersom vårt folks hela kulturella arv är på vår sida. Kommunister kan förbjuda alla moderna kristna författares skrifter. Men böcker av Tolstoj och Dos-tojevski får säljas, och människor finner i dem Kristi ljus. Så är det också med Goethe i Östtyskland, Szienkiewicz i Polen, och andra. Rumäniens störste författare var Sadoveanu. Kommunister har publicerat hans bok "De heligas liv" under titeln "Helgonlegender". Men även med denna titel är helgade kristnas liv ett exempel, som inspirerar.

Kommunister kan inte utesluta reproduktioner av Rafael, Michelangelo och Lionardo da Vinci från konsthistorien, och däri avbildas Kristus.

När jag talar med en kommunist om Kristus, är hans hjärtas djupaste andliga behov min allierade och medhjälpare. Hans största svårighet är inte att svara på mina argument. Hans största svårighet är att dämpa sitt eget samvetes röst, som är på min sida.

Jag har personligen känt marxistiska professorer, som bad till Gud, att Han skulle hjälpa dem, när de skulle hålla en ateistisk föreläsning! Jag har känt kommunister, som gick långa

vägar till ett hemligt kristet möte. När detta blev bekant, ljög de och sade, att de inte varit på något möte i den underjordiska kyrkan. Sedan grät de och beklagade, att de inte haft mod att stå för den tro, som tvingat dem att besöka mötet. Men de är människor, även de.

Och när någon väl kommit till tro — låt vara en mycket primitiv sådan — så växer den och utvecklas. Vi är säkra på att tron ska segra, ty vi i den underjordiska kyrkan har sett den segra så många gånger.

Kommunisterna är älskade av Kristus. De kan och måste vinnas för Honom. Detta kan ske endast genom den underjordiska kyrkan bakom Järnridån. Var och en, som önskar tillfredsställa Jesu längtan efter hela mänsklighetens frälsning, bör understödja den underjordiska kyrkan i hennes arbete. Jesus sade: "Gör alla folk till lärjungar!" Han sade inte, att vi skulle stanna vid Järnridån. Troheten mot Gud och Hans rike tvingar oss att sträcka oss bortom Järnridån — till en av de tre människor som procentuellt sett nu lever under kommunismens slaveri.

Vi kan nå dem genom att samarbeta med den redan existerande underjordiska kyrkan!

TRE GRUPPER UTGÖR DEN UNDERJORDISKA KYRKAN: FÖRST — PASTORER OCH PREDIKANTER, SOM AVSKEDATS AV KOMMUNISTERNA

Den underjordiska kyrkan i kommunistländerna utgöres av tre grupper. Den första är de tusen sinom tusen före detta pastorer och predikanter, som avstängts från sina kyrkor och avlägsnats från sin hjord, därför att de inte ville kompromissa med evangelium. Många sådana före detta pastorer och predikanter har fängslats och torterats för sin tro. De har frigivits... och har omedelbart återupptagit sin tjänst i den underjordiska kyrkan. Fastän kommunisterna stängt deras kyrkor eller ersatt dem med mer "pålitliga" predikanter, fortsätter de sin tjänst effektivare än någonsin genom att i hemlighet verka i underjordiska möten i lador, på vindskontor, i källare och på slätterängar om natten — eller överallt, där troende

kan samlas i hemlighet. Dessa män är "levande martyrer", som inte vill upphöra med sin tjänst och som riskerar mer tortyr eller att bli arresterad på nytt.

DEN ANDRA GRUPPEN — LEKMANNAKYRKAN

Denna andra grupp utgöres av en stor armé varmt troende lekmän, både män och kvinnor. Man måste förstå, att det i Ryssland och Kina inte finns några namnkristna eller halvhjärtade, ljumma kristna. Priset, som de kristna måste betala, är därtill alltför högt. Vidare måste man komma ihåg, att förföljelse alltid frambragt bättre kristna — som vittnar och vinner själar. Den kommunistiska förföljelsen har haft en motsatt verkan än som avsetts. Den har frambragt allvarliga, hängivna kristna, sådana som man sällan får se i de fria länderna. Dessa hängivna kristna kan inte förstå, hur någon kan vara kristen utan att önska vinna varje själ de möter.

Röda Stjärnan (den ryska arméns tidning) angrep de ryska kristna med orden: "De, som tillber Kristus, önskar slå sina giriga fingrar i varje människa." Strålände Kristus-likade människor tillvinner sig kärlek och respekt från grannar och kamrater i de byar, där de bor. I varje by eller stad är det de kristna, som är de mest älskade och omtyckta invånarna. När en mor är alltför sjuk för att kunna sköta om sina barn, är det en kristen mor, som kommer och ser efter dem. När en man är alltför sjuk för att kunna hugga sin ved, är det en kristen man, som gör detta åt honom. De "lever ut" sin kristendom, och när de börjar att vittna om Kristus, lyssnar människorna och tror, ty de har sett Kristus i deras liv. Eftersom ingen utan licens får tala i en kyrka, arbetar miljontals brinnande, hängivna kristna i varje vrå av kommunistvärlden för att vinna själar. De vittnar på torgen, vid bypumparna — de finns överallt. Kommunisttidningarna medger, att kristna slaktare stoppar in evangeliska traktater i omslagspapperet, när de säljer kött. De medger, att kristna, som arbetar på ledande platser i kommunistiska bokförlag, smyger sig tillbaka sent om kvällen, startar pressarna och kör några tusen exemplar kristen litteratur, samt slutar, innan solen gått upp. Kommunistpressen medger också,

att kristna barn i Moskva har fått evangeliedelar "någonstans ifrån" och att barnen kopierar därav för hand. Sedan lägger de bibeldelarna i kamraternas och de kommunistiska lärarnas ytterkläder i skolans klädsåp. Denna vidsträckta skara av lekmän, män och kvinnor, utgör en mycket kraftig, effektiv, själavinnande missionärsstyrka i varje kommunistiskt land.

Tidigare missionärer på det kommunistiska Kuba har omtalat, att en hemlig "lekmannakyrka" uppstår efter hand, eftersom alla präster och pastorer arresterats eller utsatts för förföljelse och ersatts med kommunistiska "präster".

Dessa miljoner hängivna, brinnande kristna i lekmannekirken har renats i den förföljelsens eld, som kommunisterna hade hoppats skulle förstöra och tillintetgöra dem.

FÖR DET TREDJE — OFFICIELLA PASTORER OCH PREDIKANTER, SOM INTE LÅTIT SIG TYSTAS

En tredje vital del av den underjordiska kyrkan utgöres av den stora kår av trogna pastorer i de officiella men kontrollerade och nedtystade "kyrkorna". Den underjordiska kyrkan är inte något helt och hållet skilt från den officiella kyrkan. I många kommunistländer, såsom Jugoslavien, Polen och Ungern, arbetar många av de officiella kyrkornas pastorer hemligt i den underjordiska kyrkan. I somliga kommunistländer är dessa båda slag av kyrkor sammanvävda i varandra. Pastorerna har ju inte tillåtelse att tala om Kristus utanför sina små enrumskyrkor. De får inte hålla barnmöten eller ungdomsmöten. Icke-kristna är dessutom rädda för att infinna sig. Pastorerna får inte bedja med sjuka medlemmar i hemmen. De är på alla sidor omsnärjda av kommunistiska regler, vilka gör deras "kyrkor" meningslösa. Mycket ofta trotsar dessa pastorer modigt den kommunistiska kontrollen, som är ett hån mot "religionsfriheten", och riskerar sin frihet genom att parallellt bedriva ett hemligt evangelisationsarbete, som går vida utöver de kommunistiska restriktionerna. De bedriver hemligt arbete bland barn och ungdom. De tar emot och distribuerar kristen litteratur till hungriga själar. De riskerar friheten genom att nonchalera de kommunistiska lagarna och undsätter så långtande

själar. Fogliga och lydiga på ytan, riskerar de livet för att hemligt sprida Guds Ord. Många sådana människor har nyligen blivit upptäckta och arresterade i Ryssland. De fick flera års fängelse.

Dessa utgör den vitala tredje gruppen av den underjordiska församlingen.

Före detta predikanter, avskedade och förföljda av kommunisterna; lekmannakyrkan; officiella pastorer, som hemligt bedriver en mycket större och mer omfattande verksamhet, än de har tillåtelse till — alla dessa arbetar i den underjordiska kyrkan. Och denna församling kommer att bestå, tills kommunismen är besegrad. I somliga länder är en av dessa grupper aktivare än de andra, men alla finns där och arbetar för Kristus under stora risker.

En man, som ofta reser i kommunistiska länder och är mycket intresserad av religiösa frågor, återkom och skrev, att han aldrig hade mött någon underjordisk kyrka där.

Det är som att resa i Centralafrika bland de vilda stammarna och sedan komma tillbaka och säga: "Jag har noga undersökt saken. Jag frågade alla, om de talade prosa. Alla svarade, att de inte gjorde det." — Sanningen är, att alla talade prosa utan att veta, att det de talade var prosa!

De första årtiondenas kristna visste inte, att de var kristna. Om man skulle ha frågat dem om deras religion, skulle de ha svarat, att de var judar, israeliter, troende på Jesus som Messias, bröder, heliga, Guds barn. Namnet "kristna" sattes på dem av andra långt senare, första gången i Antiokia.

Ingen av Luthers efterföljare visste sig vara lutheran. Luther själv protesterade energiskt mot detta namn.

"Den underjordiska kyrkan" är ett namn, som kommunister likaväl som västerländska forskare angående den religiösa situationen i öster givit åt en hemlig organisation, som spontant bildats i alla kommunistländer. Medlemmarna i denna kyrka kallar dock inte sin organisation så. De kallar sig kristna, troende, Guds barn. Men de bedriver ett "underjordiskt" arbete, de träffas "under jorden", sprider evangelium i hemliga möten, som ibland bevistas av utlänningar, vilka sedan bestrider, att de har sett den "underjordiska församling-

en". Det är ett adekvat namn, som givits dem av motståndarna, samt av dem, som med kärlek utifrån betraktar denna underbara, hemliga organisation.

Man kan resa i årtal genom hela den västliga världen utan att träffa på något sovjetiskt spionnät, vilket inte betyder, att detta spionnät inte existerar. Det är bara det, att dess folk inte är så dumma, att de visar sig för nyfikna resenärer.

Jag citerar nedan några utdrag ur sovjetpressen för att bevisa den underjordiska kyrkans existens och växande betydelse.

6

Jag har berättat för er om min egen erfarenhet av att sprida budskapet om Kristus hemligen i den ryska armén såväl som i det kommunistiska Rumänien.

Jag har vädjat till er att hjälpa till att predika Kristus bland kommunisterna och de av dem undertryckta folken.

Är min uppmaning "visionär" och "utförbar"?

Är den realistisk?

Finns den underjordiska kyrkan *nu* i Ryssland och andra länder? Är sådant underjordiskt arbete fortfarande möjligt där nu?

På dessa frågor kan vi svara med mycket goda nyheter.

Kommunisterna firar nu 50-årsminnet av den kommunistiska regimen. Men deras seger är ett nederlag. Kristendomen har segrat — inte kommunismen. Den ryska pressen, som vår organisation grundligt genomforskar, är full av upplysningar om den underjordiska kyrkan. För första gången har denna blivit så stark, att den kan arbeta till och med halvoffentligt, ingivande kommunisterna fruktan. Och upplysningar, som vi

får från andra källor, bekräftar den kommunistiska pressens rapporter.

Tänk på att den underjordiska kyrkan är som ett isberg! Den existerar till största delen under ytan, och endast en liten del därav är synlig.

I det följande lämnar vi en kort sammanställning av de viktigaste nyheterna.

TOPPEN AV ISBERGET

Den 7 november 1966 höll den underjordiska kyrkan i Suhumi (Kaukasus) ett stort friluftsmöte. Många troende kom från andra städer för att vara med på detta möte. Efter uppmaningen att ta emot Kristus gjorde 47 ungdomar detta och döptes på ort och ställe i Svarta havet, alldeles som i biblisk tid.

Det hölls ingen dopundervisning dessförinnan. Efter 50 års kommunistisk diktatur, utan biblar eller andra kristna böcker, utan prästseminarier, är den underjordiska kyrkans predikanter inga tränade teologer. Men det var inte heller diakonen Filippus. Evnucken, som han samtalat med kanske endast en timme, sade: "Se, här finns vatten! Vad hindrar, att jag döpes?" Därför gick de ned i vattnet, och den omvända döptes (Apg. 8: 36—38).

Det finns tillräckligt med vatten i Svarta havet, och den underjordiska kyrkan har börjat handla som under biblisk tid.

Uchitelskaia Gazeta (Lärarnas Tidning) för den 23 augusti 1966 lämnar nyheten om att baptister i Rostov-vid-Don, som vägrat registrera sin församling enligt de tyranniska kommunistlagarna och att underordna sig sina så kallade "ledare", som tillsatts av kommunisterna, anordnade en gatudemonstration.

Det var 1 maj. Liksom Jesus gjorde sina underverk just på sabbatsdagen för att trotsa sina fariseiska motståndare, så väljer också den underjordiska kyrkan kommunisternas festdagar för att visa, att de trotsar de kommunistiska lagarna.

Ettusenfemhundra troende kom tillstädes. Det enda, som tvingade dem, var Guds kärlek. De visste, att de riskerade sin frihet. De visste, att svält och tortyr väntade dem i fångelset.

Varje troende i Ryssland känner till "det hemliga manifestet", som tryckts av de evangeliska kristna i Barnaul, vari det beskrives, hur syster Hmara från byn Kulunda mottog meddelandet om att hennes make dött i fängelse. Nu var hon änka med fyra små barn. När hon mottog sin makes döda kropp, såg hon märken efter handklovarna på hans händer. Händerna, fingrarna och fotsulorna var fasansfullt brända. På magens nedre del syntes märken efter knivhugg. Högra foten var svullen. På fötterna fanns tecken efter prygel. Hela kroppen var full av sår efter den fruktansvärda misshandeln.

Varje troende, som kommit till den offentliga demonstrationen i Rostov-vid-Don, visste, att detta även kunde bli deras öde. *Men ändå kom de.*

Men de visste också, att denne martyr, som offrat sitt liv för Gud endast tre månader efter sin omvändelse, blev begravnen i närvaro av en stor skara troende, som bar plakat med inskriften: "Att leva är för mig Kristus och att dö en vinning." — "Frukta inte för dem, som kan dräpa kroppen men inte själen." — "Jag såg under altaret de människors själar, som blivit slaktade för Guds Ords skull."

Denne martyrs exempel inspirerade skaran i Rostov-vid-Don. De skockade sig på gatan runt ett litet hus. Det fanns folk överallt, några uppe på de närbelägna taken, andra i träden liksom Sackeus en gång. Åttio människor blev omvända, mest ungdomar. Av detta antal var 23 före detta komsomol-medlemmar (den kommunistiska ungdomsföreningen)!

De troende tågade genom hela staden ned till Don, där dopen förrättades.

Bilar fullastade med kommunistpolis anlände och omringade de troende på flodstranden. Polisen ville arresterade de ansvariga bröderna. (De kunde ju inte arresterade alla femtonhundra!) De troende föll genast på knä och bad brinnande böner till Gud, att Han skulle försvara sitt folk och låta dem hålla sin gudstjänst denna dag. Sedan ställde de sig skuldra vid skuldra omkring de predikande bröderna i hopp om att kunna hindra polisen från att arresterade dessa. Situationen blev mycket spänd.

Uchitelskaia Gazeta rapporterar, att den "illegala" baptistorganisationen i Rostov har en "underjordisk" tryckpress. (Ordet

"baptist" innefattar i Ryssland både de evangeliska och pingstvännerna.) Publikationer tryckes, i vilka ungdomen uppmanas att stå för sin tro. I en av dessa "underjordiska" publikationer uppmanas kristna föräldrar att göra något, som även jag tror vara en mycket god sak — "ta barnen med till begravingar för att lära dem att inte oroa sig beträffande förgängliga ting". Föräldrarna tillsäges även att ge sina barn en kristen uppfostran som ett "motgift" mot ateismen, med vilken de förgiftas i kommunistkolorna.

Uchitelskaia Gazeta avslutar artikeln med att fråga, varför lärarna tvekar att blanda sig i sådana familjers liv, där barnen blivit *idiotiserade* (av religionen).

Denna lärartidning beskriver också, vad som hände vid en rättegång med sådana av den underjordiska kyrkans medarbetare, som haft hemliga dopförrättningar.

"De unga troende, som kallats som vittnen, visade sig trotsiga och föraktfulla inför den kommunistiska domstolen. De uppförde sig vredgat och fanatiskt. Unga kvinnliga åskådare såg med *beundran* på försvararna och med ogillande på den ateistiska publiken."

Medlemmar av den underjordiska kyrkan riskerade prygel och fängelsestraff för att vädja om mer frihet framför kommunistpartiets högkvarter i Ryssland.

Vi äger ett hemligt dokument från den "illegala" kommittén av de evangeliska baptistkyrkorna i Sovjetunionen, vilka står i opposition mot den kommunistkontrollerade "Baptistunionen", som ledes av förrädaren Karev, vilken i "Sovjetiskt liv i dag" (Nr 6, 1963) prisar de kommunistiska massmördarna av kristna och upphöjer den "frihet", som råder. Dokumentet har smugglats ut till den västliga världen via hemliga kanaler.

Däri berättas om en annan hjältomodig demonstration, den gången i själva Moskva.

Jag översätter från detta manifest:

"Viktigt meddelande:

Kära bröder och systrar, frid och välsignelse från Gud, vår Fader, och vår Herre Jesus Kristus!

Vi skyndar oss att meddela er att ombud för de evangeliska kristna församlingarna till ett antal av femhundra, som reste

till Moskva den 16 maj 1966 för att intervensera hos regeringens centralorgan, gick till den byggnad, där kommunistpartiets centralkommitté för de socialistiska sovjetrepublikernas union sammanträder, med begäran att bli mottagna och hörda.

Vi överlämnade en petition, adresserad till generalsekretären Breshnev."

I manifestet säges ytterligare, att dessa femhundra människor hela dagen stod framför byggnaden. Det var den första offentliga demonstrationen i Moskva mot kommunismen. Och den utfördes av den underjordiska kyrkan! Vid dagens slut överlämnade de en andra petition, adresserad till Breshnev, i vilken de framförde sina klagomål över att en viss "kamrat" Stroganov vägrat vidarebefordra deras begäran samt hotat dem.

De femhundra delegaterna stannade kvar på gatan hela natten. Bilar körde förbi för att stänka lera och smuts på dem, och de blev förolämpade. Fastän det regnade och de hotades på detta sätt, stannade de kvar till morgonen framför kommunistpartiets byggnad!

Följande dag föreslogs det, att de femhundra bröderna skulle få komma in i en byggnad för att träffa några lägre kommunisttjänstemän, "men då de visste att troende, som besökt myndigheterna, ofta blev slagna, när de kommit in i någon byggnad, där det inte fanns några vittnen, vägrade delegationen enhälligt och fortsatte att vänta på att bli mottagna av Breshnev."

Sedan hände det oundvikliga.

Klockan 13.45 kom tjugoåtta bussar, och den brutala hämnaden mot de troende började. "Vi bildade en ring och höll varandra i händerna och sjöng sången: *De bästa dagarna i vårt liv är de dagar, då vi kan bära ett kors.* Hemliga polisen började slå oss, unga och gamla. De tog män ut ur ledet och slog dem i ansiktet, på huvudet och slängde dem mot asfalten. De släpade några av bröderna till bussarna genom att dra dem i håret. När några försökte avlägsna sig, blev de pryglade, tills de förlorade medvetandet. Sedan alla bussarna fyllts med troende, kördes de till någon okänd plats. Våra bröders och systrars sånger hördes från hemliga polisens bussar. Allt detta

hände i närvaro av en mängd åskådare."

Och nu följer någonting ännu skönare. När de femhundra blivit arresterade och med all säkerhet torterade, hade brodern G. Bins och en annan ledande broder, Horev, (sanna herdar för Kristi flock), fortfarande mod att gå till samma kommunistpartiets centralkommitté — alldeles som då Jesus strax efter Johannes Döparens fängslande började sin offentliga predikan på samma plats och med samma ord, för vilka Johannes Döparen måst lida: "Gör sinnesändring, ty himmelriket är nära!"

Bins och Horev frågade, var den fängslade delegationen befann sig och begärde dess frigivande. Dessa båda modiga bröder helt enkelt försvann. Efteråt har det kommit ut, att de satts i fängelse i Lefortovskaia.

Var dessa kristna i den underjordiska kyrkan rädda? Nej! Andra riskerade återigen omedelbart sin frihet, publicerade det manifest, vi nu har framför oss, berättade historien om vad som hänt, och sade, att dem "*hade den nåden blivit given, att inte bara tro på Kristus utan att också lida för Honom*" (Fil. 1: 29). De uppmanar bröderna, att inte bli "vacklande under dessa lidanden, vetande, att sådana är oss förelagda" (1 Tess. 3: 3). De citerar också Hebr. 12: 2 och uppfordrar bröderna att "se på Jesus, trons hövding och fullkomnare, som i stället för att ta den glädje, som låg framför Honom, utstod korsets lidande och aktade smäleken för intet".

Den underjordiska kyrkan har öppet opponerat mot den ateistiska förgiftningen av ungdomen i Rostov, i Moskva — och över hela Ryssland. De kämpar mot det kommunistiska giftet och mot den officiella kyrkans förrådiska ledare, om vilka de skriver i ett av sina hemliga manifest: "I våra dagar dikterar Satan, och 'kyrkan' accepterar alla de beslut, som är emot Guds bud." (Citerat i *Pravda Ukraini* av 4 oktober 1966.)

Pravda Vostoka publicerade rättegången mot bröderna Alexei Neverov, Boris Garmashov och Axen Zubov, som organiserade grupper för att lyssna till evangelium i radioutsändningar från Amerika. De tog ner dessa budskap på band, som efteråt fick cirkulera.

De anklagades också för att ha organiserat hemliga evangeliska möten i form av "exkursioner" och "konstnärscirklar". På detta sätt arbetar den underjordiska församlingen — alldeles som den första församlingen i Roms katakomber.

Sovjetskaia Moldavia av 15 september 1966 klagar också över att den underjordiska kyrkan stencilerar småskrifter. Man samlas på allmänna platser, fastän detta är förbjudet enligt lag, och går från plats till plats för att vittna om Kristus.

Samma tidning berättar, att tre unga pojkar och fyra flickor på tåget från Reni till Chisinau sjöng en kristlig sång: "Låt oss inviga vår ungdom åt Kristus!" Reportern är upprörd över att troende predikar "på gatorna och stationerna, i tågen, på bussarna och till och med i statliga institutioner". Där har vi återigen den underjordiska kyrkan i verksamhet i Ryssland idag!

Då vid rättegången domen förkunnades över deras brott att ha sjungit kristliga sånger offentligt, föll de dömda på knä och sade: "Vi överlämnar oss i Guds hand. Vi tackar Dig, Herre, att Du låtit oss lida för vår tro!"

Då inträffade vidare, att de troende åhörarna i rättssalen under ledning av den "fanatiska" Madan sjöng samma sång, för vars sjungande deras trossyskon just dömts till fängelse och tortyr.

Första maj anordnade de kristna i byarna Copceag och Zaharovka, som inte har någon kyrka, hemlig gudstjänst i skogen!

De håller även möten under förevändning, att man firar en födelsedag. (Många kristna familjer med fyra eller fem medlemmar har trettiofem "födelsedagar" om året som tackning för hemliga möten!)

Inget fängelse och ingen tortyr kan skrämma de kristna i den underjordiska kyrkan. Förföljelsen endast fördjupar deras överlåtelse, alldeles som hos de första kristna.

Pravda Ukraini av 4 oktober 1966 skrev om pastor Prokofiev — en av ledarna i den ryska underjordiska kyrkan — att han redan varit i fängelse tre gånger, men så snart han blir frigiven, börjar han organisera hemliga söndagsskolmöten igen. Nu är han åter arresterad.

Han skrev i ett hemligt manifest: "Genom att underkasta

sig de mänskliga lagarna (han menar kommunistlagarna) har den officiella kyrkan berövat sig själv Guds välsignelse."

Och föreställ er aldrig, att det rör sig om den fria världens fängelseväsen, när ni hör talas om en rysk broder, som dömts till fängelse! Fängelse där betyder *svält, tortyr och hjärntvätt*.

Nauka i Religia (Vetenskap och Religion), Nr 9, 1966, omtalar, att de kristna sprider evangeliedelar innanför omslag av *Ogoniok* — en tidskrift i stil med *Look* eller *Time*. De delar ut böcker med titeln "Anna Karenina" av Leo Tolstoj. Men inuti är romanen ersatt med bibliska texter!

I ett hemligt brev publicerat i Kulanda (Sibirien) säger de kristna, att "Baptisternas" officiella ledarskap "har fördärvat kyrkan och dess sanna tjänare i världen på samma sätt som överstepräster, de skriftlärda och fariseerna förrådde Jesus Kristus åt Pilatus." Men den trogna underjordiska kyrkan arbetar vidare!

Kristi brud fortsätter att tjäna Honom! Kommunisterna själva säger, att jag har rätt, när jag påstår, att den underjordiska kyrkan vinner kommunister för Kristus. De kan vinnas!

Bakinskii Rabocii ("Arbetaren i Baku") av 27 april 1966 återgav ett brev från Tania Ciugunova (en medlem av kommunisternas ungdomsförening), som blivit vunnen för Kristus. Brevet hade beslagttagits av de kommunistiska myndigheterna:

"Kära tant Nadia! Frid och välsignelse från vår älskade Frälsare! Tant Nadia, *o, hur högt Han älskar mig!* Vi är ett intet inför Honom. Tant Nadia, jag tror, att du förstår dessa ord: 'Älska era fiender, välsigna dem, som förbannar er, gör väl mot dem, som hatar er och bed för dem, som föraktar er.' "

När detta brev beslagttagits, fängslades Peter Serebrennikov, den broder, som fört henne och många andra unga kommunister till Kristus. En kommunisttidning citerar från en av hans predikningar: "Vi måste tro på vår Frälsare, som de första kristna gjorde. Den förnämsta lagen för oss är Bibeln. Vi erkänner inte någon annan lag. Vi måste skynda oss att ge evangelium till människorna, särskilt till ungdomen." Då man sade till honom, att den sovjetiska lagen förbjuder, att man talar med ungdomar om Kristus, svarade han: "För oss finns det bara en

enda lag — Bibeln” — det enda rätta svaret, där en grym, ateistisk diktatur styr landet.

Sedan beskriver kommunisttidningen någonting ”barbariskt”: ”Unga pojkar och flickor sjunger andliga sånger. De blir ritualmässigt döpta och vidhåller den onda, förrädiska läran, att man ska älska sina fiender.”

Bakinski Rabocii skriver, att många unga pojkar och flickor som bär på medlemskort i kommunisternas ungdomsförening, i verkligheten är kristna! Den slutar sin artikel med orden: ”Hur kraftlös måtte inte den kommunistiska skolan vara, hur tråkig och föga instruktiv . . . då pastorer förmår snappa bort dess elever mitt för näsan på likgiltiga lärare.”

Kazakstanskaia Pravda av 30 juni 1966 förfasar sig över att ha upptäckt, att klassens bästa elev med de finaste betygen var en kristen pojke!

Kirgizskaia Pravda av 17 januari 1966 citerar en ”underjordisk” pamflett för mödrar: ”Låt oss förena våra ansträngningar och böner för att inviga våra barns liv åt Gud, redan medan de ligger i vaggan! . . . Låt oss rädda våra barn från världsligt inflytande!”

De troende mödrarnas ansträngningar har varit framgångsrika! Detta vittnar kommunisttidningarna om! Kristendomen går framåt bland ungdomen!

En tidning från Celiabinsk i Ryssland beskriver, hur en ung flicka, Nina, i den kommunistiska ungdomsföreningen blev kristen. Det skedde, när hon bevistade ett hemligt kristet möte.

Sovjetskaia Justitia beskriver i nr 9, 1966, ett sådant ”underjordiskt möte.” Det hölls vid midnatt. I hemlighet, till och med undvikande att bli upptäckta genom sin skugga, kom människorna från olika håll. De troende fyllde det mörka rummet, vars tak var mycket lågt. De var så många, att det inte fanns plats att knäböja. På grund av syrebristen slocknade ljuset i den primitiva gaslampan. Svetten rann från deras ansikten. Ute på gatan höll en av Herrens tjänare vakt mot poliser.” Men Nina sade, att hon i en sådan samling blivit varmt och kärleksfullt mottagen. ”De ägde liksom också nu jag själv, en stark och förhoppningsfull tro — tron på Gud. Han tar oss i sitt beskydd. Må gärna komsomolmedlemmarna, som

känner mig, gå förbi mig utan att hälsa! Må de se på mig med förakt och slå mig i ansiktet med smädeordet *baptist!* Det gör ingenting! Jag behöver inte deras kamratskap."

Hur många andra unga kommunister har inte liksom hon fattat beslutat att tjäna Kristus ända till slutet!

De svar, som de kristna från den underjordiska kyrkan ger, när de dras inför kommunistdomstolarna, är gudomligt inspirerade. En domare frågade: "Varför drog du folk till din förbjudna sekt?" En troende kvinna svarade: "Vårt mål är att vinna *hela världen* för Kristus."

"Din religion är emot vetenskapen", sade domaren vid en annan rättegång, varpå den anklagade flickan — en student — svarade: "Är Ni mer vetenskapligt bildad än Einstein eller Newton? De var båda troende. Vår högskola bär Einsteins namn. Einstein skriver: 'Om man rensar bort de judaiserande dragen i de profetiska skrifterna, och om vi från kristendomen — såsom Kristus lärde den — rensar bort det, som lades till efteråt, speciellt då prästvåldet, så har vi en religion, som kan befria mänskligheten från all samhällets ondska. Det är varje människas heliga plikt att göra sitt yttersta för att föra denna sant mänskliga religion till seger.' Och tänk på vår store fysiolog Pavlov! Säger inte våra egna böcker, att han var en kristen? Till och med Marx sade i sitt företal till *Kapitalet*, att 'kristendomen, särskilt i sin protestantiska form, är den idealiska religionen för att återställa karaktärer, som fördärvats av synden.' Jag hade en sådan av synden fördärvad karaktär. *Marx har lärt mig att bli kristen för att få den återupprättad.* Hur kan Ni, marxister, döma mig för detta?"

Det är lätt att förstå, varför domaren blev svarslös.

På samma anklagelse att ha en antivetenskaplig religion svarade en kristen inför domstolen: "Jag är säker på, herr domare, att Ni inte är en så stor vetenskapsman som Simpson, kloroformens och flera andra mediciners upptäckare. När han tillfrågades, vad han ansåg vara sin största upptäckt, svarade han: 'Det är inte kloroformen. Min största upptäckt gjorde jag, när jag insåg, att jag var en syndare och att jag kunde bli frälst genom Guds nåd.'"

Dessa kristnas liv, självförnekelse och det blod, som de är

redo att gjuta för sin tro, är det bästa argumentet för kristendomen, och detta avger den underjordiska kyrkan. Den utgör, vad den berömde afrikamissionären Albert Schweitzer kallar "en helig gemenskap av sårmärkta", den gemenskap, till vilken Jesus, Smärtornas Man, hörde. Den underjordiska församlingen är förenad med sin Fälsare med kärlekens band. Samma band förenar medlemmarna av denna församling med varandra. Ingen i världen kan besegra dem.

I ett hemligt utsmugglat brev från den underjordiska kyrkan hette det: "*Vi ber inte om att bli bättre kristna utan om att vi må bli det enda slags kristna, som Gud menar, att vi ska vara: kristuslika kristna, det vill säga kristna, som villigt bär korset till Guds förhärlikande.*"

Listiga som ormar, som Jesus lärt oss, vägrar de kristna alltid, när de tillfrågas inför rätta, att tala om, vilka deras ledare är.

Pravda Vostoka (Österns Sanning) av 15 januari 1966 omtalar, hur svaranden Maria Sevciuk på frågan, vem som fört henne till Kristus, svarar: "Gud har dragit mig till sin församling." En annan frågade: "Vem är er ledare?" och fick till svar: "Vi har ingen mänsklig ledare."

Kristna barn tillfrågades: "Vem har sagt till er att lämna Pionjärerna och lägga av den röda halsduken?" De svarade: "Det har vi gjort av fri vilja. Ingen har bett oss göra det."

Fastän toppen av "isberget" på somliga platser är synlig, praktiserar de kristna på andra platser självdop för att förhindra, att deras ledare arresteras. På somliga platser förrättas dopen i en flod, och både dopförrättaren och den döpte bär mask, så att de inte ska bli igenkända, om någon fotograferar dem.

Uchitelskaia Gazeta av 30 januari 1964 har ett reportage om en ateistisk föreläsning i byn Voronin i distriktet Volnecino-Korskii. Så snart föreläsaren slutat, "började de troende öppet angripa den ateistiska undervisningen genom sina frågor", vilka den ateistiske föreläsaren inte kunde besvara. De frågade: "Varifrån kommer de moraliska principer, som ni kommunister proklamerar, men som ni inte åtylder, såsom till exempel 'Du skall inte stjäla, du skall inte dräpa'?" De kristna visade

föreläsaren, att alla sådana principer kommer från Bibeln, som kommunisterna bekämpar. Föreläsaren blev fullständigt förvirrad, och föreläsningen slutade med seger för de troende!

FÖRFÖLJELSEN MOT DEN UNDERJORDISKA KYRKAN VÄXER

De kristna i den underjordiska kyrkan lider idag mer än någonsin förut. Alla religioner förföljs i Ryssland. För de kristna är det förkrossande att höra om hur judarna förtrycks i de kommunistiska länderna. Men den förnämsta skottavlan är den underjordiska kyrkan. Sovjetpressen rapporterar om en våg av massarresteringar och rättegångar. På en plats inspärades 82 kristna på sinnessjukhus. Tjugofyra dog efter några få dagar på grund av "för långa böner". När hörde man talas om att långvarig bön dödar? Kan du föreställa dig, vad de fått gå igenom?

Det värsta lidande, som kan tillfogas dem, är när det uppdagas, att de lär sina barn tro på Kristus. Då tar man barnen ifrån dem för all framtid, och besök av barnen förvägras dem.

Sovjetunionen har undertecknat deklARATIONEN "Mot diskriminering vid uppfostran", vilken stipulerar: "Föräldrar måste ha möjlighet tillförsäkra sina barn den religiösa och moraliska uppfostran, som motsvarar deras egen övertygelse." Förrädaren Karev, ledaren för den officiella Baptistunionen i Ryssland, försäkrar i den artikel, som ovan citerats, att denna rättighet är en realitet i Ryssland, och de lättlurade tror honom! Men lyssna till vad sovjetpressen säger:

Sovjetskaia Russia av 4 juni 1963 berättar om hur baptisten fru Makrinkowa har blivit fråntagen sina sex barn, då hon gav dem kristen undervisning och förbjöd dem att bära Pionjär-halsduken.

När hon hörde domens lydelse, sade hon endast: "Jag lider för min tro." Hon måste betala mat och logi för de barn, som fråntagits henne. De förgiftas nu med ateism. — Kristna mödrar, föreställ er hennes smärta!

Uchitelskaia Gazeta omtalar, att samma sak hände med Ignatii

Mullin och hans hustru. Domaren uppmanade dem att överge sin tro och sade: "Välj mellan Gud och Er dotter! Väljer Ni Gud?" Fadern svarade: "Jag kommer inte att överge min tro."

Paulus säger, att "allting samverkar till det bästa..." Jag har sett sådana barn, som uppfostrats till kristna men tagits ifrån sina föräldrar och placerats i kommunistiska skolor. I stället för att förgiftas med ateism, spred de den tro, de hade med sig hemifrån, till de andra barnen!

Bibeln säger, att den som älskar sina barn mer än Jesus, är Honom inte värdig. Dessa ord har sin fulla betydelse bakom Järnridån.

Försök att leva en vecka utan att se dina barn! Då kan du tänka dig dina trossyskons lidanden i Ryssland.

Det skulle inte vara korrekt, att endast tala om den protestantiska underjordiska kyrkan. De ortodoxa kristna i Ryssland har genomgått en fullständig förvandling. Miljoner av dem har vistats i fängelse. Där hade de inga radband, inga krucifix, inga helgonbilder, ingen rökelse och inga ljus. Lekmännen hade i fängelset ingen ordinerad präst. Prästerna hade inga skrudar, inget nattvardsbröd bakat av vetemjöl, inget vin att inviga, inga heliga oljor, inga böcker med fastställda böner att bedja ur. Och de upptäckte, att de kunde klara sig utan alla dessa ting genom att gå direkt till Gud i bön. De började bedja, och Gud började utgjuta sin Ande över dem. Ett äkta andligt uppvaknande, i mycket påminnande om den ursprungliga kristendomen, äger rum bland de ortodoxa i Ryssland.

Därför inträffar det, att det i Ryssland såväl som i satellitstaterna finns en ortodox underjordisk kyrka, som i verkligheten är evangelisk, fundamentalistisk och i intim förbindelse med Gud. De fasthåller endast av gammal vana litet av det ortodoxa ritualen.

Denna ortodoxa underjordiska församling har också haft sina martyrer. Vem kan väl säga, var den äldrige ärkebiskopen Yermogen av Kaluga är nu? Han vågade protestera mot patriarkatets samarbete med den gudlösa kommunistregeringen.

Femtio års kommunistvälde! Och den ryska pressen är full av berättelser om den underjordiska kyrkans triumfer! Den genomgår obeskrivliga prövningar, men den har förblivit san-

ningen trogen . . . och den växer!

Vi i Rumänien har sått säden genom vårt hemliga arbete i den ryska armén. Detsamma har andra gjort i själva Ryssland och i andra länder, som invaderats av ryssarna. Sädden har burit frukt.

Kommunistvärlden kan vinnas för Kristus! Kommunisterna kan bli kristna. Det kan också de bli, som nu förtryckes av dem, om vi bara vill hjälpa dem.

Beviset för att jag har rätt är, att den underjordiska kyrkan florerar i Sovjetunionen, i Kina och i nästan alla kommunistländer.

För att visa skönheten i våra medkristnas liv under de mest fruktansvärda förhållanden, citerar jag nedan några brev från Ryssland, varav de två sista från ryska fångelser.

HUR KOMMUNISTFLICKAN VARIA FINNER KRISTUS, VITTNAR OCH BLIR SLAVARBETARE

De tre första breven är från Maria, en kristen flicka, som förde Varia till Kristus.

Första brevet

"... Jag bor fortfarande här. Jag får röna mycken kärlek, även från en komsomolmedlem (kommunistiska ungdomsförbundet). Hon sade till mig: 'Jag kan inte förstå, vad för slags människa du är. Här är det många, som förolämpar dig, och ändå älskar du alla!' Jag svarade, att Gud lärt oss att älska alla, inte bara våra vänner utan även våra fiender. Förut gjorde denna flicka mig mycket ont, men jag bad särskilt för henne. När hon frågade, om jag kunde älska henne också, omfamnade jag henne, och vi började båda att gråta. Numera ber vi tillsammans.

Var snälla och bed till Gud för henne! Hennes namn är Varia.

När man lyssnar på dessa, som högljutt förnekar Gud, ser det ut som om de verkligen menar det. Men livet visar, att många av dem bär på en djup längtan i sina hjärtan, även när deras

läppar hädar Gud. Man kan höra deras hjärtan vändas . . . Dessa människor söker efter någonting och önskar dölja sin inre tomhet med gudlöshet.

Er syster i Kristus,
Maria.”

Andra brevet

”I mitt förra brev skrev jag om den ateistiska flickan Varia. Nu vill jag genast berätta för er, mina kära, om vår stora glädje: Varia har tagit emot Kristus som sin personlige Frälsare, och hon vittnar öppet inför alla om detta.

När hon kom till tro på Kristus och fick lära känna frälsningens glädje, kände hon sig på samma gång olycklig. Hon var olycklig, därför att hon tidigare hade sagt, att det inte finns någon Gud. Nu beslöt hon sig för att gottgöra detta.

Tillsammans med Varia gick vi till de gudlösas förening. Fastän jag varnade henne och bad henne vara försiktig, var detta lönlöst. Varia gick, och jag med henne, för att se, vad som skulle inträffa. Sedan man sjungit den gemensamma kommunistlången (som Varia inte deltog i), bad hon att få tala. När hennes tur kom, gick hon fram och ställde sig inför hela samslingen. Hon vittnade modigt och med djup känsla om Kristus som sin Frälsare och bad sina före detta kamrater om förlåtelse för att hon haft sina andliga ögon tillslutna tills nu, så att hon själv inte sett, att hon gick mot fördärvet och lett andra dit. Hon bönföll alla att lämna syndens väg och komma till Kristus.

Alla var tysta, och ingen avbröt henne. När hon slutat tala, sjöng hon med sin praktfulla stämma hela den kristna sången: 'Jag blygs ej att förkunna Kristus, som dött för oss, att försvara Hans bud och Korsets kraft.'

Och sedan . . . sedan förde de bort vår Varia.

Idag är det den nionde maj. Vi vet ingenting om henne. Men Gud är mäktig att rädda henne.

Bed!

Er Maria.”

Tredje brevet

"Igår, den andra augusti, hade jag ett samtal i fängelset med vår älskade Varia. Mitt hjärta blöder, när jag tänker på henne. Hon är bara ett barn, 19 år gammal. Som troende är hon ju andligen endast nyfödd. Men hon älskar Herren av hela sitt hjärta och fick genast gå på den svåra vägen. Den stackars flickan är så hungrig. När vi fick veta, att hon var i fängelse, började vi sända henne paket. Men hon fick bara en liten del, av vad vi sände henne.

När jag såg henne igår, var hon mager, blek och öm av pry-gelslag. Endast ögonen lyste med överjordisk glädje av Guds frid.

Ja, kära Ni, de, som inte erfarit den underbara frid, Kristus skänker, kan inte förstå detta . . . Men hur lyckliga är inte de, som äger denna frid . . . Oss, som är i Kristus, kan inga lidanden eller misräkningar slå ned.

Jag frågade genom järngallret: 'Varia, ångrar du inte, vad du gjorde?' — 'Nej', svarade hon. 'Och om de skulle frige mig, skulle jag gå dit igen och tala med dem om Kristi stora kärlek. Tro inte, att jag lider! Jag är mycket glad över att Herren älskar mig så högt och ger mig glädjen att kunna ut-härda för Hans namns skull.'

Jag ber Er att bedja särskilt för henne. Troligen blir hon sänd till Sibirien. De har tagit ifrån henne hennes kläder och allt annat. Hon står där med bara det hon har på sig. Hon har inga släktingar, och vi måste samla in till de nödvändigaste sakerna åt henne. Jag har lagt undan det sista beloppet, Ni sände mig. Om Varia blir deporterad, ska jag överlämna det till henne. Jag tror, att Gud ska stärka henne och ge henne kraft att också härda ut i det som kommer. Må Gud bevara henne!

Er Maria."

Fjärde brevet

"Kära Maria! Äntligen kan jag skriva till dig. Vi anlände i god ordning till . . . Vårt läger ligger 15 km från staden. Jag kan inte beskriva vårt liv. Du känner ju till det. Jag vill bara skriva litet om mig själv. Jag är tacksam till Gud, som ger mig hälsa, så att jag kan arbeta fysiskt. Jag och syster X sattes i ar-

bete i verkstaden. Där arbetar vi maskinellt. Arbetet är svårt, och syster X är dålig till hälsan. Jag måste arbeta både för henne och mig själv. Först slutar jag mitt eget arbete, och sedan hjälper jag min trossyster. Vi arbetar tolv till tretton timmar om dagen. Vår mat är precis likadan som er, mycket knapp. Men det var inte detta, jag ville skriva till dig om.

Mitt hjärta prisar och tackar Gud för att Han visade mig frälsningens väg genom dig! Nu, när jag kommit in på den vägen, har mitt liv fått en mening, och jag vet, vart jag går och för vem jag lider. Jag känner en önskan att tala och vittna för alla och envar om frälsningens stora glädje, som jag äger i mitt hjärta. Vem kan skilja mig från Guds kärlek i Kristus? Ingen och ingenting — varken fängelse eller lidanden! De lidanden, som Gud sänder oss, stärker oss endast mer och mer i tron på Honom. Mitt hjärta är så uppfyllt, att Guds nåd flödar över. I arbetet förbannar de mig och straffar mig genom att ge mig extra arbete, eftersom jag inte kan vara tyst utan är tvungen att för alla omtala, vad Herren har gjort för mig. Han har gjort mig till en ny skapelse, jag, som var på väg mot fördärvet! Kan jag vara tyst då? Nej, aldrig! Så länge mina läppar kan röra sig, vill jag vittna för alla om Hans stora kärlek.

På väg till lägret mötte vi många bröder och systrar i Kristus. Hur underbart är det inte, att man kan känna genom Anden, att de är Guds barn, redan första gången man ser dem! Det är inte nödvändigt att tala. Från första ögonblicket vet och känner man, vilka de är.

Medan vi var på väg till lägret, kom det en kvinna vid en järnvägsstation, gav oss mat och sade endast två ord: 'Gud lever!'

Första kvällen efter ankomsten hit (det var sent) fördes vi till de underjordiska barackerna. Vi hälsade på dem, som var där, med orden 'Frid vare med er!' Till vår stora glädje fick vi från alla håll höra svaret: 'Vi hälsar er med frid!' Och från första kvällen kände vi, att vi var i en familj.

Ja, det var verkligen så. Vi är många här, som tror på Kristus som vår personlige Frälsare. Mer än hälften av fångarna är troende. Vi har ibland oss stora sångare och goda predikanter. På kvällen, när vi samlas efter dagens tunga arbete, är det

underbart att få tillbringa åtminstone någon tid i gemensam bön vid Frälsarens fötter. Med Kristus äger vi frihet överallt. Jag har lärt mig många vackra andliga sånger här, och varje dag ger Gud mig mer och mer av sitt ord. Vid 19 års ålder har jag för första gången firat minnet av Kristi födelse. Aldrig skall jag glömma denna underbara dag! Vi måste arbeta hela dagen. Men några av våra bröder kunde icke desto mindre gå ner till floden i närheten. Där bröt de upp isen och gjorde i ordning den plats, där jag och sju bröder på natten blev döpta enligt Guds ord. O, hur lycklig jag är, och hur jag skulle önska att du, Maria, finge vara med mig också, så att jag kunde få gottgöra åtminstone till en liten del det onda, jag gjorde mot dig förr. Men Gud ställer oss var och en på rätt plats, och vi måste stå fasta, där Han har ställt oss.

Hälsa hela den kära familjen av troende Guds barn! Gud skall rikligen välsigna ert gemensamma arbete, liksom Han också har välsignat mig. Läs Hebr. 12: 1—3!

Alla våra bröder hälsar er och är glada över att er tro på Gud är så mäktig, och att ni oavslåtligen prisar Honom i era lidanden. Om ni skriver till andra, så sänd dem våra hälsningar!

Er Varia."

Femte brevet

"Kära Maria! Äntligen har jag fått tillfälle att skriva några rader till dig! Jag kan tala om för dig, kära vän, att jag och syster X genom Guds nåd är friska och mår bra. Vi är nu i . . . De sänder oss till . . . och vi stannar kvar där.

Tack för din moderliga omsorg om mig! Vi har fått allt, som du gjort i ordning åt oss. Tack för det värdefullaste av allt, för Bibeln! Tacka allesammans, när du skriver till dem, för vad de gjort för mig!

Sedan Herren uppenbarat för mig den djupa hemligheten i sin heliga kärlek, håller jag mig för den lyckligaste människa i världen. Den förföljelse, jag måste uthärda, betraktar jag som en särskild nåd. Jag är så glad för att Herren redan från min första dag som troende gav mig den stora lyckan att lida för Honom: bed för mig, ni, allesamman, att jag må förbliva

Herren trogen intill änden!

Må Herren bevara er alla och styrka er i den heliga kampen!

Jag och syster X omfamnar er. Om vi blir sända till . . . , kanske vi kan få tillfälle att skriva på nytt. Var inte oroliga för oss! Vi är glada och lyckliga, och vår lön i himlen är stor. Matt. 5: 11—12.

Din Varia."

Detta är det sista brevet från den unga kommunistiska flickan Varia, som fann Kristus, vittnade om Honom och blev dömd till slavarbete. Hon har sedan inte hörts av mer, men hennes varma kärlek och vittnesbörd för Kristus visar oss den underjordiska församlingens skönhet i dess lidanden för Kristus i den tredjedel av världen, som behärskas av kommunismen.

7

MITT BUDSKAP TILL ER FRÅN DEN UNDERJORDISKA KYRKAN

Man har kallat mig "den underjordiska kyrkans röst". Jag känner mig ovärdig att vara språkrör för denna ärade lem av Kristi kropp.

Men på kommunistiskt område har jag i årtal lett en del av den underjordiska kyrkan. Genom ett under överlevde jag 14 års tortyr och fängelse, inklusive två år i fängelsets "dödsrum". Genom ett ännu större under ansåg Gud det vara lämpligt att nå in till mig i fängelset, ta mig ut därifrån och sända mig till Amerika, för att jag där skulle tala till den fria kyrkan.

Jag talar till förmån för mina trosfränder, som ligger i otaliga namnlösa gravar. Jag talar till förmån för de troende, som nu i hemlighet möts i skogarna, i källare, vindsvåningar och på andra liknande platser.

Det beslöts i den underjordiska kyrkan i Rumänien, att jag skulle försöka lämna landet och bära fram budskapet till den fria kristna världen. Genom ett under har jag nu kunnat komma ut, och jag fullgör det uppdrag, som givits mig av den underjordiska kyrkan, där den ännu arbetar, utsatt för stora risker, lidanden och dödsfara i de kommunistdominerade länderna.

Det budskap, jag bär fram från den underjordiska kyrkan, lyder:

"Överge oss inte!"

"Glöm oss inte!"

"Avskriv oss inte, som om vi inte existerade!"

"Ge oss de redskap, vi behöver! Vi betalar priset för deras användning!"

Detta är det budskap, som jag blivit ombedd av den underjordiska kyrkan att lämna till er.

Jag talar till förmån för den nedtystade kyrkan, den underjordiska kyrkan, den "stumma" kyrkan, som har berövats sin röst.

Hör ropen från era bröder och systrar i kommunistländerna! De ber inte om att kunna fly, om säkra förhållanden eller ett lugnt liv. De ber endast om redskapen till att motverka den ateistiska förgiftningen av dess ungdom — den uppväxande generationen. De ber om biblar att användas för att sprida Guds ord. Hur kunna sprida Guds ord, om de själva inte äger det?!

Den underjordiska kyrkan är som en läkare, som reste med ett tåg. Tåget kolliderade med ett annat tåg, och hundratals människor låg på marken, klämda, skadade, döende. Läkaren gick omkring bland de döende och ropade: "Om jag bara hade haft mina instrument! . . . Om jag bara hade haft mina instrument!" Med dessa operationsinstrument skulle han ha kunnat rädda många liv. Han hade viljan . . . men han hade inte sina instrument. Det är likadant med den underjordiska kyrkan. Den

är *så villig* att ge sitt allt! Den är *så villig* att ge sina martyrer! Den är *så villig* att riskera år i kommunistfängelser! Men all dess villighet är värdelös, om den inte har de redskap, som behövs till detta arbete. Den hängivna, orädda underjordiska kyrkans bön till er, som är fria, är denna: "Ge oss redskapen — evangeliedelar, biblar, litteratur och övrigt bistånd — och vi skall själva göra resten!"

HUR DEN FRIA VÄRLDENS KRISTNA KAN HJÄLPA

Varje fri kristen kan hjälpa omedelbart på något av följande sätt:

Ateister är människor, som inte erkänner livets osynliga källflöden. De har inget sinne för mysterierna i universum och i livet. Kristna kan hjälpa dem bäst genom att själva vandra i tro, inte efter som ögonen ser, och själva leva ett liv i gemenskap med den osynlige Guden.

De kan hjälpa oss bäst genom att själva leva som heloffrade kristna. De kan hjälpa oss genom att offentligt protestera, så ofta kristna förföljes.

De kristna i väster kan hjälpa oss genom att bedja för kommunisterna, att de må bli frälsta. En sådan bön förefaller naiv. Vi bad för kommunisterna, och följande dag torterade de oss till och med värre än förut. Men Herrens bön för Jerusalem var också "naiv". Man korsfäste Honom efter denna bön. Men några dagar senare slog man sig för bröstet i ånger, och femtusen personer blev omvända på kort tid. Inte heller för de övriga var bönen förgäves. Alla böner, som refuseras av den, som du beder för, vänder tillbaka till dig själv med stora välsignelser och blir en förbannelse för den, som är föremålet för din bön. I lydnad för Kristi ord bad jag och många andra kristna alltid för Hitler och hans män. Jag är övertygad om att våra böner lika mycket som de allierades kulor ledde till hans nederlag.

Vi bör älska vår nästa såsom oss själva. Kommunisterna är vår nästa lika mycket som vem som helst annan. Kommunismen finns, därför att Kristi ord inte fått gå i uppfyllelse: "Jag har kommit för att de skall ha liv och övernog." De kristna

har ännu inte förmedlat detta överflödande liv till andra. Somliga har hållits i utkanterna av allt, vad livet har av värde. Dessa har gjort uppror och bildat det kommunistiska partiet. De har ofta varit offer för sociala orättvisor. Nu är de bittra och grymma. Vi tvingas bekämpa dem. Men även när kristna tvingas att bekämpa en fiende, kan de förstå och älska honom.

Vi är inte utan skuld till att somliga är kommunister. Vi är skyldiga, i den mån vi försummat vår plikt.

Detta måste vi gottgöra genom att älska dem (vilket är någonting helt annat än att tycka om dem) och bedja för dem.

Jag är inte så naiv, att jag tror, att enbart kärlek kan lösa problemet med kommunismen. Jag skulle inte vilja rekommendera åt de styrande att söka lösa gangsterproblemet endast med kärlek. Det måste finnas en polismakt, domare och fängelser för gangsters, och inte bara finnas pastorer tillreds för dem. Om gangsters inte ångrar sig, måste de fängslas. Jag skulle aldrig vilja bruka den kristna frasen om "kärlek" i syfte att motverka den nödvändiga politiska, ekonomiska och kulturella kampen mot kommunisterna, utan dessa bör inse, att de inte är något annat än gangsters i internationell skala. Gangsters brukar stjäla plånböcker. Kommunisterna stjäla hela länder.

Men pastorer och enskilda kristna måste göra sitt bästa för att föra såväl kommunisten som hans oskyldiga offer till Kristus. Vi måste bedja för dem med sann förståelse.

TRÄNGANDE BEHOV AV BIBLAR OCH EVANGELIE- DELAR

För det andra kan fria kristna hjälpa till genom att sända biblar och bibeldelar. Det finns möjligheter att sända sådana till kommunisterna. Sedan jag kom ut därifrån, har jag redan sänt många, och de har anlänt i god ordning. Det finns utvägar att sända dem, om ni, fria kristna, vill skaffa fram dem åt era bröder och systrar i den underjordiska kyrkan. Medan jag ännu var kvar i Rumänien, mottog jag själv många biblar, som fördes in på olika sätt. Det är inte fråga om sändevägarna, endast om att skaffa fram biblarna.

Behovet av dem är desperat. Tusentals kristna i satellit-

länderna och i Ryssland har inte sett biblar eller evangelier på 20 till 50 år.

Två mycket smutsiga bybor kom en dag till mitt hem. De hade kommit från sin lilla by för att söka arbete med att skyffla frusen jord hela vintern för att så tjäna pengar — i den svaga förhoppningen, att de skulle kunna köpa en gammal, trasig Bibel och ta den med tillbaka till sin by. Eftersom jag fått biblar från Amerika, kunde jag ge dem en ny Bibel, inte en gammal och sliten. De kunde inte tro sina ögon! De försökte betala mig med pengar, som de förtjänat vid jordskyfflingen. Jag avböjde deras pengar. De skyndade tillbaka till sin by med Bibeln. Några dagar senare fick jag ett brev, skrivet i extatisk glädje och med tack till mig för Bibeln. Det var undertecknat av trettio bybor! De hade omsorgsfullt skurit sönder Bibeln i 30 delar och bytte sedan de olika delarna sinsemellan!

Det är gripande att höra en ryss tigga om en enda sida ur Bibeln! Han när sin själ på detta. En man, jag känner, sålde sin vigselring för att få ett väl använt Nya Testamente.

Barn hos oss har aldrig sett ett julkort. Om någon hade ett, skulle alla barn i byn samlas för att se på det, och någon gammal skulle kanske förklara för dem om Jesusbarnet och Jungfru Maria, om Kristus och frälsningen. Allt detta... med anledning av ett enda julkort! Vi kan sända biblar, evangeliedelar och litteratur. Detta är *en* av de saker du kan göra.

För det tredje måste vi trycka och sända speciallitteratur för att bekämpa det ateistiska gift, som ungdomen utsättes för från kindergarten och upp till högskolan. Kommunisterna har låtit trycka *Ateistens handbok*. Det är ateisternas "Bibel". Enkla versioner av denna får barnen redan i kindergarten att lära sig ur, medan mera avancerade delar därur tjänar som undervisning för ungdomarna. Denna onda "Bibel" följer ett barn under hela dess uppväxttid och sprider sitt ateistiska gift till dem dagen lång. Den kristna världen har aldrig tryckt ett svar på *Ateistens handbok*! Vi kan och måste trycka detta, samt sända ut det kristna svaret på denna förgiftande ateistiska undervisning. Vi måste göra det genast, ty den underjordiska kyrkan har ingen litteratur att ge den ungdom, som förgiftas genom den. Den underjordiska kyrkan står med bakbundna

händer, tills den får sådan litteratur på de olika kommunistländernas språk.

Vår förgiftade ungdom måste få ett svar — Guds svar — det kristna svaret — vårt svar! Detta är ytterligare en sak, som ni kan hjälpa till med — att skaffa fram sådan litteratur, som ger svar på *Ateistens handbok*, t.ex. illustrerade ungdomsböcker och biblar för barn.

Det fjärde vi måste göra är att ta kontakt med medlemmar i den underjordiska kyrkan och ge dem ekonomiskt stöd, så att de kan resa omkring med evangelium i personligt evangelisationsarbete. Just nu är alltför många av dem "kedjade" vid sina hem på grund av penningbrist. De behöver pengar till biljetter, busskupper och mat, som behövs under resorna. Nu är de strandade och har ingen möjlighet att resa omkring, medan byar på tre—fyra miles avstånd förgäves kallar dem till hemliga möten. Genom att ge vardera 75—150 kronor i månaden kan vi lösgöra dem för predikoresor till avlägsna städer och byar.

Före detta pastorer, som för sin tro varit i fängelse, har ett brinnande evangeliskt budskap och stor kärlek till förlorade själar, men de saknar medel till att föra ut detta budskap till städer och byar. Några tiotus i månaden kan ge dem stora möjligheter i detta hänseende.

Kristna lekmän av båda könen måste få hjälp. Eftersom de är kristna förtjänar de inte mer än nått och jämnt för att kunna leva. Det blir ingenting över för resor. Detta är det "underverk", några tiotus i månaden kan göra för dem.

Pastorer i den officiella kyrkan, som bedriver hemlig pastorstjänst parallellt med den officiella, måste hemligt framskaffa medel för sådana ändamål. Deras "lön", som den kommunistiska regimen fastställer, är utomordentligt liten. Det räcker inte med den villighet, dessa pastorer visar genom att riskera sin frihet och kringgå kommunisternas föreskrifter för att få predika evangelium för barn, ungdom och vuxna i hemliga möten. De måste ha de medel, som behövs för att kunna utföra sitt fruktbärande, hemliga arbete.

75 till 150 kronor i månaden skulle hjälpa sådana medlemmar av den underjordiska kyrkan att effektivt sprida evange-

lium. Även på denna väg kan också du hjälpa den underjordiska kyrkan.

Vidare måste vi sända ut evangelium via radio till de kommunistiska länderna. Genom att använda stationer i den fria världen kan vi andligen stödja den underjordiska kyrkan, vilken själv är i stort behov av livets bröd. Eftersom de kommunistiska regeringarna använder kortvågsradio för propaganda till sitt eget folk, har miljontals ryssar och andra förslavade folk skaffat sig radio, med vilka de också kan ta in evangeliska sändningar. Dörrar är nu öppna för sändningar till kommunistländerna. Detta arbete måste utvidgas. Den underjordiska kyrkan måste få den andliga näring, som dessa sändningar kan ge. Detta är ett annat sätt för dig att hjälpa den underjordiska kyrkan i kommunistländerna.

TRAGEDIEN MED KRISTNA MARTYRERS FAMILJER

Vi måste hjälpa till att försörja de kristna martyrernas familjer! Tiotusentals familjer till kristna martyrer lider nu på det mest obeskrivligt tragiska sätt. När en medlem av den underjordiska kyrkan arresteras, drabbas familjen av ett verkligt slag. Det är i högsta grad olagligt att hjälpa dem. Detta har kommunisterna noga planerat för att öka hustruns och barnens lidanden, när de blivit lämnade ensamma. När medlemmar av den underjordiska kyrkan fångas — och ofta torteras och dör — är detta bara en början. Familjens lidande har inget slut. Jag kan utan vidare säga, att om kristna i den fria världen inte hade sänt mig och min familj hjälp, skulle vi aldrig ha överlevt, så att jag kunnat vara hos er nu och skriva dessa ord!

Just nu har det brutit ut en ny våg av massarresteringar och terror mot de kristna i Rumänien och annorstädes. Vi får alltjämt nya martyrer. Själva går dessa martyrer för att motta sin himmelska lön, men deras familjer lever kvar under tragiska förhållanden. Vi måste och kan hjälpa dem. Visst måste vi hjälpa svältande indier och afrikaner! Men vilka förtjänar mest hjälp från kristna, om inte familjerna till kristna martyrer, som dött för Kristus eller torteras i kommunisternas fångelser för sin tro?

Sedan min frigivning har European Christian Mission sänt mycken hjälp till kristna martyrs familjer. Vad som gjorts är inte mycket i jämförelse med vad vi skulle kunna göra tack vare er.

Såsom en medlem av den underjordiska kyrkan, som överlevt och kunnat ta mig ut till den fria världen, har jag nu framburit mitt budskap till er, en inträngande vädjan från mina kvarlämnade trossyskon.

De har sänt mig för att frambära detta budskap. Genom ett Guds under har jag överlevt för att kunna göra det.

Jag har talat om den brådskande nödvändigheten av att förmedla Kristus till den kommunistiska världen och att hjälpa de kristna martyrens familjer. Jag har talat om praktiska sätt, på vilka ni kan hjälpa den underjordiska kyrkan att fullfölja sin mission att sprida evangelium.

När jag piskades på fotsulorna, skrek min mun. Varför gjorde den detta? Den blev ju inte slagen. — Den skrek, därför att mun och fötter utgjorde delar av samma kropp. Och ni, fria kristna, är en del av samma Kristi kropp, som nu pryglas i kommunistiska fångelser, och som nu ger martyrer åt Kristus.

Känner ni inte vår smärta?

Den första kristna församlingen har med all sin skönhet, offervilja och helgelse vaknat till liv igen i de kommunistiska länderna.

Medan vår Herre Jesus Kristus vändades i bön i Getsemane örtagård, befann sig Petrus, Jakob och Johannes endast på ett stenkasts avstånd från historiens största drama — *men de var försjunkna i djup sömn*. Hur mycket av ditt kristna intresse riktar sig mot hjälp till martyrkirken? Fråga dina pastorer och kyrkliga ledare, vad man gör för att i ditt namn hjälpa dina bröder och systrar bakom Järnridån!

Bakom Järnridån upprepas än en gång — nu — den första församlingens hela drama, hjältemod och martyrium — men

den fria världens kyrkor sover.

Våra bröder bakom Järnridån utkämpar nu — ensamma och utan hjälp — det tjugonde århundradets största och modigaste kamp med den första kristna församlingens heroiska mod och fulla hängivelse. Den fria kyrkan fortsätter att sova, glömsk av dessas kamp och ångest, liksom Petrus och de andra sov den stund, deras Frälsare utstod sin svåraste ångest.

Skall också du sova, under det att den underjordiska församlingen, dina trossyskon, i stor övergivenhet lider och kämpar för evangelium?

Kommer du att höra vårt budskap: "Kom ihåg oss, hjälp oss!"?

"Överge oss inte!"

Nu har jag avlämnat budskapet från den kristushängivna underjordiska kyrkan med dess martyrium i kommunistländerna — från *dina* bröder och systrar, som lider i den ateistiska kommunismens bojar.

Donations to help late Reverend Richard Wurmbrand missionary work may be sent to:
The Richard Wurmbrand Foundation
PO Box 4124 Torrance, CA 90510, USA
<http://richardwurmbrandfoundation.com>
<http://richardwurmbrandfoundation.com>

or to: Help For Refugees
PO Box 5161, Torrance, CA 90510, USA
<http://helpforrefugees.com>
<http://helpforrefugees.com>

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

Om författaren	5
Förord	7
Inledning	10

FÖRSTA KAPITLET:

En ateist finner Kristus	11
Mitt missionsarbete bland ryssarna	13
Förförelsen använder samma språk som kärleken	15
Ryssarna — ett folk med törstande själar	17
Mission i ryska militärförläggningar	20
Underjordiskt missionsarbete i en förslavad nation	27
Hur den underjordiska kyrkan delvis arbetade öppet	28

ANDRA KAPITLET . . . . .

Obeskrivlig tortyr	31
Vad hjärntvätt är	32
Vad hjärntvätt är	36
En kort frist — och ny arrestering	37
Det var en överenskommelse: vi predikade — de pryglade	39
Vad som hände med min hustru och son	42
"Mihai, tro på Jesus!"	43

TREDJE KAPITLET . . . . .

Varför jag lämnade det kommunistiska Rumänien	46
Varför jag lämnade det kommunistiska Rumänien	48

FJÄRDE KAPITLET . . . . .

Hur vi kunde vara glada — även i fängelset	49
Hur vi kunde vara glada — även i fängelset	53
Hur kunna angripa kommunismen med andliga vapen?	56
Historiens lärdomar ignoreras	60
Vad jag fann efter min frigivning	64
Varför jag lider i den västliga världen	70

FEMTE KAPITLET	79
Hur den underjordiska kyrkan "livnär sig" på ateistisk litteratur	85
Varför även kommunister kan vinnas för Kristus	88
Tre grupper utgör den underjordiska kyrkan	93

SJÄTTE KAPITLET	97
Toppen av isberget	98
Förföljelsen mot den underjordiska kyrkan växer	107
Hur kommunistflickan Varia finner Kristus	109

SJUNDE KAPITLET:

Mitt budskap till Er från den underjordiska kyrkan	115
Hur den fria världens kristna kan hjälpa	117
Trängande behov av biblar och evangeliedelar	118
Tragedien med kristna martyrs familjer	121